SCIENCE FICTION

Robert SHECKLEY

OMEGA

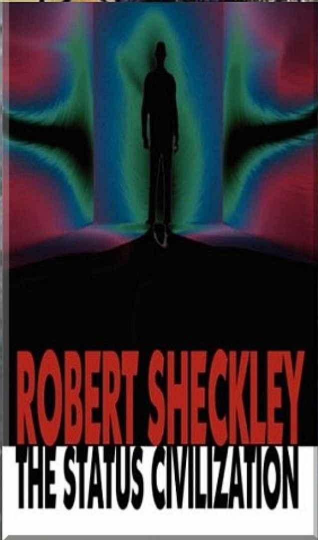

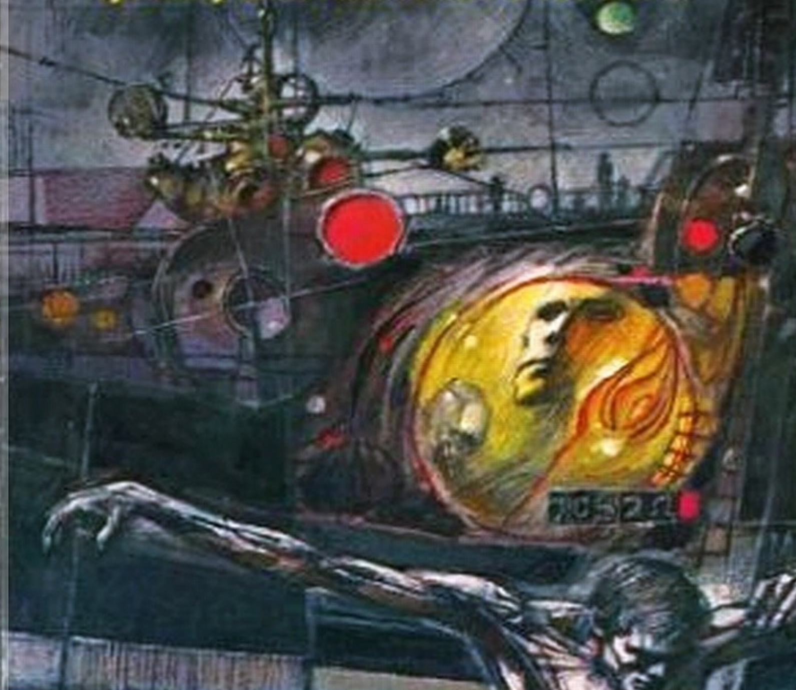
DELL 8249 60c

ROBERT SHECKLEY

THE STATUS CIVILIZATION

Barrent could choose—exile on a nightmare planet, or life under the tyranny that had taken over Earth

OMEGA! -A Novel by Robert Sheckley

AMAZING

Robert Sheckley

THE STUNNING NOVEL OF A FUTURE EARTH— WHEN ONE VAST AND STRATIFIED SOCIETY THREATENS ALL WHO FAIL TO CONFORM

THE STATUS CIVILIZATION

A Novel of Tomorrow

A SIGNET BOOK

THE STATUS CIVILIZATION

AND NOTIONS: UNLIMITED

ROBERT SHECKLEY

Robert Sheckley

Omega

În româneşte de Mihnea Columbeanu

The Status Civilisation, 1960

Robert Sheckley (n. 16 iulie 1928, Brooklyn, New York - d. 9 decembrie 2005, Poughkeepsie, New York) a fost un autor american cu nominalizări pentru premiile Hugo şi Nebula. Prima oară a publicat prin anii 1950 în reviste science fiction. Numeroasele sale povestiri spirituale şi romane sunt faimoase pentru imprevizibilul, absurdul şi, în general, comicul lor. Sheckley a fost desemnat Autor Emerit de către Science Fiction and Fantasy Writers of America în 2001. (Wikipedia)

eBook: Cosimo, octombrie 2011

coperta: ibdmax

versiunea 3.0

Robert Sheckley

1

Întoarcerea la starea conştientă era un proces lent şi dureros. O călătorie în care străbătea întreg timpul. Visa. Se înălţa prin straturi de somn groase, dinspre începuturile imaginare ale tuturor lucrurilor. Ridică din supa primordială un pseudopod, iar pseudopodul era el însuşi. Deveni o amibă care conţinea esenţa lui; Apoi un peşte însemnat cu propria lui individualitate aparte; apoi o maimuţă, diferită de toate celelalte maimuţe. Şi, în cele din urmă, deveni om.

Ce fel de om? Nedesluşit, se văzu pe sine, fără chip, cu un lansator de raze ţinut strâns într-o mână şi un cadavru la picioare. Acel fel de om.

Se deşteptă, îşi frecă ochii şi aşteptă să vină şi alte amintiri.

Nu sosi niciuna. Nici măcar numele lui.

Se ridică grăbit în capul oaselor şi îşi forţă memoria să revină. Când acest lucru nu se întâmplă, privi în jur, căutând în împrejurimi vreo cheie a propriei identităţi.

Stătea aşezat pe un pat, într-o încăpere mică şi cenuşie. Lateral, se afla o uşă închisă. De cealaltă parte, printr-un alcov cu perdele, putea vedea un mic lavabou. Lumina pătrundea în cameră din cine ştie ce sursă ascunsă, poate chiar din plafon. Odaia conţinea un pat, un scaun, şi nimic altceva.

Îşi propti bărbia în pumn şi închise ochii. Încercă să-şi catalogheze toate cunoştinţele şi implicaţiile acestora. Ştia că e om, specia homo sapiens, locuitor al planetei Pământ. Vorbea o limbă care ştia că se numeşte Engleză, (însemna oare că existau şi alte limbi?) Cunoştea numele comune ale obiectelor: cameră, lumină, scaun. În plus, mai poseda o cantitate limitată de cunoştinţe generale. Ştia că există multe lucruri pe care nu le cunoştea, dar le ştiuse cândva.

Cred că s-a întâmplat ceva cu mine.

Acel ceva ar fi putut să fie chiar şi mai rău. Dacă mergea doar cu puţin mai departe, ar fi lăsat din el o făptură lipsită de judecată, poate fără niciun limbaj, inconştientă de natura sa omenească, de faptul că e om, că provine de pe Pământ. Îi fusese totuşi acordată o anume cantitate de cunoştinţe.

Dar când încercă să se gândească şi la altceva decât la faptele de bază pe care le stăpânea, întâlni o zonă întunecată şi plină de oroare. Intrarea interzisă. Exploatarea propriei sale

minţi era tot atât de primejdioasă ca o călătorie prin... ce? Nu putea găsi o analogie potrivită, deşi presupunea că existau destule.

Precis că am fost bolnav.

Era singura explicaţie raţională. El avea capacitatea de a-şi aduce aminte trecutul. Desigur, deţinuse cândva acel nepreţuit tezaur al memoriei pe care acum nu-l putea decât deduce din dovezile limitate aflate la dispoziţia sa. Odinioară, trebuia să fi avut amintirile concrete ale păsărilor, copacilor, prietenilor, familiei, stării sociale, poate chiar şi a unei soţii. Acum nu era în stare decât să teoretizeze în privinţa lor. Cândva, avusese posibilitatea de a spune "asta seamănă cu", sau "astalaltă îmi aminteşte de". Acum nimic nu-i mai aducea aminte de nimic concret, iar lucrurile nu se asemuiau decât cu ele însele. Îşi pierduse capacităţile de contrastare şi comparaţie. Nu mai putea analiza prezentul în termenii trecutului trăit.

Ăsta sigur e un spital.

Fireşte. În acest loc i se purta de grijă. Doctori amabili lucrau să-i restaureze memoria, să-i pună în ordine identitatea, să-i repare aparatul de a judeca, să-i dea de ştire cine şi ce era el însuşi. Foarte frumos din partea lor; simţi lacrimi de recunoştinţă podidindu-i ochii.

Se ridică în picioare şi porni încet împrejurul micuţei sale camere. Se duse la uşă şi o găsi încuiată. Uşa aceea încuiată îi pricinui un moment de panică pe care şi-o controlă cu severitate. Poate că fusese violent.

Ei bine, nu va mai fi violent. Au să vadă ei. Au să-l răsplătească oferindu-i toate privilegiile posibile pentru un pacient. Va vorbi despre asta cu doctorul.

Aşteptă. După mult timp, auzi paşi apropiindu-se pe coridor. Se aşeză pe marginea patului şi ascultă, încercând să-şi stăpânească tulburarea.

Paşii se opriră în dreptul uşii. Panoul unei vizete lunecă lateral şi o faţă privi înăuntru.

— Cum te simţi? întrebă omul.

Se ridică şi păşi spre vizetă. Cel care-i adresase întrebarea era îmbrăcat într-o uniformă cafenie. Avea la şold un obiect pe care-l putu identifica, după o clipă, ca fiind o armă. Individul era fără îndoială un paznic. Avea o faţă obtuză, de nepătruns.

— Mi-aţi putea spune cum mă numesc? îl întrebă.

— Spune-ţi 402, răspunse paznicul. Ăsta-i numărul celulei tale.

Nu-i plăcea deloc. Dar 402 era totuşi de preferat, decât nimic. Întrebă din nou:

— Am fost multă vreme bolnav? Mă prezint mai bine acum?

— Da, spuse gardianul, cu un glas fără pic de convingere. Important e să stai liniştit. Respectă regulile. Aşa-i cel mai bine.

— Fireşte, răspunse 402. Dar de ce nu-mi pot aduce aminte nimic?

— Păi, aşa se întâmplă, spuse paznicul, şi dădu să-şi continue drumul.

402 strigă în urma lui:

— Aşteptaţi! Nu mă puteţi lăsa aşa, pur şi simplu, trebuie să-mi spuneţi ceva. Ce s-a întâmplat cu mine? De ce mă aflu în spitalul ăsta?

— Spital? se răsuci mirat gardianul spre 402; rânji. Cum ţi-a venit ideea că ai fi în spital?

— Am presupus, răspunse 402.

— Ai presupus greşit. E o închisoare.

402 îşi reaminti visul cu omul ucis. Vis sau amintire? Disperat, strigă după celălalt:

— Care mi-e vina? Ce-am făcut?

— O să afli, ridică din umeri omul.

— Când?

— După ce-aterizăm. Acum pregăteşte-te pentru adunare.

Îşi văzu de drum. 402 se aşeză pe marginea patului şi încercă să gândească. Aflase câteva lucruri. Era la puşcărie, iar puşcăria urma să aterizeze. Asta ce mai însemna? De ce să aterizeze o închisoare? Şi ce naiba era aia o adunare?

402 nu rămase decât cu o părere confuză asupra celor ce se întâmplară mai departe. Trecu un răstimp imposibil de măsurat. Stătea aşezat pe pat, încercând să pună laolaltă faptele despre sine însuşi. Avu impresia că aude răsunând sonerii. Apoi uşa celulei se deschise larg.

Ce mai era şi asta? Ce putea să însemne?

Se duse şi aruncă o privire pe coridor. Era foarte neliniştit, dar nu-i venea să părăsească securitatea celulei. Aşteptă până ce gardianul îşi făcu apariţia.

— În regulă, acum, spuse paznicul, nimeni n-o să-ţi facă niciun rău. Ia-o drept înainte pe culoar.

Îl împinse uşurel. 402 porni de-a lungul coridorului. Văzu uşile altor celule deschizându-se, alţi oameni ieşind. La început fu numai un şuvoi subţirel; dar, pe măsură ce-şi continua drumul, alţi şi alţi deţinuţi se înghesuiau pe calea de acces. Majoritatea arătau uluiţi şi niciunul dintre ei nu scotea vreo vorbă. Singurele cuvinte ce se auzeau erau ale paznicilor:

— Circulaţi, circulaţi, nu vă opriţi, drept înainte.

Fură îndrumaţi într-un auditorium circular, spaţios. Privind în jurul său, 402 văzu că un balcon înconjura încăperea, iar de-a lungul acestuia staţionau la intervale egale gărzi înarmate. Prezenţa lor părea inutilă; oamenii aceia timoraţi şi uimiţi nu erau în stare să stârnească o revoltă. Dar gardienii le aminteau celor proaspăt treziţi faptul cel mai important: acela că erau prizonieri.

După câteva minute, un bărbat în uniformă închisă la culoare ieşi pe balcon. Ridică mâna ca să le atragă atenţia, deşi prizonierii îl priveau deja fix. Apoi, fără să dispună de niciun amplificator vizibil, glasul său vui reverberat în întregul auditorium:

— Aceasta este o şedinţă de îndoctrinare. Ascultaţi cu atenţie şi încercaţi să reţineţi ceea ce vă spun. Este foarte important pentru existenţa voastră viitoare.

Prizonierii îl priveau. Vorbitorul continuă:

— Cu toţii v-aţi trezit, pe parcursul ultimei ore, în celulele voastre. Aţi descoperit că nu vă puteţi aduce aminte viaţa trecută - nici măcar numele. Tot ce deţineţi este un stoc inconsistent de cunoştinţe generale; suficient pentru a vă menţine în contact cu realitatea.

Nu vă voi îmbogăţi cu nimic cunoştinţele. Voi toţi, acasă pe Pământ, aţi fost criminali vicioşi şi depravaţi. Aţi fost oameni din cea mai joasă speţă, oameni cărora li s-a confiscat dreptul la cea mai mică formă de consideraţie din partea statului. Într-o epocă mai puţin iluminată, aţi fi fost executaţi. În epoca noastră, sunteţi deportaţi.

Vorbitorul ridică mâinile pentru a potoli murmurul ce străbătu asistenţa. Spuse:

— Cu toţii sunteţi criminali. Şi cu toţii aveţi în comun un lucru: o anume incapacitate de a vă supune regulilor fundamentale obligatorii ale societăţii omeneşti. Aceste reguli îi sunt necesare comunităţii pentru a funcţiona. Nesocotindu-le, aţi comis delicte

împotriva întregii omeniri. Prin urmare, omenirea vă respinge. Nu sunteţi decât nisip în angrenajul civilizaţiei şi aţi fost expediaţi într-o lume unde domnesc cei de teapa voastră. Vă puteţi face propriile voastre legi şi muri de pe urma lor. Aici se găseşte libertatea după care aţi jinduit; libertatea nestăpânită şi auto-destructivă a unei tumori canceroase.

Omul îşi şterse fruntea şi privi cu sinceritate spre prizonieri:

— Dar, poate, este posibilă o anumită reabilitare pentru unii. Omega, planeta spre care ne îndreptăm, e lumea voastră.

— Un loc orânduit în întregime de către prizonieri. Este o societate unde aţi putea-o lua iarăşi de la început, fără prejudecăţi, cu un dosar curat! Vieţile voastre dinainte sunt date uitării. Nu încercaţi să vi le reamintiţi. Asemenea memorii nu ar servi decât să vă stimuleze din nou tendinţele criminale. Consideraţi-vă proaspăt născuţi, la fel ca în momentul deşteptării în celule.

Cuvintele încete şi măsurate ale celui ce le vorbea păreau să-i hipnotizeze. 402 asculta, cu ochii uşor înceţoşaţi şi aţintiţi asupra frunţii palide a vorbitorului.

— O lume nouă, spunea acesta. Aţi renăscut dar cu conştiinţa necesară a păcatului. Fără ea, aţi fi incapabili să combateţi răul inerent din personalitatea voastră. Ţineţi minte ce vă spun. Ţineţi minte că nu există nicio cale de evadare sau de reîntoarcere. Nave de gardă dotate cu cele mai recente tipuri de arme laser patrulează zi şi noapte pe cerurile planetei Omega. Sunt proiectate să nimicească orice obiect se înalţă la mai mult de o sută cincizeci de metri de la suprafaţa solului - o barieră invincibilă prin care niciun prizonier n-ar putea răzbate vreodată. Împăcaţi-vă cu aceste lucruri. Constituie reguli care trebuie să vă guverneze vieţile. Gândiţi-vă la ceea ce aţi auzit. Iar acum, fiţi gata pentru debarcare.

Omul care vorbise părăsi balconul. Pentru un timp, prizonierii nu făcură decât să se uite cu ochii holbaţi la locul unde stătuse. Apoi, nesigur, începu un murmur de conversaţie. După o vreme, se stinse. Nu aveau despre ce să-şi vorbească. Fără vreo amintire a trecutului, le lipseau reperele pe baza cărora să-şi construiască vreo speculaţie asupra viitorului. Personalităţile lor puteau fi schimbate între ele; abia ieşiseră la lumină şi erau încă nedefinite.

Stăteau aşezaţi, în tăcere, oameni necomunicativi care zăcuseră vreme prea îndelungată în recluziune solitară. Gardienii de pe balcon se ţineau ca nişte statui, închişi în ei şi impersonali.

Şi atunci, o abia simţită vibraţie străbătu pardoseala auditoriumului.

Trepidaţia se repetă; apoi se preschimbă într-un tremur clar. 402 se simţi mai îngreunat, ca şi cum o forţă invizibilă i-ar fi apăsat capul şi umerii.

Printr-un amplificator, un glas strigă cu putere:

— Atenţiune! Nava aterizează pe Omega. În curând vom debarca.

Ultima trepidaţie se stinse, după care planşeul de sub picioarele lor se înclină uşor. Prizonierii, încă tăcuţi şi buimăciţi, se aliniară într-o coadă prelungă şi păşiră afară din auditorium. Flancaţi de paznici, coborâră printr-un coridor ce se alungea interminabil. Observând acest lucru, 402 începu să-şi facă o oarecare idee asupra dimensiunilor navei.

Departe înaintea lui putea vedea o pată de lumină solară strălucind puternic în contrast cu iluminarea palidă a coridorului. Tronsonul său, din lungul şir ce înainta cu pas târşit, ajunse la soare, iar 402 văzu că razele pătrundeau printr-o valvă deschisă pe unde ieşeau deţinuţii.

Trecu la rândul său prin portal, coborî o scară lungă şi se găsi pe teren solid. Stătea într-un careu deschis, luminat de soare. Gardienii îi rânduiau în şiruri pe prizonierii debarcaţi; în toate părţile, 402 putu vedea o mulţime de spectatori privind.

Vocea unui difuzor bubui:

— Răspundeţi când vă auziţi strigat numărul. Acum vi se va dezvălui identitatea. Răspundeţi cu promptitudine când vă este strigat numărul.

Se simţea slăbit şi foarte obosit. Nici măcar propria sa identitate nu-l mai putea interesa acum. Tot ce-şi dorea era să se culce, să doarmă, să aibă un răgaz de-a reflecta la noua situaţie. Privi împrejur şi reţinu în treacăt prezenţa uriaşei astronave în spatele lui, a paznicilor, a mulţimii de gură-cască. Deasupra capului, văzu puncte negre deplasându-se pe un cer albastru. În primul moment crezu că sunt păsări. Apoi, privind mai atent, îşi dădu seama că erau navele de gardă. Nu-i stârneau cine ştie ce interes.

— Numărul l! Vorbeşte!
— Aici, răspunse un glas.
— Numărul l, numele dumitale este Wayn Southholder. Vârsta, 34 de ani, grupa sangvină A-L2, Index AR-43l-C. Vinovat de trădare.
Când glasul încheie, o ovaţie sonoră se ridică din mulţime. Aplaudau acţiunile trădătoare ale prizonierului şi îi urau bun-venit pe Omega.
Numele fură citite de-a lungul listei, iar 402, ameţit sub razele soarelui, picotea pe picioare şi asculta despre crime de omor, furt de credit, deviaţionalism şi mutantism. Într-un târziu, fu strigat şi numele lui.
— Numărul 402.
— Aici.
— Numărul 402, numele dumitale este Will Barrent. Vârsta, 27 de ani, grupa sangvină O-L3, Index JX-22l-R. Vinovat de omucidere.
Gloata ovaţionă, dar 402 abia dacă o auzi. Încercă să se acomodeze cu ideea de-a avea un nume. Un nume veritabil în locul unui simplu număr. Will Barrent. Spera să nu-l uite. Îşi repetă sieşi numele iar şi iar, şi aproape rată ultimul anunţ din amplificatorul navei.
— Noii oameni sunt acum eliberaţi pe Omega. Vi se va acorda cazare temporară la Scuarul A-2. Fiţi prudenţi şi circumspecţi în cuvinte şi acţiuni. Priviţi, ascultaţi şi învăţaţi. Legea îmi cere să vă previn că media probabilă de viaţă pe Omega e de aproximativ trei ani tereştri.
Acestor din urmă cuvinte le trebui un oarecare timp pentru a-şi face efectul asupra lui Barrent. Contempla încă noutatea situaţiei de-a avea un nume. Încă nu se gândise la niciuna din implicaţiile faptului că era un ucigaş pe o planetă a lumii interlope.

Prizonierii, aproape cinci sute cu totul, fură conduşi spre un şir de barăci, la scuarul A-2. Încă nu se puteau numi bărbaţi, nu erau decât entităţi ale căror memorii adevărate abia dacă acopereau o oră în timp. Aşezaţi pe paturile ca de cazarmă, noii născuţi îşi priveau curioşi trupurile, îşi examinau cu interes sporit mâinile şi picioarele. Se zgâiau unii la alţii, şi-şi vedeau diformitatea oglindită unul în ochii celuilalt. Nu erau maturi, dar nici copii. Anumite noţiuni abstracte persistau, ca şi fantomele unor amintiri. Maturizarea sosea cu repeziciune, născută din vechile tipare ale obişnuinţei şi trăsături de caracter reţinute în firele rupte ale fostelor lor vieţi pe Pământ.

Noii oameni se agăţau de amintirile vagi ale conceptelor, ideilor, regulilor. Pe parcursul a câteva ore, curtenia lor flegmatică începuse deja să se şteargă. Acum deveneau bărbaţi. Indivizi. Din masa unei conformităţi abulice şi superficiale începeau să se ivească diferenţe ascuţite. Caracterul se afirma din nou şi cei cinci sute prindeau să descopere ce erau de fapt.

Will Barrent stătea la coadă pentru a arunca o privire la sine însuşi în oglinda barăcii. Când îi veni rândul, văzu reflexia unui tânăr agreabil, cu chip îngust, nas subţire şi păr brunet drept. Tânărul bărbat avea o faţă hotărâtă, deschisă, prin nimic ieşită din comun, nefiind marcată de nicio patimă puternică. Se întoarse la locul lui, dezamăgit; privise chipul unui străin.

Mai târziu, examinându-se cu mai multă atenţie, constată că nu putea găsi nicio cicatrice sau orice alt semn care să-i deosebească trupul dintr-o mie de alte trupuri. Avea mâini nebătătorite. Era mai degrabă vânos decât musculos. Se întrebă ce fel de muncă o fi făcut pe Pământ.

Omor?

Se încruntă. Nu era pregătit să accepte una ca asta.

Un bărbat îl bătu pe umăr:

— Cum te simţi?

Barrent se întoarse pentru a vedea un om masiv, cu umeri laţi şi păr roşcat, stând lângă el.

— Binişor, răspunse. Erai lângă mine la coadă, nu-i aşa?

— Corect. Numărul 401. Danis Foeren e numele meu.

Barrent se prezentă.

— Şi crima ta? întrebă Foeren.

— Omucidere.

Foeren dădu din cap, părând impresionat.

— Eu sunt falsificator. N-ai zice, dacă e să te uiţi la mâinile mele...

Înălţă două labe masive, acoperite cu fire de păr rare şi roşcovane.

— Dar îndemânarea e aici. Mâinile şi-au reamintit-o înaintea oricărei altei părţi din mine însumi. Pe navă, şedeam în celulă şi mi le priveam. Mă mâncau. Ardeau de nerăbdare să fie libere şi să facă fel de fel de treburi. Restul din mine însă nu-şi putea aduce aminte ce anume.

— Şi ce-ai făcut? se interesă Barrent.

— Am închis ochii şi mi-am lăsat mâinile să facă ce vor. Primul lucru pe care l-am ştiut, e că se ridicaseră şi trăgeau de clanţa celulei. Deştepţi drăcuşori!

— Umblau la broască? Păi credeam că eşti plastograf.

— Ei, acuma, preciza Foeren, plastografia era linia mea principală. Dar o pereche de mâini îndemânatice pot face aproape orice. Presupun că am fost doar prins pentru fals; dar s-ar putea tot atât de bine să fi fost spărgător de safe-uri. Mâinile mele ştiu prea mult pentru un simplu falsificator.

— Ai descoperit despre tine mai mult decât am reuşit eu, murmură Barrent. Singurul lucru de la care pot porni e un vis.

— Mă rog, ăsta e un început, îşi dădu cu părerea Foeren. Trebuie să existe căi de a afla mai mult. Lucrul cel mai important este că ne aflăm pe Omega.

— De acord, încuviinţă acru Barrent.

— Nimic în neregulă cu asta. N-ai auzit ce-a zis tipul? E planeta noastră.

— Cu o medie probabilă de viaţă cât trei ani pământeni, îi aminti Barrent.

— Asta probabil că nu-i decât vorbărie ca să ne sperie, aruncă Foeren. N-aş da crezare unor asemenea treburi, spuse de un gardian. Marea chestie e că avem planeta noastră proprie. Ai auzit ce ziceau. "Pământul ne respinge." Nova Pământ! Cine are nevoie de ea? Avem lumea noastră proprie aici. O planetă întreagă, Barrent! Suntem liberi!

Un alt bărbat interveni:

— Ai dreptate, prietene.

Era mărunt, cu ochii temători şi prevenitor-prietenos.

— Numele meu e Joe, se prezentă el. De fapt, mă numesc Joao; dar prefer forma arhaică, cu mireasma ei de vremuri mai mizericordioase. Domnilor, n-am avut încotro şi v-am auzit conversaţia, aşa că sunt din toată inima de acord cu prietenul nostru cu părul roşu. Gândiţi-vă ce mai posibilităţi! Ne-a azvârlit Pământul peste bord? Excelent! Ne descurcăm mult mai bine fără el! Aici toţi suntem egali, oameni liberi într-o societate liberă. Nici uniforme, nici gardieni, nici militari. Doar foşti criminali pocăiţi, care vor să trăiască în pace.

— Pentru ce te-au înhăţat? îl întrebă Barrent.

— Susţin ca aş fi hoţ de credite, ridică Joe din umeri. Mi-e ruşine să admit că nu-mi pot aminti ce-i ăla un hoţ de credite. Dar o să-mi aduc aminte, sper.

— Poate că autorităţile or avea un soi de sistem de reantrenare a memoriei, presupuse Foeren.

— Autorităţi? ripostă Joe indignat. Ce vrei să spui, "autorităţi"? Asta-i planeta noastră. Suntem cu toţii egali aici. Prin definiţie, nu pot exista niciun fel de autorităţi. Nu, prieteni, toate ameţelile de soiul ăsta le-am lăsat acasă, pe Pământ! Aici suntem...

Se întrerupse brusc. Uşa barăcii se deschise şi un om păşi înăuntru. Era în mod evident un mai vechi rezident pe Omega, de vreme ce îi lipsea uniforma gri a închisorii. Gras, purta îmbrăcăminte albastră cu galben ţipător. La cingătoarea petrecută în jurul taliei sale ample avea un pistol în teacă şi un pumnal. Se opri imediat în faţa pragului, cu mâinile în şolduri, privind aprig la noii sosiţi.

— Ei? făcu. Voi ăştia noii, nu recunoaşteţi un Chestor? În picioare!

Niciunul dintre ei nu se clinti. Faţa Chestorului se făcu stacojie:

— Cred că trebuie să vă-nvăţ niţel respect.

Încă înainte de a-şi fi scos arma din teacă, nou-sosiţii săriseră în picioare. Chestorul se uită la ei cu un vag aer de regret şi-şi vârî arma la loc în teacă.

— Primul lucru pe care ar fi bine să-l învăţaţi, băieţi, e starea voastră socială pe Omega. Poziţia voastră nu este nicăieri. Sunteţi peoni, şi asta înseamnă că nu sunteţi nimic.

Aşteptă un moment, apoi spuse:

— Acum fiţi atenţi, peonilor. Urmează să fiţi instruiţi care vă sunt îndatoririle.

— Primul lucru pe care e cazul să-l înţelegeţi, băieţi, spuse Chestorul, e tocmai ce sunteţi voi exact. Asta-i foarte important. Şi-o să vă spun eu ce sunteţi. Sunteţi peoni. Sunteţi cei mai de jos dintre cei de jos. Sunteţi fără poziţie. Nu există nimic sub voi, în afară de mutanţi, iar ăştia nu-s cu adevărat oameni. Vreo întrebare?

Chestorul aşteptă. Nu i se puse nicio întrebare, aşa că spuse:

— V-am definit ce sunteţi voi. De aici, vom proceda la o înţelegere de bază a ceea ce sunt toţi ceilalţi pe Omega, înainte de toate, oricare altul e mai important decât voi; dar unii sunt şi mai importanţi ca alţii. Următorul în rang este Rezidentul, care abia dacă are cu puţin mai multă importanţă decât oricare peon, iar după aceea urmează Cetăţeanul Liber. Poartă pe deget un inel gri indicându-i starea socială, iar hainele îi sunt negre. Nici el nu-i prea important, dar e cu mult mai important decât voi. Cu puţin noroc, unii veţi putea deveni Cetăţeni Liberi.

Următoarele sunt Clasele Privilegiate, toate distinse prin felurite simboluri de recunoaştere, în conformitate cu rangul - cum ar fi cerceii de aur, de exemplu, ai clasei Hadji. În cele din urmă veţi învăţa toate semnele şi prerogativele diferitelor ranguri şi grade. Aş putea menţiona de asemenea preoţii. Chiar dacă nu sunt de rang Privilegiat, li se garantează anumite imunităţi şi drepturi. M-am făcut înţeles limpede?

Toţi cei din baracă mormăiră a încuviinţare. Chestorul continuă:

— Ajungem acum la subiectul comportamentului, atunci când întâlnim pe cineva de rang superior. Ca peoni, sunteţi obligaţi să salutaţi un Cetăţean Liber adresându-i-vă cu titlul său complet, de o manieră respectuoasă. Cu rangurile Privilegiate, cum ar fi Hadjii, vorbiţi numai când vi se vorbeşte, iar atunci staţi cu ochii în jos şi mâinile împreunate în faţă. Nu plecaţi în prezenţa unui Cetăţean Privilegiat, până nu vi se acordă permisiunea. Nu vă aşezaţi, în compania lui, în nicio împrejurare. Înţeles? Şi mai aveţi încă destule de învăţat. Oficiul meu de Chestor, de exemplu, vine sub poziţia de Cetăţean Liber, dar poartă anumite prerogative ale Privilegiaţilor.

Chestorul se holbă la ei ca să fie sigur ca au înţeles.

— Baraca asta e locuinţa voastră temporară. Am schiţat un tabel ca sa vă arăt care oameni fac curat, cine spală şi aşa mai departe. Îmi puteţi pune întrebări oricând vreţi; dar întrebările prosteşti sau impertinente pot fi pedepsite cu mutilarea sau moartea. Ţineţi doar minte că sunteţi cei mai de jos dintre cei de jos. Dacă vă intră asta în cap, s-ar putea să fiţi în stare să rămâneţi vii.

Rămase tăcut câteva momente. Apoi adăugă:

— Pe parcursul următoarelor câteva zile, veţi primi cu toţii felurite însărcinări. Unii dintre voi o să mergeţi în minele de germaniu, alţii în flota de pescuit, unii veţi ucenici în munci diverse. În tot acest răstimp, sunteţi liberi să căscaţi gura prin Tetrahyde.

Întâlnind privirile albe ale oamenilor, Chestorul le explică:

— Tetrahyde e numele oraşului în care vă găsiţi. E cel mai mare oraş de pe Omega...

Cugetă o clipă.

— De fapt, e singurul oraş de pe Omega.

— Ce înseamnă denumirea "Tetrahyde"? întrebă Joe.

— De unde să ştiu eu? replică, încruntându-se, Chestorul. Bănuiesc că-i unul din numele alea vechi pământeşti cu care vin mereu skrennerii. Oricum, fiţi atenţi pe unde călcaţi când intraţi în el.

— De ce? întrebă Barrent. Chestorul rânji:

— Ăsta, peonule, e un lucru pe care va trebui să-l afli singur.

Se răsuci pe călcâie şi păşi afară din baracă.

După ce Chestorul plecă, Barrent se duse la fereastră. Prin ea putu vedea un scuar pustiu şi, dincolo de acesta, străzile Tetrahydei.

— Te bate gândul să ieşi acolo? întrebă Joe.

— Te cred că ies, replică Barrent. Vii cu mine?

Micul hoţ de credite clătină din cap:

— Nu cred că-i prea sigur.

— Foeren, tu ce spui?

— Nici mie nu-mi place, răspunse Foeren. S-ar putea să fie mai bine să stăm pe lângă barăci o vreme.

— Asta-i ridicol, protestă Barrent. Acum e oraşul nostru. Nu vine nimeni cu mine?

Arătându-se jenat, Foeren îşi cocârjă umerii enormi şi clătină din cap. Joe ridică la rândul său din umeri şi se lăsă pe spate pe pat. Restul noilor sosiţi nici măcar nu ridicară privirea.

— Foarte bine, conchise Barrent. O să vă ofer un raport complet mai târziu.

Mai aşteptă un moment, pentru cazul că cineva s-ar răzgândi totuşi, apoi ieşi pe uşă.

Oraşul Tetrahyde era o colecţie de clădiri răspândite de-a lungul unei peninsule înguste ce se repezea într-o mare cenuşie şi leneşă. Latura dinspre uscat a peninsulei era barată cu un zid înalt de piatră, străbătut de porţi şi păzit de santinele. Cea mai mare clădire era Arena, folosită o dată pe an pentru Jocuri. Lângă Arenă se înghesuia un mic pâlc de clădiri guvernamentale.

Barrent merse de-a lungul străzilor strâmte, privind în jurul său, încercând să-şi facă o oarecare idee despre cum arăta noua sa reşedinţă. Drumurile întortocheate, nepavate şi casele întunecoase şi bătute de intemperii stârneau în el un căpătâi de amintire care-i scăpa printre degete. Văzuse un asemenea loc pe Pământ, dar nu-şi putea aduce aminte nimic despre el. Rememorarea era la fel de sâcâitoare ca o mâncărime; însă nu-i putea identifica sursa.

Dincolo de Arenă, ajunse în principalul cartier de afaceri al Tetrahydei. Fascinat, citi firmele prăvăliilor: "MEDIC NELICENŢIAT - AVORTURI EFECTUATE ÎN-TIMP-CE-AŞTEPTAŢI". Mai încolo, "AVOCAT EXCLUS DIN BAROU. LOVITURĂ POLITICĂ!"

Toate acestea i se păreau vag în neregulă lui Barrent. Îşi continuă drumul, pe lângă o mică dugheană ce anunţa: "CITIREA MINŢII! LOT COMPLET DE MUTANŢI SKRENNING! DEZVĂLUIREA TRECUTULUI DUMNEAVOASTĂ PE PĂMÂNT!"

Barrent se simţi tentat să intre. Îşi aminti însă că nu avea nicio lescaie; iar Omega părea genul de loc care punea mare preţ pe bani.

Coti pe o stradă laterală, trecu prin dreptul mai multor restaurante şi ajunse la o clădire mare numită "INSTITUTUL OTRĂVII (Condiţii avantajoase. Până la 3 ani pentru plată. Satisfacţie garantată, sau banii înapoi)". La uşa de-alături se găsea "GHILDA ASASINILOR, Local 452".

După şedinţa de îndoctrinare din nava-temniţă, Barrent se aşteptase la o Omega dedicată reabilitării criminalilor. Judecând

însă firmele magazinelor, nu era câtuşi de puţin astfel; sau, dacă da, atunci reabilitarea lua nişte forme extrem de ciudate. Îşi văzu de drum, mai încet, cufundat în gânduri.

Atunci observă că oamenii se dădeau la o parte din calea lui. Îi aruncau câte-o privire şi se ascundeau în uşi şi prăvălii. O femeie mai vârstnică îl învrednici cu o căutătură iute şi fugi.

Ce nu era în regulă? Să fi fost vorba de uniforma lui de puşcăriaş? Nu, oamenii de pe Omega văzuseră multe din-astea. Atunci, ce-aveau?...

Strada era aproape pustie. Un negustor, în apropierea lui, îşi trăgea grăbit obloanele de oţel peste vitrina sa cu materiale pentru îngrădiri.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Barrent. Care-i problema?

— Ţi-ai ieşit din minţi? se răsti comerciantul. E Ziua Aterizării!

— Mă scuzaţi?

— Ziua Aterizării! repetă omul. Ziua când a aterizat nava-puşcărie. Întoarce-te la barăcile voastre, idiotule!

Trânti ultimul panou oţelit la locul lui şi îl încuie. Barrent simţi un brusc fior rece de spaimă. Mirosea a o încurcătură a dracului de urâtă... Mai bine să se înapoieze degrabă. Făcuse o prostie că nu aşteptase să afle mai multe despre obiceiurile planetei Omega...

Trei oameni veneau în josul străzii spre el. Erau bine îmbrăcaţi şi fiecare purta micul cercel de aur al Hadjilor în urechea stângă. Toţi trei aveau arme de foc.

Barrent dădu să se îndepărteze de ei, dar unul dintre Hadji strigă:

— Peon, stai!

Văzu că mâna omului atârna lângă pistol. Se opri şi întrebă:

— Ce este?

— E Ziua Aterizării, răspunse omul; îşi privi tovarăşii: ei bine, cine-l ia primul?

— Vom trage la sorţi.

— Uite-o fisă.

— Nu, să arătăm degete.

— Gata? Un, doi, trei!

— E-al meu, spuse Hadjiul din stânga. Prietenii săi se traseră înapoi în timp ce-şi scotea arma.

— Staţi! strigă Barrent. Ce faceţi?

— Am să te împuşc, spuse omul.

— Dar de ce?
Hadjiul zâmbi.
— Pentru că e un privilegiu Hadji. De fiecare Zi a Aterizării, avem dreptul să-l împuşcăm pe oricare peon ce părăseşte zona barăcilor.
— Dar nu mi s-a spus!
— Fireşte că nu. Dacă vouă, ăstora noii, vi s-ar spune, niciunul dintre voi n-ar pleca din barăci în Ziua Aterizării. Şi asta ar strica toată distracţia.
Ţinti.
Barrent acţionă instantaneu. Se aruncă la pământ în timp ce Hadjiul trăgea, auzi un şuierat şi văzu o arsură zimţată pârjolind clădirea de cărămizi lângă care stătuse.
— Acum e rândul meu, spuse unul dintre cei trei.
— Regret, bătrâne, cred că eu urmez.
— Ascendentul vârstei, dragă prietene, are privilegiile sale. Dă-te la o parte.
Înainte ca următorul Hadji să poată ochi, Barrent era pe picioare, alergând. Strada în serpentine strânse îl proteja pentru moment, însă putea auzi zgomotele urmăritorilor în spatele său. Fugeau cu pas elastic, aproape doar un marş rapid, ca şi cum ar fi fost siguri pe prada lor. Barrent se angajă într-un sprint, coti pe o străduţă lăturalnică şi-şi dădu seama imediat că făcuse o greşeală. Avea în faţă o fundătură. Hadjii, înaintând cu paşi lejeri, veneau pe urmele lui.
Barrent privi sălbatic în jur. Faţadele magazinelor erau toate oblonite şi ferecate. Nu exista niciun loc în care să se ascundă, nicăieri unde să se poată căţăra.
Şi atunci, văzu o uşă deschisă, cam pe la jumătatea străzii, în direcţia hăitaşilor. Gonise drept prin faţa ei. O emblemă ieşind din perete deasupra porţii anunţa: "SOCIETATEA PROTECTOARE A VICTIMELOR". Asta-i pentru mine, îşi spuse Barrent.
Se repezi spre ea, alergând aproape pe sub nasurile Hadjilor surprinşi. Un singur foc de pistol pârli pământul sub călcâiele lui; în clipa următoare, ajunsese la uşă şi plonja înăuntru.
Se adună pe picioare. Vânătorii nu-l urmaseră; putea încă să le audă vocile în stradă, punând întrebări amiabile în chestiunea întâietăţii. Barrent îşi dădu seama că pătrunsese într-un soi de sanctuar.

Se afla într-o încăpere mare, puternic luminată. Câţiva oameni zdrenţăroşi stăteau aşezaţi pe o bancă lângă uşă, râzând de cine ştie ce glumă numai de ei ştiută. Puţin mai încolo, o fată brunetă îl privea pe Barrent cu ochi mari şi verzi, fără să clipească. În capătul îndepărtat al sălii, se găsea un birou îndărătul căruia şedea un bărbat. Omul îi făcu semn lui Barrent să se apropie.

Merse până în faţa biroului. Bărbatul aşezat era scund şi cu ochelari. Zâmbi încurajator, aşteptându-l pe Barrent să vorbească.

— Aici e Societatea Protectoare a Victimelor? întrebă Barrent.

— Absolut corect, domnule, răspunse omul. Eu sunt Rondolph Frendlyer, preşedinte al acestei societăţi nelucrative. V-aş putea fi de vreun ajutor?

— Fără îndoială că da, replică Barrent. Sunt, practic, o victimă.

— Am ştiut asta doar uitându-mă la dumneavoastră, îl încredinţă Frendlyer, zâmbind cu căldură. Aveţi o anumită înfăţişare de victimă, un melanj de teamă şi nesiguranţă cu doar o uşoară sugestie de vulnerabilitate azvârlită într-însul. E absolut inconfundabil.

— Foarte interesant, comentă Barrent, privind spre uşă şi întrebându-se câtă vreme îi va mai fi respectat sanctuarul. Domnule Frendlyer, nu sunt un membru al organizaţiei dumneavoastră...

— Aceasta nu are nicio importanţă, răspunse Frendlyer. Calitatea de membru al grupului nostru este în mod necesar spontană. Omul i se integrează când se iveşte prilejul. Intenţia noastră e de a proteja drepturile inalienabile ale tuturor victimelor.

— Da, domnule. Ei bine, afară sunt nişte oameni care vor să mă ucidă.

— Înţeleg... murmură domnul Frendlyer; deschise un sertar şi scoase o carte masivă; o răsfoi repede, găsind referinţa pe care o dorea. Spuneţi-mi, aţi luat cunoştinţă de starea socială a acestor oameni?

— Cred că erau Hadji. Fiecare purta câte un mic cercel de aur în urechea stângă.

— Întru totul corect. Iar astăzi e Ziua Aterizării. Aţi sosit cu nava de azi şi aţi fost clasificat ca peon. Corect?

— Da, aşa e, confirmă Barrent.

— Atunci, am bucuria să vă anunţ că totul este în ordine. Vânătoarea din Ziua Aterizării ia sfârşit la apusul soarelui. Puteţi părăsi acest loc cu convingerea că totul este regulamentar şi că drepturile dumneavoastră nu sunt în niciun fel violate.

— Să plec de-aici? După ce apune soarele, vreţi să spuneţi...

Domnul Frendlyer clătină din cap şi surâse trist:

— Teamă mi-e că nu. Conform legii, trebuie să plecaţi de aici imediat.

— Dar au să mă omoare!

— Foarte adevărat, încuviinţă Frendlyer. Din nefericire, nu avem ce face. O victimă, prin definiţie, este cineva care urmează să fie ucis.

— Credeam că-i o organizaţie protectoare...

— Aşa şi e. Dar protejăm drepturi, nu victime. Drepturile dumneavoastră nu sunt violate. Hadjii au privilegiul de a vă ucide în Ziua Aterizării, la orice oră înainte de apusul soarelui, dacă nu vă aflaţi în perimetrul barăcilor. Dumneavoastră, aş putea adăuga, vă bucuraţi de dreptul de a omorî pe oricine încearcă să vă ucidă.

— N-am armă, protestă Barrent.

— Victimele nu au niciodată arme. În asta constă toată deosebirea, nu-i aşa? Dar, înarmat sau nu, mă tem că acum trebuie să vă duceţi.

Barrent putea încă să mai audă glasurile tărăgănate ale Hadjilor afară. Întrebă:

— N-aveţi o ieşire dosnică?

— Regret...

— Atunci, pur şi simplu nu plec.

Continuând să zâmbească, domnul Frendlyer deschise un sertar şi scoase din el un pistol. Îl îndreptă spre Barrent:

— Chiar trebuie să plecaţi. Puteţi miza pe şansă cu Hadjii, sau puteţi muri aici fără nici cea mai mică şansă.

— Împrumutaţi-mi pistolul, ceru Barrent.

— Nu este îngăduit, îi replică Frendlyer. Înţelegeţi, nu putem lăsa victimele să umble prin oraş cu arme. Ar da lucrurile peste cap.

Trase piedica.

— Mergeţi?

Barrent îşi calculă şansele de a plonja peste birou după pistol şi ajunse la concluzia că nu va reuşi sub nicio formă. Se răsuci şi

merse încet spre uşă. Zdrenţăroşii continuau să râdă împreună. Fata cea brunetă se ridicase de pe bancă şi stătea în picioare lângă ieşire. Apropiindu-se de ea, Barrent observă că era foarte drăguţă. Se întrebă ce crimă o fi dictat expulzarea ei de pe Pământ.

În timp ce trecea pe lângă ea, simţi un obiect dur apăsându-i coastele. Dădu cu mâna şi se pomeni strângând un pistolet mic, dar încurajator la vedere.

— Noroc, îi ură fata. Sper să ştii cum să-l foloseşti.

Barrent înclină capul în semn de mulţumire. Nu era sigur că ştia cum; spera însă să afle.

Strada era pustie, cu excepţia celor trei Hadji, care stăteau la vreo douăzeci de metri distanţă, sporovăind liniştiţi. Când Barrent ieşi pe uşă, doi dintre ei se dădură înapoi; al treilea, cu arma coborâtă neglijent, păşi înainte. Văzând că Barrent era înarmat, îşi ridică grăbit pistolul în poziţie de tragere.

Barrent se aruncă la pământ şi apăsă trăgaciul neobişnuitei sale arme. O simţi vibrându-i în mână, văzu capul şi umerii Hadjiului înnegrindu-se, începând să se fărâmiţeze... Înainte de a putea ochi spre ceilalţi doi, pistolul îi fu smuls cu violenţă din mână. Focul tras de Hadjiul muribund îi fălţuise gura ţevii.

Disperat, Barrent sări după armă, ştiind că nu va putea în veci s-o ajungă la timp. Pielea i se încreţise în aşteptarea împuşcăturii ucigaşe. Se rostogoli până la pistolul său, rămânând, ca prin farmec, viu încă şi ţinti spre cel mai apropiat dintre Hadji.

În ultima clipă, se abţinu să nu tragă. Hadjii îşi băgaseră armele în teacă. Unul dintre ei spunea:

— Sărmanul Draken. Pur şi simplu nu putea învăţa să ochească repede.

— Lipsă de exerciţiu, comentă celălalt. Draken nu pierdea niciodată prea multă vreme în poligonul de trageri.

— Ei bine, dacă mă întrebi pe mine, a fost o foarte bună lecţie practică. Nu trebuie să-ţi pierzi antrenamentul.

— Şi, adăugă celălalt, nici chiar pe un peon să nu-l subestimezi.

Privi spre Barrent:

— Frumoasă tragere, băiete.

— Da, foarte frumoasă într-adevăr, încuviinţă şi primul Hadji. E dificil să tragi corect cu o armă de mână în timp ce eşti în mişcare.

Barrent se ridică tremurând, cu arma fetei încă în mână, pregătit să tragă la cea mai mică mişcare suspectă din partea Hadjilor. Aceştia însă nu se arătau ameninţători. Păreau să considere întregul incident închis.

— Acum ce se întâmplă? întrebă.

— Nimic, spuse unul dintre Hadji. De Ziua Aterizării, un omor este tot ce i se îngăduie unui om sau grup de vânători. După asta, ai ieşit din Vânătoare.

— Nici nu-i o sărbătoare prea importantă, preciză celălalt. Nu se compară cu Jocurile sau cu Loteria.

— Tot ce-ţi rămâne de făcut, adăugă primul, e să te duci la Oficiul de înregistrare pentru a-ţi obţine moştenirea.

— A-mi obţine ce?

— Moştenirea, repetă răbdător Hadjiul. Ai dreptul la toată averea victimei. În cazul lui Draken, cu regret spun, nu se ridică la cine ştie ce.

— N-a fost niciodată un bun om de afaceri, murmură trist al doilea. Totuşi, îţi va oferi ceva cu care să-ţi începi viaţa. Şi de vreme ce ai comis un omor autorizat - chiar dacă unul absolut neobişnuit - promovezi ca poziţie socială. Devii un Cetăţean Liber.

Oamenii reveniseră pe străzi, iar comercianţii îşi descuiau obloanele metalice. Un camion cu inscripţia "RIDICARE TRUPURI, UNITATEA 5" îşi făcu apariţia şi patru oameni în uniforme culeseră cadavrul lui Draken. Reîncepuse viaţa normală în Tetrahyde. Acest lucru, mai degrabă decât asigurările Hadjilor, îl convinse pe Barrent că momentul asasinatelor trecuse. Puse pistolul fetei în buzunar.

— Oficiul de înregistrare e pe-aici, îl îndrumă unul dintre Hadji. Îţi vom servi drept martori.

Barrent nu avea încă decât o noţiune limitată asupra situaţiei. Dar de vreme ce lucrurile începuseră dintr-odată să meargă în favoarea lui, hotărî să accepte tot ce se întâmpla fără prea multe întrebări. Urma să aibă destul timp mai târziu pentru a afla în ce se băgase.

Însoţit de Hadji, se duse la Oficiul de înregistrare din Gunpoint Square. Acolo, un conţopist plictisit ascultă toată povestea, scoase la iveală documentele de afaceri ale lui Draken şi trecu numele lui Barrent peste cel al fostului proprietar. Barrent observă că multe alte nume fuseseră modificate anterior. Se părea că afacerile sufereau întorsături rapide în Tetrahyde.

Constată că era acum patronul unui magazin de antidoturi pe Blazer Boulevard, nr.3.

Hârtiile de afaceri recunoşteau de asemenea şi noul rang al lui Barrent, ca Liber Cetăţean. Funcţionarul îi dădu un inel de stare socială, fabricat din bronz-pentru-tun şi îl sfătui să se schimbe cât mai curând posibil în haine de Cetăţean, dacă dorea să evite incidentele neplăcute.

Afară, Hadjii îi urară noroc. Barrent se decise să vadă care îi era noua ocupaţie.

Blazer Boulevard era o alee scurtă străbătând distanţa dintre două străzi. Aproape de jumătatea ei se găsea faţada unei prăvălii cu o firmă pe care scria: "MAGAZIN DE ANTIDOTURI", iar mai jos: "*Remedii specifice pentru orice otravă, animală, vegetală, sau minerală. Cumpăraţi comoda noastră Trusă de Supravieţuire la Purtător. Douăzeci şi trei de antidoturi într-un container de buzunar*!"

Barrent deschise uşa şi intră. Înapoia unei tejghele joase, văzu rafturi până-n tavan încărcate cu sticle etichetate, cutii de metal şi carton şi borcane pătrate din sticlă, conţinând frânturi ciudate de frunze, smicele şi fungus. În spatele tejghelei se afla o mică poliţă cu cărţi purtând titluri ca: "Diagnostice rapide în cazuri de otrăvire acută"; "Familia arsenicului"; "Permutările măselariţei".

Era absolut evident că otrăvirile jucau un rol important în viaţa de zi cu zi pe Omega. Avea în faţă un magazin - şi era de presupus că mai existau şi altele - al cărui unic scop consta în a oferi antidoturi. Barrent cugetă la acest lucru şi ajunse la concluzia că moştenise o afacere stranie dar onorabilă. Avea să studieze cărţile şi să afle cum se ţinea un asemenea magazin.

Localul avea un apartament dosnic cu cameră de zi, dormitor şi bucătărie. Într-unul din dulapuri, Barrent găsi un costum prost croit, negru Cetăţenesc, în care se şi schimbă. Scoase pistolul fetei din buzunarul uniformei primite pe nava-închisoare, îl cântări în palmă un moment, apoi îl introduse în buzunarul costumului nou. Părăsi magazinul şi începu să caute drumul înapoi spre Societatea Protectoare a Victimelor.

Uşa era tot deschisă, iar cei trei zdrenţăroşi încă mai şedeau pe bancă. Acum nu mai râdeau. Îndelungata aşteptare părea să-i fi obosit. La celălalt capăt al încăperii, domnul Frendlyer stătea la biroul său, citind dintr-un teanc gros de hârtii. Nu se zărea nici urmă de fată.

Barrent păşi spre birou, iar Frendlyer se ridică să-l salute:

— Felicitările mele! Dragă băiete, cele mai calde felicitări din partea mea. A fost o tragere splendidă! Şi unde mai pui că şi din mişcare!

— Mulţumesc, răspunse Barrent. Motivele pentru care m-am întors aici...

— Ştiu de ce, îl întrerupse Frendlyer. Doriţi să fiţi consiliat asupra drepturilor dumneavoastră ca Liber Cetăţean. Ce-ar putea fi mai natural? Dacă luaţi puţintel loc pe banca aceea, vă aparţin în...

— Nu pentru asta am venit, protestă Barrent. Vreau să aflu despre drepturile şi obligaţiunile mele, desigur. Dar, pe moment, aş dori s-o găsesc pe fata aceea.

— Fată?

— Stătea pe bancă, în clipa când am intrat. Ea mi-a dat pistolul.

Domnul Frendlyer se arătă surprins.

— Cetăţene, trebuie că sunteţi victima unei confuzii. N-a fost nicio femeie în biroul ăsta astăzi, toată ziua.

— Şedea acolo, pe bancă, lângă oamenii aceia trei. O fată brunetă, foarte atrăgătoare. Nu se poate să n-o fi observat.

— Fără îndoială că aş fi observat-o dacă ar fi fost aici, făcu Frendlyer cu ochiul. Dar, aşa cum am mai spus, nicio femeie n-a intrat azi în sediul nostru.

Barrent îl privi pieziş şi scoase pistolul din buzunar:

— Dacă-i pe aşa, ăsta de unde-l am?

— Eu vi l-am împrumutat, răspunse Frendlyer. Mă bucur că aţi reuşit să-l folosiţi cu succes, dar acum v-aş fi recunoscător dacă mi l-aţi înapoia.

— Minţi, replică Barrent, strângând în mână pistolul. Să-i întrebăm pe oamenii de acolo.

Se îndreptă spre bancă, urmat îndeaproape de Frendlyer. Îi distrase atenţia individului care stătuse cel mai aproape de fată şi întrebă:

— Unde s-a dus fata aia?

Omul înălţă o faţă posacă, nebărbierită şi spuse:

— Despre ce fată vorbiţi, Cetăţene?

— Tânăra care stătea aşezata chiar în acest loc.

— N-am observat pe nimeni. Rafeel, ai văzut tu vreo femeie aici pe bancă?

— Eu nu, răspunse Rafeel. Şi-am şezut aici încontinuu de azi dimineaţă de la zece.

— Nici eu n-am văzut-o, interveni cel de-al treilea. Eu, care am ochi ageri...!

Barrent se întoarse spre Frendlyer:

— De ce mă minţiţi?

— V-am spus purul adevăr, se apără Frendlyer. N-a fost nicio fată aici, toată ziua. V-am împrumutat pistolul, conform privilegiului meu de Preşedinte al Societăţii Protectoare a Victimelor. Acum, aş aprecia dacă mi l-aţi restitui.

— Nu, clătină din cap Barrent. Păstrez pistolul până o voi găsi pe fată.

— S-ar putea să nu fie cel mai înţelept lucru, răspunse Frendlyer şi adăugă grăbit: hoţia, vreau să spun, nu se iartă în circumstanţele de faţă.

— Îmi asum eu riscul ăsta, conchise Barrent. Se întoarse şi părăsi Societatea Protectoare a Victimelor.

Barrent avu nevoie de timp ca să-şi revină, după violenta sa integrare în viaţa planetei Omega. Începând din starea neajutorată a nou-născutului, evoluase, prin crimă, până la deţinerea unui magazin de antidoturi. Dintr-un trecut uitat, pe o planetă numită Pământ, fusese catapultat în prezentul dubios al unei lumi pline de criminali. Apucase să perceapă o fracţiune din complexa ei structură de clasă şi o câtime dintr-un program al crimei instituţionalizate. Descoperise în sine însuşi o anume măsură a autoîncrederii şi o surprinzătoare iuţeală în mânuirea pistolului. Ştia că mai erau o mulţime de lucruri de aflat despre Omega, Pământ şi el însuşi. Spera să trăiască suficient de mult pentru a face descoperirile necesare.

Dar, toate la timpul lor. Trebuia să-şi câştige existenţa. În acest sens, avea de învăţat despre otrăvuri şi antidoturi.

Literatura asupra toxicologiei era fascinantă. Existau otrăvuri vegetale cunoscute pe Pământ, ca de exemplu spânzul, sau "iarba-nebunilor", cutcurigul, beladona sau mătrăguna şi tisa. Află despre efectele cucutei - intoxicarea preliminară şi convulsiile finale. Citi despre otrăvirea cu acid prusic din migdale şi cea cu digitalină din "degeţelul-purpuriu". Descoperi înfiorătoarea eficienţă a omagului-galben, sau "mărul-lupului", cu stocul său fatal de venin. Erau prezenţi funguşii, precum ciuperca amanita şi buretele-pestriţ, cunoscut şi drept "pălăria şarpelui", ca să nu mai pomenim veninurile vegetale specifice strict planetei Omega, cum ar fi cupa-roşie, crinul-înflorit şi amortalis.

Dar otrăvurile vegetale, deşi descurajator de numeroase, nu reprezentau decât o parte din studiile lui. Trebui să revadă animalele de pe Pământ, din ape şi văzduh, multiplele specii de păianjeni veninoşi, şerpii, scorpionii şi viespile gigantice. Figura o gamă impunătoare de otrăvuri metalice, ca arsenicul, mercurul şi bismutul. Se înşiruiau corozivele comune -acidul nitric, clorhidric, fosforic şi sulfuric. Şi mai erau şi otrăvurile distilate sau extrase din diferite surse, printre care se numărau stricnina, acidul formic, hiosciamina şi beladona.

Fiecare dintre otrăvuri aveau consemnate unul sau mai multe antidoturi; bănuia însă că formulele acelea complicate, grijuliu alcătuite, erau în mod frecvent lipsite de succes. Pentru a

îngreuna şi mai mult lucrurile, eficacitatea unui antidot părea să depindă de o diagnoză corectă a agentului toxic. Şi, mult prea adesea, simptomele cauzate de către o otravă se asemănau cu ale alteia.

Barrent cumpăni toate aceste probleme în vreme ce studia cărţile. Între timp, cu considerabilă nervozitate, îşi servi primii clienţi.

Descoperi că multe din temeri îi erau neîntemeiate. În pofida zecilor de substanţe letale recomandate de către Institutul Otrăvirilor, cei mai mulţi dintre otrăvitori se agăţau cu obstinaţie de arsenic sau stricnină. Erau ieftine, sigure şi foarte dureroase. Acidul prusic avea un miros uşor de recunoscut, mercurul era greu de introdus în sistem iar corozivii, deşi de o spectaculozitate cât se poate de agreabilă, prezentau primejdii pentru cel ce-l folosea. Mărul-lupului şi pălăria-şarpelui erau, fireşte, excelente; mătrăguna nu putea fi pierdută din vedere; iar amanita avea propriul său farmec macabru. Acestea însă erau otrăvurile unei epoci mai vechi, mai tihnite. Nerăbdătoarea generaţie tânără - şi în special femeile, care constituiau aproape nouăzeci la sută din numărul otrăvitorilor de pe Omega - se mulţumeau cu arsenic simplu sau stricnină, după cum cereau situaţia şi prilejurile.

Femeile de pe Omega erau conservatoare. Pur şi simplu nu le interesau rafinamentele niciodată încheiate ale artei otrăvirilor. Mijloacele nu le preocupau; numai finalurile, cât mai grabnice şi ieftine cu putinţă. Rezidentele erau recunoscute pentru bunul lor simţ. Deşi teoreticienii plini de solicitudine de la Institutul Otrăvirilor încercau să vândă mixturi dubioase de Contact-Otravă sau Lutul-de-Trei-Zile şi lucrau din greu pentru a pune la punct scheme complexe, ţicnite de-a binelea, implicând viespi, ace ascunse şi sticle duble, nu găseau decât puţine amatoare în rândul femeilor. Simplul arsenic şi stricnina cu acţiune rapidă continuau să fie principalele jaloane ale comerţului toxicologic.

Acest lucru simplifică absolut firesc munca lui Barrent. Remediile sale - regurgitare imediată, spălaturi, agent neutralizator - erau destul de uşor de stăpânit.

Întâmpină oarecari dificultăţi cu oamenii care refuzau să creadă că fuseseră otrăviţi cu un compus atât de banal ca arsenicul sau stricnina. Pentru aceste cazuri, Barrent prescria o

varietate de rădăcini, ierburi, lujeri, frunze şi o infimă doză homeopatică de otravă. Dar, invariabil, le preceda pe toate prin regurgitare, spălătură gastrică şi agent neutralizator.

După ce se instală, Barrent îi primi în vizită pe Danis Foeren şi Joe. Foeren găsise o slujbă temporară în docuri, la descărcatul bărcilor de pescuit. Joe organizase un joc nocturn de pokra printre lucrătorii guvernamentali din Tetrahyde. Niciunul dintre cei doi nu avansase prea mult în rang; fără omoruri la activ, nu progresaseră decât până la gradul de Rezident Clasa a Doua. Se simţeau stânjeniţi să se întâlnească în societate cu un Cetăţean Liber, dar Barrent îi linişti. Erau singurii prieteni adevăraţi pe care-i avea pe Omega şi nu intenţiona câtuşi de puţin să şi-i piardă pe motive de poziţie socială.

Barrent nu reuşi să afle de la ei prea mult în privinţa legilor şi obiceiurilor în Tetrahyde. Nici chiar Joe nu fusese în stare să scoată ceva clar de la prietenii săi din serviciul guvernului. Pe Omega, legea era ţinută secretă. Rezidenţii mai vechi îşi foloseau cunoştinţele juridice pentru a-şi înăspri dominaţia asupra noilor sosiţi. Acest sistem era trecut cu vederea şi chiar încurajat de către doctrina inegalităţii tuturor oamenilor, care subzista la baza sistemului legal de pe Omega. Prin inechitate planificată şi ignoranţă forţată, puterea şi statutul social rămâneau în mâinile mai vechilor locuitori.

Desigur, nu toate formele de ascensiune socială puteau fi oprite. Se găseau însă soluţii pentru a le întârzia, descuraja şi a le face să prezinte pericole excesive. Calea de a te confrunta cu legile şi uzanţele societăţii consta într-un continuu şi riscant proces de încercare-şi-eroare.

Deşi Magazinul de Antidoturi îi ocupa cea mai mare parte a timpului, Barrent îşi continuă eforturile de a da de urma fetei. Se vădi însă incapabil să găsească măcar un semn cum că ar fi existat.

Se împrieteni cu negustorii aflaţi de ambele părţi ale magazinului. Unul dintre ei, Demond Harrisbourg, un tânăr jovial şi mustăcios, ţinea o unitate de produse alimentare. Domeniu de lucru cât se poate de lumesc şi chiar uşor ridicol - dar, explicase Harrisbourg, până şi criminalii trebuie să mănânce. Şi, de aici, nevoia de fermieri, prelucrători, ambalatori şi magazine alimentare. Harrisbourg se fălea că munca sa nu era în niciun fel inferioară industriilor indigene de pe Omega, centrate în jurul

morţii violente. Pe de altă parte, unchiul soţiei lui Harrisbourg era Ministrul Lucrărilor Publice. Prin intermediul său, Demond spera să obţină un certificat de omor. Folosindu-se de acest document atât de important, îşi putea efectua uciderile de şase luni şi promova la nivelul de Cetăţean Privilegiat.

Barrent era de acord. Se întreba însă dacă soţia lui Harrisbourg, o femeie subţiratică şi neobosită, nu va ajunge la hotărârea ca mai întâi să-l otrăvească. Părea cam nemulţumită cu bărbatul ei, iar legea interzicea divorţul pe Omega.

Celălalt vecin, Tem Rend, era un om uscăţiv şi vesel, trecut cu puţin de patruzeci de ani. Avea cicatricea unei arsuri pornind de sub urechea stângă în jos până aproape de colţul gurii, suvenir dăruit de un doritor-de-rang plin de speranţe. Doritorul îşi alesese omul nepotrivit. Tem Rend poseda un magazin de arme, exersa constant şi-şi purta întotdeauna asupra lui articolele cu care făcea comerţ. Conform martorilor, contraatacase într-o manieră exemplară. Visul lui Tem era să devină membru al Ghildei Asasinilor. Cererea se afla depusă la dosarul străvechii şi austerei organizaţii şi avea şanse să fie acceptată în cursul aceleiaşi luni.

Barrent cumpără de la el o armă individuală. Urmând sfatul lui Rend, alese un Jamiason-Tyre cu raza subţire ca acul. Era mai rapid şi mai precis decât orice armă cu proiectile şi transmitea aceeaşi putere-de-şoc ca un glonţ de calibru greu. Ca o oarecare dificultate, nu provoca răspândirea de căldură proprie armelor de genul pe care le folosiseră Hadjii, ce putea ucide pe o rază de şase degete împrejurul ţintei. Dar lansatoarele de raze pe arie largă încurajau imprecizia. Erau arme grosolane, neglijente, ducând la dezvoltarea superficialităţii. Oricine putea trage cu o carabină calorică; ca să foloseşti însă eficient un lansator de raze-ac, trebuia să te antrenezi continuu. Iar practica dădea roade. O rază-ac bună era mai mult decât echivalentul a doi puşcaşi cu rază-largă.

Barrent luă în serios acest sfat, provenind, cum se vedea, de la un ucenic-asasin şi proprietar de magazin-arsenal. Petrecu ceasuri îndelungate la poligonul de tir, în pivniţa lui Rend, deprinzându-se cu teaca Quik-Thro.

Avea o grămadă de făcut şi o cumplită droaie de învăţat, doar pentru a supravieţui. Pe Barrent nu-l deranja munca grea, câtă vreme o făcea cu un scop care să merite. Spera că lucrurile vor

rămâne calme o vreme, astfel încât să-i poată prinde din urmă pe mai vechii localnici.

Dar treburile nu mergeau niciodată în linişte pe Omega.

Într-o zi, după-amiaza târziu, când închidea, Barrent primi un client neobişnuit la înfăţişare. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, bine clădit, cu faţa severă, oacheşă. Purta o robă roşie lungă până la glezne şi sandale. Împrejurul mijlocului avea petrecută o centură din piele netăbăcită de care spânzurau o cărticică neagră şi un pumnal cu prăsele roşii. Plutea în jurul lui un aer de forţă neobişnuită şi de autoritate. Barrent nu reuşea să-i stabilească rangul.

— Tocmai închideam, domnule, spuse. Dar dacă e ceva ce-aţi dori să cumpăraţi...

— N-am venit aici să cumpăr, îl întrerupse vizitatorul, îngăduindu-şi un mic surâs. Am venit sa vând.

— Să vindeţi?

— Sunt preot, se prezentă omul. Dumneata ai sosit de curând în district. Nu te-am observat la slujbele noastre.

— N-am ştiut nimic despre... Preotul ridică mâna:

— Atât sub legea sacră cât şi sub cea profană, necunoaşterea nu e o scuză pentru neîndeplinirea propriilor îndatoriri. Într-adevăr, ignoranţa poate fi pedepsită ca act de neglijenţă conştientă, pe baza Actului Responsabilităţii Personale Totale din '23, ca să nu mai vorbim de Codicilul Lesser...

Zâmbi din nou:

— Oricum, încă nu se pune problema sancţionării dumitale.

— Mă bucur să aud asta, domnule, spuse Barrent.

— "Unchiule" e forma cuvenită de adresare, îl corectă preotul. Eu sunt Unchiul Ingemar şi am venit să-ţi vorbesc despre religia ortodoxă de pe Omega, care constă în adorarea acelui spirit pur şi transcendent al Răului ce reprezintă inspiraţia şi mângâierea noastră.

Barrent se lumină la faţă:

— Sunt foarte bucuros să aud de religia Răului, Unchiule. Mergem în living?

— Fără discuţie, Nepoate, încuviinţă preotul şi îl urmă pe Barrent în apartamentul dinapoia magazinului.

— Răul, spuse Unchiul Ingemar, după ce se instalase confortabil în cel mai bun scaun al lui Barrent, Răul este acea forţă dinlăuntrul nostru care îi inspiră pe oameni întru fapte ale puterii şi îndurării. Adorarea Răului este esenţialmente adorarea de tine însuţi, şi prin urmare unica adoraţie adevărată. Eul pe care îl adorăm este fiinţa socială ideală; omul constrâns în nişa sa din societate, şi totuşi gata oricând să se agaţe de orice prilej pentru a avansa; omul care întâmpină moartea cu demnitate, care ucide fără a se înjosi prin viciul milei. Răul este crud, odată ce e adevărata reflectare a universului indiferent şi nesimţitor. Răul e etern şi neschimbător, deşi vine către noi în numeroase forme de viaţă diversificată.

— V-ar face plăcere puţin vin, Unchiule? întrebă Barrent.

— Mulţumesc, eşti foarte amabil, răspunse Unchiul Ingemar. Cum îţi merg afacerile?

— Bine. Puţin cam încet, săptămâna asta.

— Oamenii nu mai acordă aceeaşi atenţie otrăvirii, comentă preotul, sorbindu-şi posomorât băutura. Nu e ca pe vremea când eram un băieţandru, proaspăt răspopit şi debarcat de pe Pământ. Totuşi, îţi vorbeam despre Rău.

— Da, Unchiule.

— Adorăm Răul, continuă Unchiul Ingemar, în forma încarnată a Celui Negru, spectrul acela încornorat şi oribil al zilelor şi nopţilor noastre. În Cel Negru găsim cele şapte păcate cardinale, cele patruzeci de abjecţii şi cele o sută şi una ofense. Nu există crimă pe care Cel Negru să n-o fi comis - fără greşeală, aşa cum se cuvine naturii lui. Prin urmare, noi, făpturi imperfecte, ne luăm drept model perfecţiunile sale. Şi, uneori, Cel Negru ne răsplăteşte apărând dinaintea noastră în groaznica frumuseţe a aprigei sale cărni. Da, Nepoate, am avut cu adevărat privilegiul de a-l vedea. Acum doi ani s-a ivit la închiderea Jocurilor şi a mai apărut şi în anul dinainte.

Preotul medită un moment la divina apariţie. Apoi spuse:

— De vreme ce recunoaştem în Starea Socială cel mai înalt potenţial al omului pentru Rău, adorăm de asemenea şi Starea ca pe o creaţiune supraomenească, deşi mai puţin decât divină.

Barrent încuviinţă. Avea de furcă să rămână treaz. Vocea joasă, monotonă, a Unchiului Ingemar predicând despre un lucru

atât de banal ca Răul, avea asupra lui un efect soporific. Se chinuia să-şi ţină ochii deschişi.

— S-ar putea foarte bine pune întrebarea, continuă să toarcă Unchiul Ingemar, dacă Răul este cea mai înaltă realizare a naturii omeneşti, atunci de ce a îngăduit Cel Negru să existe cât de cât Bine în Univers? Problema Binelui i-a necăjit pe cei neiluminaţi epoci de-a rândul. Nu eu îţi voi dezvălui răspunsul.

— Da, Unchiule? murmură Barrent, ciupindu-se în mod repetat de partea interioară a coapsei în efortul de a se menţine treaz.

— Dar mai întâi, continuă Unchiul Ingemar, să ne definim termenii. Să examinăm natura Binelui. Să privim cu îndrăzneală şi netemători duşmanul în faţă şi să descoperim aliniamentele adevărate ale trăsăturilor sale.

— Da, confirmă Barrent, întrebându-se dacă n-ar trebui să deschidă o fereastră. Îşi simţea ochii incredibil de grei. Şi-i frecă apăsat şi încercă să fie atent.

— Binele e o stare a iluziei, rosti Unchiul Ingemar cu vocea sa egală şi monotonă, o stare care îl aserveşte pe om atributelor inexistente ale altruismului, umilinţei şi pietăţii. Dar cum putem recunoaşte Binele ca fiind o iluzie? Pentru că nu există decât omul şi Cel Negru în tot universul, iar a-l adora pe Cel Negru înseamnă a adora expresia ultimă a ta însuţi. Astfel, de vreme ce l-am dovedit pe Bine drept iluzie, îi recunoaştem cu necesitate atributele ca non existente, înţelegi? Barrent nu răspunse.

— Înţelegi? îl întrebă mai tăios preotul.

— Mm? făcu Barrent. Moţăise cu ochii deschişi. Se forţă să se trezească şi reuşi să spună:

— Da, Unchiule, înţeleg.

— Excelent. Înţelegând asta, ne întrebăm, de ce a îngăduit Cel Negru ca până şi iluzia Binelui să existe într-un univers Rău? Iar răspunsul se găseşte în Legea Opuşilor Necesari; căci Răul nu ar putea fi recunoscut ca atare fără ceva cu care să contrasteze. Cel mai bun contrast îl furnizează opusul. Iar opusul Răului este Binele.

Unchiul Ingemar zâmbi triumfător:

— E atât de simplu şi desluşit, nu-i aşa?

— Cu siguranţă că e, Unchiule, încuviinţă Barrent. Mai serviţi puţin vin?

— Doar un stropşor, acceptă preotul.

Îi mai vorbi lui Barrent încă zece minute despre Răul natural şi fermecător inerent în animalele de pe câmpii şi din păduri şi îl sfătui să-şi orânduiască modul de comportare după modelul acestor candide făpturi. În cele din urmă, se ridică să plece.

— Sunt foarte bucuros că am putut avea această micuţă conversaţie, mărturisi Unchiul Ingemar, strângându-i lui Barrent cu căldură mâna. Pot conta pe apariţia dumitale la slujba noastră de luni seară?

— Slujbă?

— Fireşte! în fiecare luni seară - la miezul nopţii - ţinem Mesa Neagră la Mititica Întrunire, pe Kirkwood Drive. După slujbă, Auxiliarul Doamnelor obişnuieşte să ne servească o gustare şi avem dansuri de societate şi muzică corală. E foarte drăguţ totul.

Afişă un zâmbet larg.

— Vezi, adorarea răului poate fi şi amuzantă.

— Nu mă îndoiesc că poate, îl asigură Barrent. Voi fi acolo, Unchiule.

Îl conduse pe preot la uşă. După ce încuie în urma lui, se gândi îndeaproape la cele ce i le spusese Unchiul Ingemar. Nu încăpea îndoială că participarea la slujbe era necesară. Obligatorie, mai bine zis. Spera numai ca Mesa Neagră să nu fie tot atât de infernal de plicticoasă pe cât fusese expunerea lui Ingemar asupra Răului.

Aceasta se întâmplă într-o vineri. Barrent fu ocupat în următoarele două zile. Primi un transport de ierburi şi rădăcini homeopatice de la agentul său din districtul Bloodpit. Sortarea şi clasificarea lor îi luă cea mai mare parte a zilei, după care mai pierdu o zi rânduindu-le în borcanele corespunzătoare.

Luni, înapoindu-se la magazin după prânz, Barrent avu impresia că a văzut-o pe fată. Se grăbi pe urmele ei, dar o pierdu în mulţime.

Când ajunse înapoi la magazin, descoperi că îi fusese strecurată o scrisoare pe sub uşă. Era o invitaţie de la vecinul său cu Magazinul de Vise. Scria aşa:

Dragă Cetăţene,

Profităm de acest prilej pentru a vă ura bun sosit în vecinătate şi a ne extinde şi asupra dumneavoastră serviciile celui pe care

îl considerăm ca fiind cel mai rafinat Magazin de Vise de pe Omega.

Toate genurile şi tipurile de vise vă stau la dispoziţie - şi la un preţ surprinzător de scăzut. Ne-am specializat în visele de reactivare a amintirilor pământene. Puteţi fi sigur că Magazinul de Vise din vecinătatea dumneavoastră vă oferă pur şi simplu tot ce poate fi mai bun în materie de trăire substituită.

În calitatea dumneavoastră de Cetăţean Liber, veţi fi cu siguranţă dornic să beneficiaţi de aceste servicii. Ne-am putea aştepta să o faceţi în cursul acestei săptămâni?

Proprietarii.

Barrent lăsă jos scrisoarea. N-avea nici cea mai vagă idee ce era acela un Magazin de Vise, sau cum se provoca procesul. Ar fi trebuit să afle. Chiar având o formulare elegantă, invitaţia trăda un ton peremptoriu. Fără îndoială, vizita într-un Magazin de Vise se număra printre îndatoririle unui Cetăţean Liber.

Dar, desigur, o obligaţie putea fi totodată şi o plăcere. Magazinul de Vise suna interesant. Iar un vis de redeşteptare a amintirilor de pe Pământ, autentic, ar fi meritat aproape orice preţ i-ar fi pretins proprietarii.

Aceasta însă mai avea de aşteptat. În aceeaşi noapte se ţinea Mesa Neagră, iar prezenţa lui acolo era absolut necesară.

Barrent îşi părăsi magazinul la ora unsprezece seara. Îşi rezervase puţin timp pentru o plimbare prin Tetrahyde înainte de-a ajunge la slujbă, care avea loc la miezul nopţii.

Îşi începu promenada cu un simţământ clar de mulţumire. Şi totuşi, datorită naturii iraţionale şi neaşteptate a planetei Omega, nu-i lipsi mult să moară înainte de-a ajunge la Mititica Întrunire de pe Kirkwood Drive.

Seara se transformase într-o noapte fierbinte, aproape sufocant de umedă, la vremea când îşi începu Barrent plimbarea. Nici cea mai slabă adiere de vânt nu se simţea pe străzile întunecate. Deşi purta doar o cămaşă de plasă neagră, şort, centura cu pistolul şi sandale, Barrent se simţea de parcă ar fi fost înfofolit într-o pătură groasă. Majoritatea oamenilor din Tetrahyde, cu excepţia celor aflaţi deja la întrunire, se retrăseseră în răcoarea pivniţelor. Străzile obscure erau aproape pustii.

Îşi urmă drumul, mai încet. Puţinii trecători pe care-i întâlni fugeau spre casele lor. Persista un sentiment de panică în încordarea aceea încăpăţânată printr-o zăpuşeală care îngreuna mersul. Încercă să-i afle cauza, dar nimeni nu vru să se oprească. Un bătrân îi strigă peste umăr:

— Nu rămâne pe stradă, idiotule!

— De ce? stărui Barrent.

Moşneagul mârâi ceva neinteligibil şi grăbi pasul.

Barrent merse mai departe, pianotând nervos cu degetele pe patul armei. Ceva era cu siguranţă în neregulă, dar n-avea nici cea mai vagă idee ce anume. Acum, cel mai apropiat adăpost îl reprezenta Mititica Întrunire, aflată la vreo jumătate de milă distanţă. Se părea că era mai indicat să se deplaseze în continuare într-acolo rămânând atent, aşteptând să dezlege misterul.

În câteva minute, Barrent se pomeni singur într-un oraş ferecat cu străşnicie. Trecu pe mijlocul străzii, îşi slăbi lansatorul de raze în teaca sa şi se pregăti să ţină piept atacului, indiferent din ce direcţie. Poate că avea de-a face cu vreo sărbătoare specială, cum fusese şi Ziua Aterizării. Cine ştie, în seara aceea Cetăţenii Liberi or fi fost pe post de vânat? Totul i se părea cu putinţă pe o planetă ca Omega.

Îşi închipuia că e pregătit pentru orice variantă. Dar, când îl surprinse agresiunea, aceasta sosi din cel mai neaşteptat sector.

O briză slabă animă aerul stătut. Se stinse şi reveni, mai puternică de astă dată, răcorind perceptibil străzile înfierbântate. Vântul se rostogolea dinspre munţii continentali şi

şuiera prin străzile Tetrahydei, iar Barrent îşi putu simţi transpiraţia de pe piept şi spinare începând să se usuce.

Preţ de câteva minute, climatul Tetrahydei fu pe cât de plăcut s-ar putea imagina.

Temperatura însă continua să scadă.

Se răci rapid. Aer îngheţat se strecura dinspre îndepărtatele coaste montane, iar temperatura trecu prin şaptezeci de grade Fahrenheit până spre şaizeci.

Asta-i ridicol, îşi spuse Barrent în sinea sa. Aş face mai bine să ajung la Întrunire.

Păşea mai repede, în vreme ce temperatura cobora vertiginos. Depăşi valoarea de patruzeci până puţin deasupra treizecilor. Primele semne de promoroacă apărură, scânteietoare, pe străzi.

Nu mai poate coborî mult, reflectă Barrent. Ba putea. Un vânt de iarnă sufla furios printre case, iar temperatura ajunsese la douăzeci şi ceva de grade. Umezeala din aer începu să se prefacă în lapoviţă.

Îngheţat până-n măduva oaselor, Barrent alerga pe străzile goale, iar vântul, crescând cu forţa unei furtuni, începu să-l tragă şi să-l îmbrâncească. Caldarâmul sclipea de gheaţă, făcând pasul nesigur. Lunecă şi căzu şi trebui să-şi continue goana cu viteză mai redusă pentru a-şi păstra echilibrul. Iar temperatura continua să coboare; vântul urla şi muşca precum o fiară furioasă.

Zări lumină, printr-o fereastră oblonită din greu. Se opri şi bătu cu pumnul în jaluzele, dar niciun sunet nu răzbătu dinăuntru. Realiză că orăşenii din Tetrahyde nu ajutau niciodată pe nimeni; cu cât mureau mai mulţi, cu atât aveau mai multe şanse supravieţuitorii. Aşa că fugi mai departe, cu picioare pe care şi le simţea de parc-ar fi fost nişte buşteni.

Vântul îi şuiera pe la urechi şi bucăţi de grindină mari cât pumnul bombardau solul. Obosise prea tare ca să mai alerge. Tot ce mai putea face acum era să meargă la pas, printr-o lume albă şi îngheţată, sperând că va ajunge la Mititica Întrunire.

Umblă aşa minute şi ore în şir, sau poate ani. La colţul unei străzi, trecu pe lângă trupurile a doi oameni înghesuiţi într-un perete şi acoperiţi cu chiciură. Îşi încetaseră goana şi muriseră îngheţaţi.

Se forţă să fugă iarăşi. Un junghi în coaste îi apăru ca o rană de cuţit, în vreme ce gerul i se târa în susul braţelor şi de-a

lungul picioarelor. Curând, îngheţul avea să-i ajungă la piept şi aceasta însemna sfârşitul.

Un vârtej de grindină îl buimăci. Fără a fi conştient de vreo fază intermediară, se pomeni zăcând pe pavajul îngheţat, în vreme ce un vânt monstruos îi smulgea dramul de căldură pe care trupul mai era apt s-o genereze.

La capătul îndepărtat al cvartalului putea vedea mica lumină roşie a lăcaşului de cult. Înainta spre ea în coate şi genunchi, mişcându-se mecanic, fără a spera cu adevărat că va ajunge acolo. Se târî la nesfârşit, dar luminiţa roşie ce-l chema rămânea mereu la aceeaşi depărtare de el.

Continuă însă să avanseze şi într-un târziu ajunse la uşa întrunirii. Se sili să se ridice în picioare şi răsuci mânerul ce ţinea loc de clanţă.

Uşa era încuiată.

Bătu cu pumnii, vlăguit. După un moment, o vizetă se întredeschise. Văzu un om privindu-l, apoi micul panou se închise la loc. Aşteptă ca uşa să se deschidă. Nu se deschise. Minutele treceau şi uşa tot nu se deschidea. Ce aşteptau, acolo înăuntru? Ce nu era în regulă? Barrent încercă să bată iarăşi, îşi pierdu echilibrul şi căzu la pământ. Se rostogoli cu faţa în jos şi privi disperat spre uşa încuiată. Apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi veni în simţiri, se pomeni zăcând pe o canapea. Doi bărbaţi îi masau braţele şi picioarele, iar dedesubt putea simţi fierbinţeala pernelor încălzitoare. Privind cu nelinişte la el, văzu deasupra chipul Unchiului Ingemar.

— Acum ţi-e mai bine? întrebă preotul.

— Aşa cred, murmură Barrent. De ce v-a trebuit atâta până să deschideţi uşa?

— Aproape că n-am deschis-o deloc, îi spuse Unchiul Ingemar. E împotriva legii să-i ajuţi pe străinii aflaţi la nevoie. De vreme ce până acum nu te-ai înscris în întrunire, erai, tehnic vorbind, străin încă.

— Atunci de-ce mi-aţi dat drumul?

— Asistentul meu a observat că aveam un număr par de adoratori. Trebuie să fim în număr impar, preferabil terminat cu cifra trei. Atunci când legile sacre şi cele profane se află în conflict, trebuie să prevaleze cele sacre. Aşa că te-am lăsat înăuntru, în pofida dispoziţiei guvernamentale.

— E o regulă ridicolă, spuse Barrent.

— Nu tocmai. La fel ca majoritatea legilor de pe Omega, are menirea de a menţine scăzut nivelul populaţiei. Omega, înţelegi, e o planetă extrem de aridă. Sosirea constantă a noi şi noi prizonieri face ca numărul locuitorilor să tot crească, spre enormul dezavantaj al mai vechilor locuitori. Obiceiurile şi mijloacele trebuie să fie gândite astfel încât să ne debarasăm de excesul noilor-sosiţi.

— Nu e cinstit, protestă Barrent.

— Ai să-ţi schimbi părerea când vei fi devenit un locuitor vechi, îl asigură Ingemar. Şi, după tenacitatea ta, sunt sigur că vei reuşi.

— Poate. Dar ce s-a întâmplat? Temperatura trebuie că a coborât cu aproape o sută de grade în numai cincisprezece minute.

— O sută opt grade, ca să consemnăm exact, preciză Unchiul Ingemar. E chiar foarte simplu. Omega se roteşte excentric în jurul unui sistem stelar binar. Instabilităţi sporite, se spune, provin de la neobişnuita configuraţie a scoarţei - amplasamentul munţilor şi al mărilor. Rezultatul constă într-un climat dramatic şi uniform-rău, caracterizat prin schimbări termice bruşte şi violente.

Asistentul, un băiat scund şi plin de importanţă, adăugă:

— S-a calculat că Omega se află la limitele exterioare ale categoriei de planete ce pot susţine viaţa omenească fără ajutor artificial masiv. Dacă fluctuaţiile între căldură şi frig ar fi doar cu puţin mai violente, orice urmă de viaţă umană s-ar şterge de pe suprafaţa ei.

— Este lumea punitivă perfectă, afirmă cu mândrie Unchiul Ingemar. Rezidenţii cu experienţă simt când urmează să aibă loc o modificare de temperatură şi se refugiază înăuntru.

— E... ceva de iad, spuse Barrent, incapabil să-şi aleagă cuvintele.

— O descriere ireproşabilă, încuviinţă preotul. Este iadul, şi prin urmare ideal pentru adorarea Celui Negru. Dacă acum te simţi mai bine, Cetăţene Barrent, trecem aşadar de slujbă?

Cu excepţia unor mici degerături în vârful degetelor de la mâini şi de la picioare, Barrent se simţea bine. Dădu din cap şi îl urmă pe preot şi pe adoratori în încăperea principală a întrunirii.

După cele prin care trecuse, Mesa Neagră fu în mod inevitabil o dezamăgire. În strana sa bine încălzită, Barrent picoti de-a

lungul predicii Unchiului Ingemar asupra înfăptuirii necesare a răului de zi cu zi.

Adorarea Răului, spunea Unchiul Ingemar, nu ar trebui să fie rezervată exclusiv pentru nopţile de lunea. Dimpotrivă! Cunoaşterea şi realizarea răului trebuie să inunde viaţa cea de toate zilele a individului. Nu oricui îi este dat să fie un mare păcătos, dar acesta nu e pentru nimeni un motiv de descurajare. Micile acte de răutate comise de-a lungul unei vieţi se acumulează într-un întreg al păcatului cum nu se poate mai plăcut Celui Negru. Nimeni n-ar trebui să uite că unii dintre cei mai mari păcătoşi, până şi sfinţii demoniaci înşişi, au avut adesea începuturi umile. Nu a început Thrastus, oare, în chip de prăvăliaş nevolnic, înşelându-şi cumpărătorii cu câte o porţie de orez? Cine s-ar fi aşteptat ca omul acela simplu să evolueze spre a deveni Ucigaşul Roşu din Thorndyke Lane? Şi cine să-şi fi închipuit că Dr. Louen, fiu de docher, va ajunge într-o zi autoritatea supremă din lume în aplicaţiile practice ale torturii? Perseverenţa şi pietatea le-au îngăduit acestor oameni să se înalţe deasupra handicapurilor lor naturale spre o poziţie proeminentă de-a dreapta Celui Negru. Şi s-a dovedit astfel, spuse Unchiul Ingemar, că Răul e treaba celor sărmani la fel ca şi a celor avuţi.

Cu aceasta, predica se sfârşi. Barrent se deşteptă un moment, când fură aduse şi înfăţişate reverenţioasei congregaţii simbolurile sacre - un junghер cu prăsele roşii şi o broască râioasă din ghips. Apoi moţăi iarăşi pe parcursul lentei înscrieri a pentagonului magic.

Într-un târziu, ceremonia prinse să se apropie de sfârşit. Numele demonilor mijlocitori ai răului fură citite - Bael, Forcas, Buer, Marchocias, Astaroth şi Behemoth. O rugăciune fu rostită, pentru a ţine la distanţă efectele Binelui. Iar Unchiul Ingemar se scuză că nu avea o fecioară pe care s-o sacrifice pe Altarul Roşu.

— Fondurile noastre nu au fost îndestulătoare, explică el, pentru târguirea unei peone virgine certificată de către guvern. Totuşi, sunt sigur că vom fi în măsură să onorăm ceremonia completă lunea viitoare. Acum asistentul meu va trece printre dumneavoastră...

Asistentul purtă de jur-împrejur talerul tivit cu negru, pentru colectă. Asemeni celorlalţi adoratori, Barrent contribui cu generozitate. Părea mai înţelept să procedeze astfel. Unchiul

Ingemar era vizibil nemulţumit că nu are o fecioară pentru sacrificiu. Dacă se enerva puţin mai mult, îi putea da prin minte să sacrifice pe cineva din congregaţie, virgin sau nu.

Nu rămase la cor şi dans. Când adoraţia serii fu încheiată, Barrent îşi scoase cu prudenţă capul pe uşă. Temperatura săltase la loc în jurul valori de şaptezeci, iar gheaţa de pe jos se şi topise. Barrent îi strânse mâna preotului şi se grăbi spre casă.

Îi era prea destul de şocurile şi surprizele planetei. Stătea pe lângă magazinul său, îşi vedea de afaceri şi se menţinea alert faţă de eventualele necazuri. Începea să afişeze expresia tipică pentru Omega: o îngustare suspicioasă a ochilor, mâna întotdeauna în preajma patului armei, picioarele gata de săritură. La fel ca locuitorii mai vechi, dobândea un al şaselea simţ - cel al pericolului.

Noaptea, după ce uşile şi ferestrele erau ferecate şi sistemul de alarmă triplex branşat, Barrent se întindea în pat şi încerca să-şi amintească Pământul. Sondând în cotloanele înceţoşate ale memoriei, găsea urme şi aluzii sâcâitoare şi fragmente de imagini. Ici, o enormă autostradă suspendată curbându-se spre soare; colo, un fragment dintr-un oraş gigantic, cu multiple niveluri; vederea de aproape a cocii curbate a unei astronave. Dar imaginile nu aveau continuitate. Existau pentru o infimă fracţiune de secundă, apoi dispăreau.

Serile de sâmbătă şi le petrecea cu Joe, Danis Foeren şi vecinul său Tem Rend. Pokra lui Joe prosperase, iar acesta fusese în măsură să-şi cumpere drumul până la statutul de Cetăţean Liber. Foeren era prea obtuz şi otova pentru aşa ceva; rămăsese la nivelul de Rezident. Dar Tem Rend promisese să-l ia pe mătăhălosul plastograf ca asistent, dacă Ghilda Asasinilor avea să-i aprobe cererea.

Seara începu destul de plăcut; dar se încheie, ca de obicei, cu o ceartă despre Pământ.

— Uite ce e, spuse Joe, ştim cu toţii cum e Pământul. E un complex de gigantice oraşe plutitoare. Sunt construite pe insule artificiale, în diferite oceane...

— Nu, oraşele se află pe uscat, întrerupse Barrent.

— Pe apă, insistă Joe. Oamenii de pe Pământ s-au reîntors către mare. Toată lumea are adaptoare speciale de oxigen ca să respire sub apa sărată. Zonele de uscat nici măcar nu mai sunt folosite. Marea furnizează tot ceea ce...

— Nu-i aşa, îl contrazise Barrent. Îmi aduc aminte de oraşe uriaşe, dar toate se găseau pe uscat.

Foeren interveni:

— Amândoi vă înşelaţi. Ce să facă Pământul cu oraşele? A renunţat la ele de veacuri întregi. Pământul e acum un parc cu

peisaje. Fiecare locuitor are casa sa proprie şi mai mulţi acri de teren. Tuturor pădurilor şi junglelor li s-a îngăduit să crească la loc. Oamenii trăiesc cu natura în loc să încerce s-o cucerească. Nu-i aşa, Tem?

— Aproape, dar nu tocmai, răspunse Tem Rend. Încă mai există oraşe, dar sunt sub pământ. Uluitoare fabrici subterane şi regiuni de producţie. În rest, e cum a spus Foeren.

— Nu mai există nicio fabrică, stărui cu încăpăţânare Foeren. Nu mai au nevoie de ele. Toate bunurile care-i trebuiesc unui om pot fi obţinute prin control mintal.

— Ascultă ce-ţi zic eu, spuse Joe, ţin foarte bine minte oraşele plutitoare! Locuiam în sectorul Nimui al insulei Pasiphae.

— Crezi că asta dovedeşte ceva? îl întrebă Rend. Îmi amintesc că lucram la nivelul unsprezece subteran al oraşului Nueva Chicaga. Cota mea de muncă era de douăzeci de zile pe an. Restul timpului îl petreceam afară, în păduri...

Foeren îl întrerupse:

— Greşeşti, Tem. Nu există niciun fel de niveluri subterane. Pot să-mi aduc aminte clar că tatăl meu era Controlor, Clasa a Treia. Familia noastră obişnuia să călătorească mai multe sute de mile în fiecare an. Când aveam nevoie de ceva, tata se gândea la acest lucru şi apărea imediat. Îmi promisese c-o să mă înveţe şi pe mine cum, dar nu cred c-a făcut-o vreodată.

— Ei bine, spuse Barrent, câţiva dintre noi au cu siguranţă amintiri false.

— Asta-i sigur, încuviinţă Joe. Dar problema e, cine are dreptate?

— Nu vom afla niciodată, replică Rend, decât dacă reuşim să ne înapoiem pe Pământ.

Aceasta puse capăt discuţiei.

Spre sfârşitul săptămânii, Barrent primi o nouă invitaţie de la Magazinul de Vise, mai categoric exprimată decât prima. Hotărî să se achite de obligaţie în aceeaşi seară. Controlă termometrul şi constată că temperatura se ridicase până mult peste nouăzeci de grade. Mai înţelept acum în privinţa uzanţelor de pe Omega, îşi împachetă un săculeţ plin cu îmbrăcăminte pentru timp friguros şi ieşi.

Magazinul de Vise era amplasat în secţiunea exclusivă a Şirului Morţii. Barrent intră şi se pomeni într-o sală de aşteptare

mică, mobilată somptuos. Un tinerel onctuos, instalat la un birou lustruit, îi adresă un zâmbet artificial.

— Vă pot fi de vreun folos? se interesă tânărul. Numele meu este Nomis J. Arkdragen, director adjunct însărcinat cu visele din partea dinspre noapte.

— Aş vrea să aflu câte ceva despre ceea ce se întâmplă. Cum se obţin visele, ce fel de vise, lucruri de soiul ăsta.

— Desigur, răspunse Arkdragen. Serviciul nostru e uşor de explicat, Cetăţene...

— Barrent. Will Barrent.

Arkdragen înclină din cap şi verifică un nume de pe o listă aflată în faţa lui. Ridică privirea şi spuse:

— Visele noastre sunt produse prin acţiunea drogurilor asupra creierului şi sistemului nervos central. Există un mare număr de compuşi cate provoacă efectul dorit. Printre cele mai folosite se înscriu heroina, morfina, opiul, coca, haşişul şi peyotlul. Toate acestea sunt produse pământene. Strict pe Omega, se găsesc Papucul Negru, nacella, maniaceela, trinarcotina, djedalasul şi diferiţii produşi din grupa carmoidelor. Oricare dintre toate acestea sunt inductori-onirici.

— Înţeleg, spuse Barrent. Va să zică, vindeţi droguri.

— Câtuşi de puţin! îl contrazise Arkdragen. Nimic atât de simplu, nimic atât de crud. În vremile străvechi ale Pământului, oamenii îşi   administrau ei înşişi drogurile. Visurile care rezultau aveau în mod inevitabil o natură aleatoare. Nu ştiai niciodată despre ce anume vei visa, sau pentru câtă vreme. Nu ştiai dacă vei avea un vis frumos sau un coşmar, o oroare sau o desfătare. În zilele noastre, drogurile pe care le oferim sunt atent dozate, mixate şi calculate pentru fiecare individ. Există o precizie absolută în făurirea viselor, parcurgând toată gama de la calmul a la Nirvana al Papucului Negru, prin halucinaţiile multicolore ale peyotlului şi trinarcotinei, până la fanteziile sexuale induse de către nacella şi morfină şi în sfârşit la visele de resuscitare a memoriei datorate grupei carmoidelor.

— Visele astea de resuscitare a memoriei mă interesează, spuse Barrent.

Arkdragen se încruntă:

— Nu v-aş recomanda-o, pentru o primă vizită.

— De ce nu?

— Visurile de pe Pământ sunt predispuse să acţioneze mai neliniştitor decât orice produs al imaginaţiei. De obicei e recomandabil să construim o anume toleranţă pentru ele. V-aş propune o mică şi drăguţă fantezie sexuală, pentru prima vizită. Avem un stoc special de fantezii sexuale la vânzare, săptămâna asta.

Barrent clătină din cap.

— Cred că prefer chestiunea reală.

— N-aş zice, replică directorul adjunct, cu un zâmbet de cunoscător. Credeţi-mă, odată ce vă deprindeţi cu substitutele de experienţe sexuale, chestiunea reală păleşte în comparaţie cu ele.

— Nu mă interesează. Ceea ce doresc este un vis de pe Pământ.

— Dar nu v-aţi construit toleranţa! protestă Arkdragen. Nici măcar nu sunteţi dependent!

— E necesară dependenţa?

— Importantă, la fel ca şi irecuperabilitatea. Toate drogurile noastre formează toxicomanii, cum cere şi legea. Vedeţi, pentru a aprecia cu adevărat un stupefiant, trebuie să vă construiţi nevoia de el. Sporeşte enorm plăcerea, ca să nu mai vorbim de creşterea toleranţei. De aceea vă sugerez să începeţi cu...

— Vreau un vis de pe Pământ, i-o reteză Barrent.

— Prea bine, acceptă morocănos Arkdragen. Dar să ştiţi că nu ne facem răspunzători de traumele ce pot surveni.

Îl conduse într-un coridor lung, mărginit de uşi. Dinăuntrul unora dintre ele Barrent putu auzi gemete înfundate şi gâfâieli de plăcere.

— Consumatori, spuse Arkdragen, fără nicio altă explicaţie. Îl duse pe Barrent spre o cameră deschisă de lângă capătul culoarului. Înăuntru, un bărbos cu înfăţişare veselă, îmbrăcat într-o jachetă albă, citea o carte.

— Bună seara, Doctor Wayn, salută Arkdragen. Acesta e Cetăţeanul Barrent. Prima vizită. Insistă să aibă un vis Pământean.

Se răsuci pe călcâie şi plecă.

— Ei, făcu doctorul, cred că putem rezolva...

Îşi lăsă jos cartea.

— Ajunge să vă culcaţi acolo, Cetăţene Barrent.

În centrul odăii se afla o masă lungă ajustabilă. Deasupra ei spânzura un instrument complicat la înfăţişare. La capătul încăperii se găseau dulăpioare de sticlă pline cu borcane pătrate; îi aminteau lui Barrent de antidoturile lui.

Se întinse. Doctorul Wayn îl supuse unui examen general, apoi unui control special pentru sugestibilitate, index hipnotic, reacţii la cele unsprezece grupe fundamentale de droguri şi susceptibilitate la crizele epileptice şi tetanice. Îşi consemnă rezultatele pe o fisă, verifică cifrele, se duse la un dulap şi începu să amestece stupefiantele.

— E posibil să prezinte vreun pericol? întrebă Barrent.

— N-ar trebui, răspunse Doctorul Wayn. Păreţi destul de sănătos. Absolut sănătos, de fapt, şi cu o rată joasă a susceptibilităţii. Fireşte, accesele epileptice au loc, probabil datorită reacţiilor alergice cumulative. N-avem ce face cu treaba asta. Şi-apoi mai sunt şi traumele, care uneori duc la nebunie şi moarte. Formează un subiect interesant de studiu în sine. Iar unii oameni se blochează în visele lor şi nu mai sunt în stare să se extragă. Presupun că asta s-ar putea clasifica drept o formă de nebunie, deşi practic nu e.

Medicul terminase de mixat compuşii. Umplea o seringă cu amestecul. Barrent avea îndoieli cu privire la oportunitatea întregii afaceri.

— Poate c-ar fi mai bine să amân vizita, încercă. Nu sunt convins că...

— Nu vă faceţi nicio grijă, îl asigură doctorul. E cel mai bun Magazin de Vise de pe Omega. Încercaţi să vă relaxaţi. Muşchii încordaţi pot duce la convulsii tetanice.

— Cred că domnul Arkdragen avea dreptate, spuse Barrent. Poate n-ar fi trebuit să cer un vis de pe Pământ la prima vizită. Spunea că e periculos.

— Mă rog, la urma urmei, ce înseamnă viaţa fără un strop de risc? filosofă medicul. În plus, cele mai comune vătămări sunt leziunile cerebrale şi vasele sangvine sparte. Şi avem dotări depline ca să ne descurcăm cu aşa ceva.

Apropie acul de braţul stâng al lui Barrent.

— M-am răzgândit, spuse acesta şi dădu să coboare din pat. Doctorul Wayn îi înfipse cu îndemânare acul în braţ.

— Nu ne răzgândim, îl mustră el pe Barrent, într-un Magazin de Vise. Încercaţi să vă relaxaţi.

Barrent se relaxă. Se lăsă la loc şi auzi o melodie ascuţită în urechi. Încercă să-şi focalizeze privirea pe chipul doctorului.

Dar chipul nu mai era acelaşi.

Era un chip vârstnic, rotund şi cărnos. Cordoane de grăsime se reliefau pe bărbie şi gât. O faţă transpirată, prietenoasă şi îngrijorată.

Era Sfătuitorul din Trimestrul 5 al lui Barrent.

— Acuma, Will, spuse Sfătuitorul, trebuie să ai grijă. Trebuie să înveţi să-ţi stăpâneşti temperamentul ăsta al tău. Will, trebuie!

— Ştiu, domnule, răspunse Barrent. Treaba e că mă înfurie atât de mult...

— Will!

— În regulă. Am să mă controlez.

Părăsi biroul universităţii şi ieşi în oraş. Era un oraş fantastic, cu zgârie-nori şi străzi supraetajate, un oraş strălucitor de argint şi văpăi diamantine, un oraş ambiţios care administra o reţea de ţări şi planete întinsă până departe. Barrent parcurse al treilea nivel pentru pietoni, furios încă, gândindu-se la Andrew Therkaler.

Din cauza lui Therkaler şi a invidiei sale ridicole, cererea lui Barrent pentru Corpul de Explorare Spaţială fusese respinsă. Sfătuitorul nu avea ce face în această privinţă; Therkaler deţinea o prea mare influenţă asupra Comisiei de Selecţie. Aveau să treacă trei ani de zile până să poată candida din nou. Între timp rămânea legat de Pământ, neangajabil. Toate studiile şi le dedicase explorărilor spaţiale. Nu exista niciun loc pentru el; iar acum avea drumul spre spaţiu tăiat.

Therkaler!

Barrent părăsi nivelul pietonilor şi luă rampa de mare viteză spre districtul Sante. În timp ce rampa se deplasa, pipăi mica armă din buzunar. Armele de mână erau în afara legii pe Pământ. Şi-o procurase prin mijloace ce nu lăsau urme.

Era hotărât să-l ucidă pe Therkaler.

Urmă un şuvoi de chipuri groteşti. Visul se tulbură. Când se limpezi iar, Barrent se regăsi ochind cu pistolul spre un individ slab şi saşiu al cărui ţipăt de îndurare fu retezat din scurt.

Informatorul, cu faţa inexpresivă şi severă, notă crima şi informă poliţia.

Poliţiştii, în uniforme gri, îl luară în custodie şi îl aduseră înaintea judecătorului.

Judecătorul, cu chipul său vag, de pergament, îl condamnă la servitute perpetuă pe planeta Omega şi semnă decretul obligatoriu prin care Barrent urma să aibă memoria ştearsă.

Apoi visul se transformă într-un caleidoscop al groazei. Barrent se caţără pe o prăjină alunecoasă, pe un perete montan neted, printr-un puţ cu laturi lustruite. În urma lui, apropiindu-se, se târa cadavrul lui Therkaler cu pieptul căscat. Hoitul era susţinut de o parte şi de cealaltă de către informatorul cu faţă impenetrabilă şi judecătorul cu chip pergamentos.

Barrent alergă în josul unei coline, al unei străzi, al unui acoperiş. Urmăritorii ajunseseră aproape în spatele lui. Intră într-o cameră scăldată în lumină galben-difuză şi încuie uşa. Când se răsuci pe călcâie, văzu că se încuiase înăuntru împreună cu cadavrul lui Therkaler. Fungus înflorea în rana deschisă a pieptului, iar capul plin de cicatrice era încoronat cu ciuperci roşii şi purpurii. Leşul înainta, întindea mâinile spre el, iar Barrent se azvârli pe fereastră cu capul înainte.

— Ieşi afară, Barrent! Întreci măsura. Ieşi afară din vis!

N-avea timp să asculte. Fereastra se prefăcu într-un tobogan şi lunecă printre marginile sale lucioase până într-un amfiteatru. Acolo, cadavrul se târa spre el cu cioturile braţelor şi picioarelor peste nisip cenuşiu. Enormele tribune erau goale, cu excepţia judecătorului şi informatorului, care stăteau aşezaţi unul lângă altul, privind.

— S-a blocat.

— Păi, eu l-am prevenit...

— Ieşi din vis, Barrent. Îţi vorbeşte Doctorul Wayn. Te afli pe Omega, în Magazinul de Vise. Ieşi afară din vis. Încă mai ai timp să te smulgi imediat.

Omega? Vis? Nu avea timp să se gândească la asta. Înota de-a latul unui lac întunecat, cu miros greu. Judecătorul şi informatorul veneau imediat în urma lui, flancând cadavrul, a cărui piele se jupuia încet.

— Barrent!

Iar acum lacul se transforma într-o gelatină groasă care i se agăţa de braţe şi picioare şi-i umplea gura, în vreme ce judecătorul şi informatorul...

— Barrent!

Deschise ochii, pentru a se regăsi pe patul reglabil din Magazinul de Vise. Doctorul Wayn, arătându-se oarecum zguduit, se aplecase deasupra lui. O infirmieră stătea în apropiere, cu o tăviţă cu seringi şi o mască de oxigen. În spatele ei era Arkdragen, ştergându-şi sudoarea de pe frunte.

— Nu credeam c-ai să reuşeşti, spuse Doctorul Wayn. Chiar nu credeam.

— S-a extras exact la timp, interveni şi sora.

— Eu l-am avertizat, repetă Arkdragen şi ieşi din încăpere. Barrent se săltă în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat? întrebă. Doctorul Wayn ridică din umeri.

— Greu de spus. E posibil să fi existat o predispoziţie la reacţia circulară, şi, uneori, drogurile nu sunt absolut pure. Dar lucrurile acestea, de obicei, nu se întâmplă mai mult de o singură dată. Credeţi-mă, Cetăţene Barrent, experienţa drogurilor e foarte plăcută. Sunt sigur că vă veţi bucura de ea a doua oară.

Încă răvăşit de cele întâmplate, Barrent era sigur că pentru el nu va exista o a doua oară. Indiferent de preţ, n-avea de gând să rişte repetarea acelui coşmar.

— Acum sunt toxicoman? întrebă.

— O, nu, răspunse Doctorul Wayn. Dependenţa apare la a treia sau a patra vizită.

Barrent îi mulţumi şi plecă. Trecu prin faţa biroului lui Arkdragen şi întrebă cât îi datorează.

— Nimic, spuse directorul. Prima vizită e întotdeauna pe spezele casei.

Îi aruncă un surâs complice.

Barrent părăsi Magazinul de Vise şi se grăbi spre apartamentul său. Avea destule la care să se gândească. Acum, pentru prima oară, deţinea dovada că făptuise o omucidere voluntară, cu premeditare.

Să fii acuzat de o crimă pe care nu ţi-o aminteşti, e una; să-ţi aduci aminte de o crimă pentru care ai fost acuzat, e cu totul altceva. O asemenea evidenţă e greu de privit cu neîncredere.

Barrent încercă să-şi pună în ordine sentimentele asupra problemei. Înainte de vizita la Magazinul de Vise, nu se simţise niciun moment ca fiind un criminal, indiferent de ce îl acuzaseră autorităţile terestre. În cel mai rău caz, se gândise că o fi putut ucide într-un acces de furie necontrolată. Dar să plănuiască şi să comită un asasinat cu sânge rece...

De ce o făcuse? Avusese o asemenea poftă de răzbunare încât să se lepede de toate restrângerile specifice civilizaţiei pământene? Aşa se părea. Ucisese, şi cineva informase despre el, iar un judecător îl osândise pe Omega. Era un asasin pe o planetă de criminali. Pentru a trăi aici cu bine, nu trebuia decât să-şi urmeze pur şi simplu înclinaţia naturală către ucidere.

Şi totuşi, Barrent găsea acest lucru extrem de dificil. Avea surprinzător de puţin gust pentru vărsarea de sânge. De Ziua Cetăţeanului Liber, deşi ieşi pe stradă cu raza-ac, nu se putu îndura să omoare pe nimeni din clasele inferioare. Nu voia să ucidă. Era o prejudecată ridicolă, ţinând cont de locul unde se afla şi ce anume era; dar n-avea ce face. Indiferent cât de des îl prelucrau Tem Rend sau Joe asupra datoriilor sale Cetăţeneşti, Barrent continua să găsească omorul absolut dezgustător.

Ceru ajutorul unui psihiatru, care îi spuse că respingerea sa faţă de crimă îşi avea rădăcinile într-o copilărie nefericită. Fobia îi fusese şi mai mult complicată de către calităţile traumatice ale experienţei sale în Magazinul de Vise. Din această cauză, crima, bunul social suprem, îi devenise repugnantă. Nevroza anti-ucidere a unui om eminent dotat pentru arta omorului, spunea psihiatrul, va duce inevitabil la distrugerea lui Barrent. Singura soluţie era de a disloca nevroza. Îi sugera să se trateze într-un sanatoriu pentru neucigaşii criminali.

Barrent vizită un sanatoriu, şi-i auzi pe internaţii demenţi răcnind despre bunătate, fair-play, sanctitatea vieţii şi alte obscenităţi. Nu avea intenţia să li se alăture. O fi fost el bolnav, dar nu chiar atât de bolnav!

Prietenii îi spuseseră că atitudinea sa necolaboratoare era sortită să-i aducă necazuri. Barrent nu-i contrazise; spera însă

că, ucigând atunci când n-avea încotro, va scăpa de observaţiile indivizilor sus-puşi care administrau legea.

Preţ de mai multe săptămâni, planul său păru să funcţioneze. Nu lua în seamă notele tot mai categorice primite de la Magazinul de Vise şi nu mai reveni la slujbele din Mititica Întrunire. Afacerile prosperau, iar Barrent îşi petrecea timpul liber studiind efectele otrăvurilor mai rare şi antrenându-se cu raza-ac. Se gândea adesea la fata din Societatea Protectoare a Victimelor. Încă mai avea pistolul pe care i-l dăruise ea. Se întreba dacă o va mai vedea vreodată.

Şi se mai gândea şi la Pământ. De când cu vizita în Magazinul de Vise, avea din când în când străfulgerări de amintire, imagini izolate ale unei clădiri din piatră bătută de vânturi, un pâlc de stejari, curbura unui râu văzut printre sălcii. Acest Pământ reamintit pe jumătate îl umplea cu un dor aproape de neîndurat. La fel ca majoritatea cetăţenilor de pe Omega, singura sa dorinţă reală era să se reîntoarcă acasă.

Iar acest lucru era imposibil.

Zilele treceau, şi necazul, când se ivi, o făcu pe neaşteptate. Într-o noapte, la uşă răsună un ciocănit greu. Pe jumătate adormit, Barrent deschise. Patru indivizi în uniformă se îmbulziră înăuntru şi îi spuseră că era arestat.

— Pentru ce? întrebă Barrent.

— Netoxicomanie, spuse unul dintre ei. Aveţi trei minute ca să vă îmbrăcaţi.

— Care e pedeapsa?

— Veţi afla în faţa Curţii, răspunse omul. Le făcu cu ochiul celorlalţi gardieni şi adăugă:

— Dar singura cale de a vindeca un netoxicoman e aceea de a-l ucide, nu?

Barrent se îmbrăcă.

Fu condus într-o sală din întinsul Departament al Justiţiei. Încăperea se numea Curtea Kangaroo, în onoarea vechii proceduri judiciare anglo-saxone. Vizavi, de cealaltă parte a holului, de asemenea pe o filiaţie antică, se alia Camera Star. Imediat după ea urma Curtea de Ultim Apel.

Curtea Kangaroo era împărţită în două printr-un panou înalt, din lemn, căci justiţia planetei Omega considera fundamental faptul ca acuzatul să nu-şi vadă judecătorul sau pe oricare dintre martorii ce depuneau împotriva lui.

— Prizonierul să se ridice în picioare, spuse un glas de după panou. Vocea subţire, plată şi lipsită de emoţie, răsuna dintr-un mic amplificator. Barrent abia putea înţelege cuvintele; tonul şi inflexiunile se pierduseră, aşa cum de altfel se intenţionase. Până şi în vorbire, judecătorul rămânea anonim.

— Will Barrent, spuse magistratul, ai fost adus înaintea acestei curţi sub culpa majoră de neaderare la droguri şi o acuzaţie minoră de impietate religioasă. Pentru capul de acuzare minor, deţinem declaraţia sub prestare de jurământ a unui preot. Pentru cel major, avem mărturia Magazinului de Vise. Poţi refuta vreuna din aceste acuzaţii?

Barrent se gândi o clipă, apoi răspunse:

— Nu, domnule. Nu pot.

— În situaţia prezentă, continuă judecătorul, impietatea religioasă poate fi trecută cu vederea, de vreme ce nu prezintă antecedente. Dar nedependenţa de droguri reprezintă o crimă majoră împotriva statului Omega. Uzul neîntrerupt al stupefiantelor este un privilegiu forţat al fiecărui cetăţean. Se ştie bine că privilegiile trebuie să fie exercitate, altminteri se pierd. A renunţa la privilegii ar însemna să ne pierdem însăşi piatra de boltă a libertăţii noastre. Prin urmare, respingerea sau neprofitarea de un privilegiu, indiferent pe ce căi, echivalează cu înalta trădare.

Urmă o pauză. Gardienii se foiau pe picioare, nerăbdători. Barrent, care îşi considera situaţia lipsită de speranţă, rămase în aşteptare, atent.

— Drogurile servesc multor scopuri, urmă judecătorul cel ascuns. Nu e nevoie să le enumăr calităţile dezirabile pentru consumator. Dar, vorbind din punctul de vedere al statului, am să-ţi spun că o populaţie dependentă e o populaţie loială; că drogurile sunt o sursă majoră de impozite; că ele ne exemplifică întregul mod de viaţă. Mai mult, îţi spun că minorităţile netoxicomane s-au dovedit în mod invariabil ostile instituţiilor native pe Omega. Ţi-am dat aceste explicaţii lungi, Will Barrent, în scopul de-a înţelege mai bine sentinţa care urmează să ţi se aplice.

— Domnule, spuse Barrent, am greşit evitând toxicomania. Nu voi invoca necunoaşterea, pentru că ştiu că legea nu admite această scuză. Dar vă cer cu cea mai mare umilinţă o a doua

şansă. Vă rog să vă amintiţi, domnule, că aservirea şi reabilitarea mea e încă posibilă.

— Curtea recunoaşte aceasta, răspunse judecătorul. Din acelaşi motiv curtea are plăcerea de a-şi exercita cele mai depline puteri de milostenie judiciară. În locul execuţiei sumare, poţi să alegi între două sentinţe mai uşoare. Prima e punitivă; constă în a suferi pierderea mâinii şi a piciorului drept ca ispăşire pentru crima ta contra statului; dar astfel nu-ţi vei pierde viaţa.

Barrent înghiţi în sec şi întrebă:

— Şi care este a doua sentinţă, domnule?

— Cealaltă sentinţă, având un caracter non-punitiv, îţi cere să te supui unei încercări prin Calvar. Şi dacă supravieţuieşti unei asemenea încercări, te vei întoarce la rangul cuvenit şi poziţia ta în societate.

— Aleg încercarea prin Calvar, spuse Barrent prompt.

— Foarte bine, replică judecătorul. Cazul să-şi urmeze cursul.

Barrent fu condus afară din cameră. În urma sa, auzi râsul repede reprimat al unuia dintre gardieni. Alesese oare greşit? se întrebă. Putea o încercare prin calvar să fie mai rea decât mutilarea de-a dreptul?

Pe Omega, se zvonea, nu era loc nici să strecori o lamă de cuţit între proces şi executarea sentinţei. Barrent fu introdus de îndată într-o încăpere mare şi circulară, din piatră, în beciurile Departamentului Justiţiei. Lămpi cu arc albe străluceau spre el din înălţimea tavanului boltit. Dedesubt, o secţiune a peretelui fusese tăiată şi îndepărtată pentru a da posibilitatea amenajării unei loji de unde să privească spectatorii. Băncile erau aproape pline când sosi Barrent, iar negustorii ambulanţi vindeau exemplare din calendarul legal al zilei.

Pentru câteva clipe, rămase singur pe pardoseala de piatră. Apoi un panou culisă lateral într-un perete curbat şi o mică maşinărie rulă afară.

Un megafon instalat sus în loja spectatorilor anunţă:

— Doamnelor şi domnilor, atenţiune vă rugăm! Urmează să fiţi martorii încercării 642-BG223, prin Calvar, între Cetăţeanul Will Barrent şi GME 213. Ocupaţi-vă locurile, vă rugăm. Lupta începe în câteva minute.

Barrent privi spre oponentul său. Era o maşină neagră şi sclipitoare, de formă emisferică, având peste un metru înălţime. Luneca neîncetat înainte şi-napoi pe nişte rotile mici. O configuraţie de luminiţe roşii, verzi şi chihlimbarii, provenind de la becurile de sticlă îngropate, scânteia peste pielea ei din metal neted. Deştepta în Barrent amintirea vagă a cine ştie cărei creaturi din oceanele terestre.

— În sprijinul celor care vizitează pentru prima oară galeria noastră, spunea amplificatorul, se cuvin câteva cuvinte explicative. Prizonierul, Will Barrent, a ales de bună voie încercarea prin Calvar. Instrumentul justiţiei, care în acest caz este GME 213, e un exemplu din cele mai rafinate produse ale ingineriei creatoare de pe Omega. Maşina, sau Max, cum îi spun numeroşii săi prieteni şi admiratori, e o armă ucigaşă de eficienţă exemplară, capabilă să utilizeze nu mai puţin de douăzeci şi trei de moduri de a ucide, multe dintre ele extrem de dureroase. În scopul încercării, e programată să opereze după un principiu aleator. Asta înseamnă că Max nu are posibilitatea de a alege felul în care va ucide. Modurile sunt selectate şi abandonate după un aranjament întâmplător de

douăzeci şi trei de numere, legate de un tot atât de arbitrar selector temporal de la una la şase secunde.

Max se îndreptă pe neaşteptate spre centrul încăperii, iar Barrent dădu înapoi din faţa lui.

— Stă în puterea prizonierului, continuă vocea din megafon, să scoată maşina din funcţiune; în care caz, el câştigă lupta şi e eliberat cu drepturile depline şi privilegiile rangului său. Metoda de a o scoate din funcţiune variază de la maşină la maşină. Întotdeauna e teoretic posibil ca prizonierul să câştige. Practic vorbind, aceasta s-a întâmplat într-o proporţie de circa 3,5 la sută din cazuri.

Barrent ridică privirea spre galeria pentru spectatori. Judecând după îmbrăcăminte, cu toţii erau bărbaţi şi femei de vază, ajunşi în rândurile Claselor Privilegiate.

Atunci o văzu, aşezată pe un scaun din rândul întâi, pe fata care îi împrumutase pistolul, în prima lui zi la Tetrahyde. Era la fel de frumoasă pe cât şi-o amintea; dar nicio umbră de emoţie nu atingea faţa ei ovală, palidă. Îl privea cu interesul franc şi detaşat cu care se uită cineva la o gânganie neobişnuită sub un borcan.

— Să înceapă lupta! anunţă amplificatorul.

Barrent nu avu timp să se mai gândească la fată, căci maşina începu să lunece spre el.

Se feri alert din calea sa. Max extrudă un singur tentacul subţire cu o luminiţă albă clipind în capăt. Rulă spre prizonier, făcându-l să se retragă lângă un perete.

Brusc, se opri. Barrent auzi zăngănitul mecanismelor. Tentaculul fu retras, iar în locul lui apăru un braţ de metal articulat ce se sfârşea într-o lamă de cuţit. Mişcându-se mai repede acum maşina îl bloca pe om la perete. Braţul zvâcni, dar Barrent reuşi să se ferească. Auzi tăişul zgâriind piatra. Când braţul se retrase, Barrent se folosi de ocazie pentru a trece iarăşi în mijlocul încăperii.

Ştia că singura şansă de a opri maşina o avea în timpul pauzei când selectorul trecea de la un mod de-a ucide la altul. Dar cum să poţi strica un mecanism cu spinare de broască ţestoasă şi suprafaţă netedă?

Max îl atacă din nou, iar acum pielea sa metalică lucea de o substanţă verde-mohorât pe care Barrent o recunoscu imediat

ca fiind Otravă-de-Contact. O luă fuga, încercuind camera, căutând să evite atingerea fatală.

Maşina se opri. Agenţi neutralizatori îi spălară suprafaţa, înlăturând otrava. Apoi Max se repezi din nou la el, de astă dată fără arme la vedere, după câte se părea intenţionând să-l izbească precum un berbece.

Barrent începea să-şi piardă suflul. Eschivă, iar maşina devie odată cu el. Stătea lipit de perete, neajutorat, în vreme ce Max prindea viteză.

Se opri, la câteva degete distanţă. Selectorul clănţăni. Max scotea la iveală un fel de baston.

Ăsta, îşi spuse Barrent, era un exerciţiu de sadism aplicat. Dacă o mai ţinea mult aşa, maşina avea să-l trântească de pe picioare, ucigându-l în voie. Indiferent ce putea face, cel mai bine era s-o facă imediat, câtă vreme mai avea forţă.

Chiar în timp ce se gândea la acestea, maşina legănă cu un braţ metalic bastonul. Barrent nu putu evita complet lovitura. Măciuca îl izbi în umărul stâng, şi-şi simţi braţul amorţind.

Max selectă din nou. Barrent i se aruncă pe spinarea netedă, rotunjită. În vârful acesteia, văzu două mici orificii. Rugându-se să fie deschideri pentru absorbţia aerului, le astupă cu degetele.

Maşina se opri pe loc, iar publicul mugi. Barrent se agăţa de suprafaţa lisă cu braţul amorţit, încercând să-şi menţină degetele în găuri. Configuraţia luminilor de pe carcasa lui Max se schimbă, de la verde, prin chihlimbar, până la roşu. Bâzâitul său gros deveni un zumzet înfundat.

În clipa următoare, maşina scoase tuburi, ca alternative ale găurilor de respirat.

Barrent încercă să le acopere cu propriul trup. Dar Max, urlând într-o trezire bruscă la viaţă, se învârti rapid şi îl azvârli la pământ. Omul se rostogoli, ridicându-se pe picioare, şi reveni în centrul arenei.

Lupta nu dura de mai mult de cinci minute, însă Barrent se simţea epuizat. Se forţă să dea înapoi din faţa maşinii, care acum venea spre el cu o secure lată, lucitoare.

În clipa când braţul-secure lovi, Barrent sări asupra lui, în loc să se ferească. Apucă braţul cu ambele mâini şi îl îndoi înapoi. Metalul scârţâi, iar prizonierului i se păru că aude articulaţia începând să cedeze. Dacă putea rupe membrul metalic, avea o

şansă să învingă maşina; cel puţin, securea i-ar servi drept armă...

Max porni brusc în marşarier. Barrent încercă să nu dea drumul braţului, dar acesta îi fu smuls din mâini. Se prăvăli cu faţa în jos. Toporul căzu, înfigându-i-se în umăr.

Barrent se rostogoli şi privi spre galerie. Era terminat. Putea foarte bine să accepte cu calm următoarea tentativă a maşinii şi să sfârşească astfel totul. Spectatorii jubilau, privindu-l pe Max cum îşi începea transformarea într-un alt stil de ucigaş.

Iar fata îi făcea semne.

Barrent holbă ochii, încercând să desluşească înţelesul gesturilor. Îi indicau să întoarcă ceva, să-l răstoarne şi să-l distrugă.

Nu mai avu timp de privit. Ameţit în urma hemoragiei, se clătină pe picioare şi văzu maşina atacând. Nu se osteni să remarce ce armă scosese; întreaga atenţie îi era concentrată asupra roţilor.

În clipa când Max ajunse la el, Barrent se aruncă dedesubt.

Maşina încercă să frâneze şi să cotească, dar nu destul de repede. Roţile trecură peste trupul lui Barrent, înclinând accentuat carcasa în sus. Omul gemu sub impact. Cu spinarea dedesubtul maşinii, îşi investi toată puterea rămasă într-o încercare de a se ridica.

O clipă, Max se clătină, cu roţile învârtindu-i-se sălbatice. Apoi se răsturnă pe spate.

Barrent se prăbuşi alături.

Când putu din nou să vadă, adversarul era tot pe spate. Extrudă un set de braţe pentru a se întoarce.

Barrent se azvârli pe pântecul plat al maşinii şi începu să-l bombardeze cu pumnii. Nu se întâmplă nimic. Încercă să smulgă una dintre roţi, nu reuşi. Max se ridică, pregătindu-se să se întoarcă la loc şi să reia lupta.

Gesturile fetei îi atraseră lui Barrent atenţia. Făcea o mişcare de smulgere, repetat, insistent.

Abia atunci văzu o cutie mică pentru fuzibile, lângă una dintre roţi. Îi scoase capacul, pierzând aproape o unghie întreagă cu acest prilej, şi smulse siguranţa.

Max sucombă graţios.

Barrent leşină.

Pe Omega, legea e supremă. Ascunsă şi dezvăluită, sacră şi profană, legea guvernează acţiunile tuturor cetăţenilor, de la cei mai de jos dintre cei de jos şi până la cei mai sus-puşi din cei ajunşi. Fără lege, n-ar putea exista privilegii pentru cei care au făcut legea; prin urmare, ea este absolut necesară. Fără lege şi respectarea ei cu străşnicie, Omega ar fi un haos de neconceput, în care drepturile omului nu s-ar putea extinde decât atâta cit şi le impune el personal. Această anarhie ar însemna sfârşitul societăţii; şi, mai ales, sfârşitul acelor cetăţeni seniori din clasa conducătoare care au promovat în ranguri înalte, dar a căror dibăcie în mânuirea armelor şi-a depăşit de mult apogeul.

Prin urmare, legea era necesară.

Însă Omega mai era şi o societate criminală, compusă în întregime din indivizi ce încălcaseră legile pământeşti. Era o comunitate care, în ultimă instanţă, solicita strădaniile individuale. O societate în care cel ce călca legea era rege; în care crimele nu erau numai tolerate, ci chiar admirate şi recompensate; în care abaterea de la reguli era judecată exclusiv pe baza gradului ei de succes.

Iar aceasta rezulta în paradoxul unei comunităţi criminale cu legi absolute care aveau menirea de a fi încălcate.

Judecătorul, încă ascuns după paravanul său, îi explică toate aceste lucruri lui Barrent. Trecuseră câteva ceasuri de la încheierea încercării prin Calvar. Barrent vizitase infirmeria, unde rănile îi fuseseră bandajate. Erau, în mare parte, minore; două coaste rupte, o tăietură adâncă în umărul stâng şi diferite zgârieturi şi julituri.

— În conformitate, urmă judecătorul, legea trebuie să fie simultan încălcată şi respectată. Aceia care nu calcă niciodată vreo lege, nici nu pot avansa în rang. Sunt de obicei omorâţi într-un fel sau altul, de vreme ce le lipseşte iniţiativa necesară pentru a supravieţui. Pentru cei care, aşa ca dumneata, încalcă legea, situaţia e oarecum diferită. Legea îi pedepseşte cu absolută severitate - în afara cazului că reuşesc să se descurce cu ea.

Judecătorul făcu o pauză. Apoi, cu o voce îngândurată, continuă:

— Tipul suprem de om pe Omega este individul care înţelege legile, le apreciază necesitatea, cunoaşte pedepsele pentru infracţiune, apoi le încalcă - şi reuşeşte! Şi asta e ceea ce ai reuşit să faci, Will Barrent, câştigând Încercarea prin Calvar.

— Mulţumesc, domnule, răspunse Barrent.

— Aş dori să înţelegi, urmă magistratul, că succesul nerespectării unei legi nu înseamnă neapărat că te vei descurca şi o a doua oară. Sorţii cresc împotriva ta de fiecare dată când încerci - la fel cum şi recompensele sunt tot mai mari pe măsură ce reuşeşti. Prin urmare, te sfătuiesc să nu acţionezi pripit pe baza cunoştinţelor tale nou-dobândite.

— N-o voi face, domnule.

— Foarte bine. Eşti aşadar promovat la Statutul de Cetăţean Privilegiat, cu toate drepturile şi obligaţiile care decurg de aici. Ţi se îngăduie să-ţi continui afacerea, la fel ca înainte. Mai mult, ţi se oferă o săptămână de vacanţă gratuită în regiunea Lacului Norilor; şi poţi petrece aceea vacanţă cu orice femeie îţi alegi.

— Vă rog? făcu Barrent. Ce-aţi spus acuma, la urmă?

— O săptămână de vacanţă, repetă judecătorul ascuns, cu orice femeie îţi alegi. E o răsplată de mare preţ, ştiind că bărbaţii sunt pe Omega mai numeroşi decât femeile cu şase la una. Poţi cere orice femeie nemăritată, indiferent că ea te vrea sau nu. Îţi voi acorda trei zile în cursul cărora să te hotărăşti pe cine alegi.

— N-am nevoie de trei zile, spuse Barrent. O vreau pe fata care stătea în primul rând al galeriei spectatorilor. Tânăra cu păr negru şi ochi verzi. Ştiţi la care mă refer?

— Da, răspunse rar judecătorul, ştiu la cine te referi. Se numeşte Moera Ermaid. Ţi-aş sugera să alegi pe altcineva.

— Aveţi vreun motiv?

— Nu. Dar ai face mult mai bine să alegi altă femeie. Grefierul meu va fi încântat să-ţi furnizeze o listă de tinere domnişoare corespunzătoare.

Majoritatea au absolvit Institutul Femeilor, care, aşa cum probabil ştii, oferă un curs riguros, de doi ani, în arta şi ştiinţa gheişelor. Ţi-aş putea personal recomanda...

— Moera e cea pe care o vreau, stărui Barrent.

— Tinere, greşeşti în judecata dumitale.

— Îmi asum riscul.

— Foarte bine, conchise judecătorul. Vacanţa începe mâine dimineaţă la nouă. Îţi doresc, cu sinceritate, mult noroc.

Gărzile îl escortară afară din odăile judecătorului şi fu condus înapoi la prăvălia sa. Prietenii lui, care aşteptaseră anunţul mortuar, veniră să-l felicite. Erau nerăbdători să afle detalii complete despre încercarea prin Calvar, dar Barrent învăţase acum că informaţiile păstrate secrete pavau drumul spre putere. Nu le dezvălui decât o schiţă generală.

În seara aceea mai aveau un motiv de sărbătorire. Cererea lui Tem Rend fusese în sfârşit acceptată de către Ghilda Asasinilor. Aşa cum promisese, avea să-l ia pe Foeren ca asistent.

A doua zi dimineaţă, Barrent îşi deschise magazinul şi dădu cu ochii de un vehicul parcat în faţa intrării. Departamentul Justiţiei i-l pusese la dispoziţie pentru vacanţă. Aşezată pe bancheta din spate, arătând foarte frumoasă şi foarte nemulţumită, o văzu pe Moera.

— Ţi-ai ieşit din minţi, Barrent? îl întâmpină ea. Crezi că am timp pentru aşa ceva? De ce m-ai agăţat?

— Mi-ai salvat viaţa, răspunse Barrent.

— Şi, presupun, îţi închipui că asta înseamnă că mă interesezi? Ei bine, nu. Dacă ştii ce-i aia recunoştinţă, îi vei spune şoferului că te-ai răzgândit. Mai ai încă timp să-ţi alegi o altă fată.

Barrent clătină din cap:

— Tu eşti singura care mă interesează.

— Deci nu vrei să te mai gândeşti?

— Nicio şansă.

Moera oftă şi se rezemă de spătar.

— Chiar te interesează persoana mea?

— Mult mai mult decât a mă "interesa".

— Ei bine, replică Moera, dacă nu accepţi să te răzgândeşti, înţeleg că trebuie să mă resemnez cu tine.

Întoarse capul; dar, înainte de a o face, Barrent sesiză o infimă undă de surâs.

Lacul Norilor era cea mai bună staţiune de vacanţă de pe Omega. La intrarea în district, toate armele trebuiau depuse la poarta principală. Duelurile nu se îngăduiau sub niciun motiv. Certurile erau arbitrate de cel mai apropiat barman, iar omorurile se pedepseau prin pierderea imediată a tuturor rangurilor.

Orice distracţie se putea găsi la Lacul Norilor. Aveau loc exhibiţii, cum ar fi turnirurile, luptele cu tauri, hărţuiri de urşi. Se practicau sporturi, ca înotul, alpinismul şi schiul. Seara se dansa în principala sală de bal, îndărătul pereţilor de sticlă ce-i separau pe rezidenţi de cetăţeni şi pe cetăţeni de elită. Exista un bar bine garnisit conţinând orice drog şi-ar fi putut dori toxicomanul la modă, precum şi unele noutăţi pe care ar fi vrut să le deguste. Pentru băieţii de viaţă, se ţineau orgii în fiecare miercuri şi sâmbătă seară, la Grota Satirului. Pentru timizi, administraţia aranja rendez-vous-uri mascate în pasajele întunecate de sub hotel. Dar, mai important decât orice altceva, se găseau coline blânde şi păduri umbroase unde să te poţi plimba, departe de tensiunile luptei de zi cu zi pentru existenţă în Tetrahyde.

Barrent şi Moera aveau camere învecinate, iar uşa dintre ele nu era încuiată. Dar, în prima noapte, Barrent evită uşa aceea. Moera nu dăduse niciun semn că i-ar dori prezenţa, şi, pe o planetă unde femeile aveau acces uşor şi continuu la otrăvuri, bărbatul trebuia să se gândească de două ori înainte de a-şi impune compania acolo unde nu era dorită. Până şi proprietarul unui magazin de antidoturi se cuvenea să aibă în vedere posibilitatea de a nu fi capabil să-şi recunoască la timp propriile simptome.

În cea de-a doua zi, urcară sus pe dealuri. Mâncară un prânz adus în coş, pe o pantă înverzită care cobora spre marea cenuşie. După masă, Barrent o întrebă pe Moera de ce îi salvase viaţa.

— N-o să-ţi placă răspunsul, spuse ea.

— Aş vrea totuşi să-l aud.

— Ei bine, arătai atât de ridicol de vulnerabil în ziua aceea la Societatea Victimelor. Aş fi ajutat pe oricine care arăta aşa.

Barrent dădu din cap, nemulţumit.

— Şi a doua oară?

— Pe-atunci, cred că prezentai un oarecare interes pentru mine. Nu în sens romantic, înţelegi... Nu sunt câtuşi de puţin romantică.

— Atunci, ce fel de interes?

— M-am gândit că ai putea fi un bun material pentru recrutare.

— Mi-ar plăcea să aud mai multe despre asta. Moera tăcu un timp, privindu-l cu ochii ei verzi, fără să clipească. Apoi zise:

— Nu-ţi pot spune prea mult. Sunt membră a unei organizaţii. Căutăm permanent candidaţi buni. De obicei, selecţionăm direct de pe navele-închisori. După aceea, recrutorii ca mine pornim în căutarea oamenilor pe care-i putem folosi.

— Ce fel de oameni căutaţi?

— Nu oameni de genul tău, Will. Îmi pare rău.

— De ce nu eu?

— La început m-am gândit serios să te cooptez. Îmi păreai exact genul de persoană care ne trebuie. Pe urmă, ţi-am verificat dosarul.

— Şi?

— Nu recrutăm ucigaşi. Uneori îi angajăm pentru munci specifice, dar nu-i cooptăm în organizaţie. Există anumite circumstanţe atenuante, pe care le recunoaştem; legitima apărare, de exemplu. Dar, dincolo de asta, considerăm că un om care pe Pământ a comis un omor cu premeditare nu e potrivit pentru noi.

— Înţeleg, spuse Barrent. Ar ajuta cu ceva dacă ţi-aş spune că nu am atitudinea obişnuită pe Omega faţă de crimă?

— Ştiu că n-o ai, răspunse Moera. Dacă ar fi după mine, te-aş lua în organizaţie. Dar nu eu decid... Will, eşti sigur că eşti un asasin?

— Cred că da, confirmă Barrent. Probabil sunt.

— Foarte rău. Totuşi, organizaţia are nevoie de indivizi cu un înalt potenţial de supravieţuire, indiferent ce-au făcut pe Pământ. Nu-ţi promit nimic, dar am să văd ce pot face. Ar fi de ajutor să afli mai multe despre motivele pentru care ai comis crima. Poate că au existat circumstanţe atenuante.

— Poate, spuse cu îndoială Barrent. Voi încerca să aflu.

În seara aceea, chiar înainte ca Barrent să adoarmă, Moera deschise uşa intermediară şi intră în camera lui. Zveltă şi caldă,

i se strecură în pat. Când începu să vorbească, ea îi acoperi gura cu mâna. Iar Barrent, care învăţase să nu ia norocul la întrebări, tăcu.

Restul vacanţei trecu mult mai repede. Subiectul organizaţiei nu mai fu abordat; dar, poate ca o compensaţie, nici uşa de legătură nu mai rămase închisă. În cele din urmă, la sfârşitul celei de-a şaptea zile, se înapoiară la Tetrahyde.

— Când ne mai vedem? întrebă Barrent.

— O să te caut eu.

— Ăsta nu-i un aranjament prea încântător.

— E tot ce pot face, stărui Moera. Regret, Will. Am să văd ce se poate rezolva cu organizaţia.

Barrent fu nevoit să se mulţumească doar cu atât. Când vehiculul îl lăsă la magazin, încă nu aflase unde locuia ea şi nici ce fel de organizaţie reprezenta.

Revenit în apartamentul său, se gândi cu mare atenţie la detaliile delirului din Magazinul de Vise. Toate erau la locul lor: furia lui împotriva lui Therkaler, arma ilicită, întâlnirea, cadavrul, şi apoi informatorul şi judecătorul. Un singur lucru lipsea. Nu-şi amintea deloc crima propriu-zisă, n-avea nicio amintire în care să ridice arma şi s-o activeze. Visul se întrerupea când el îl întâlnea pe Therkaler şi se relua după ce acesta era deja mort.

Poate că blocase momentul omorului concret, şi-l scosese din minte; dar se mai putea şi să fi existat vreo provocare, vreun motiv satisfăcător de a-l ucide pe celălalt. Trebuia să afle.

Nu existau decât două căi de a obţine informaţii despre Pământ. Una trecea prin viziunile spoite cu groază din Magazinul de Vise, şi acolo era hotărât să nu se mai ducă. Cealaltă cale consta în serviciile unui mutant skrenning.

Barrent resimţea faţă de mutanţi dezgustul cuvenit. Reprezentau întru totul altă specie, iar statutul lor de intangibilitate nu era o simplă prejudecată. Se ştia bine că mutanţii purtau adesea boli stranii şi incurabile. Erau ostracizaţi şi reacţionau faţă de excludere prin exclusivism. Locuiau în Cartierul Mutanţilor, acesta fiind, în Tetrahyde, aproape un oraş auto-conţinut. Cetăţenii cu bun-simţ se ţineau la distanţă de Cartier, mai ales după căderea întunericului; toată lumea ştia că mutanţii puteau fi răzbunători.

Dar numai ei aveau capacitatea skrenningului. În trupurile lor diforme zăceau puteri şi talente neobişnuite, abilităţi ciudate,

nenaturale, pe care omul normal le proscria ziua şi le curta pe ascuns noaptea. Se afirma că Mutanţii s-ar afla în graţia specială a Celui Negru. Unii oameni presupuneau că marea artă a Magiei Negre, cu care se lăudau Unchii, nu putea fi înfăptuită decât de un mutant, dar acest lucru nu era niciodată afirmat în prezenţa vreunui preot.

Mutanţii, datorită talentelor lor stranii, aveau reputaţia de a-şi aminti despre Pământ mult mai mult decât le stătea în putinţă oamenilor obişnuiţi. Nu numai că-şi puteau rememora Pământul în general, dar aveau posibilitatea de a skrenna firul vieţii unui om în particular, înapoi prin spaţiu şi timp, străpungând zidul uitării şi spunându-i ce i s-a întâmplat de fapt.

Alţii însă nu credeau că mutanţii ar avea vreo abilitate ieşită din comun. Îi considerau doar nişte declasaţi deştepţi care trăiau din credulitatea celorlalţi.

Barrent se hotărî să afle singur. Într-o noapte, târziu, înarmat corespunzător şi înfăşurat în pelerină, ieşi din apartament şi porni spre Cartierul Mutanţilor.

Străbătu străzile strâmte şi întortocheate ale Cartierului, cu mâna niciodată prea departe de armă. Trecu printre schilozi şi orbi, pe lângă idioţi hidrocefali şi microcefaloizi, prin dreptul unui jongler care menţinea în aer douăsprezece făclii aprinse, cu ajutorul unei o a treia mâini rudimentare ce-i crescuse din piept. Negustori ambulanţi vindeau haine, articole cosmetice şi bijuterii. Se puteau vedea cărucioare încărcate cu mâncare puturoasă şi deloc salubră la înfăţişare. Trecu prin faţa unui şir de bordeluri pictate ţipător. Fete îngrămădite la ferestre ţipau spre el, iar o femeie cu patru braţe şi şase picioare îi spuse că a sosit tocmai la timp pentru Ritualurile Delfice. Barrent îi întoarse spatele şi aproape că se ciocni cu o individă monstruos de grasă care îşi ţinea bluza descheiată pentru a dezvălui opt sâni piperniciţi. O ocoli, trecând repede pe lângă un grup de cvadrupleţi siamezi uniţi ce se holbau la el cu ochi uriaşi şi jalnici.

Dădu un colţ şi se opri. Un bătrân înalt, zdrenţuit, cu baston, îi tăie calea. Omul era pe jumătate orb; pielea crescuse, netedă şi spână, peste găvanul unde ar fi trebuit să i se afle ochiul stâng. Dreptul însă era pătrunzător şi aprig, sub o sprânceană albă.

— Cauţi serviciile unui skrenner veritabil? îl întrebă bătrânul.

Barrent dădu din cap.

— Urmează-mă, spuse mutantul. Coti pe o alee, iar Barrent păşi după el, ţinând strâns patul pistolului. Legea le interzicea mutanţilor să poarte arme; dar, la fel ca şi acel bătrân, majoritatea aveau bastoane grele, cu măciulie de fier. În locuri strâmte, nimeni n-ar fi pretins o armă mai bună.

Bătrânul deschise o uşă şi-i făcu semn să intre. Barrent stătu pe loc, gândindu-se la istorisirile pe care le auzise, cu cetăţeni încrezători ce căzuseră în mâinile mutanţilor. Apoi îşi scoase pe jumătate lansatorul de raze şi intră.

La capătul unui culoar lung, bătrânul îl introduse pe vizitator într-o încăpere mică, luminată difuz. Pe măsură ce ochii i se deprindeau cu întunericul, Barrent putu desluşi siluetele a două femei aşezate în faţa unei mese de lemn, pe care se afla un vas cu apă, iar înăuntru o bucată de sticlă mare cât pumnul, tăiată cu multe faţete.

Una dintre femei era foarte bătrână şi complet cheală, cealaltă tânără şi frumoasă. Apropiindu-se, Barrent văzu, şocat, că avea picioarele unite, sub genunchi, printr-o membrană de piele solzoasă, iar labele prezentau forma rudimentară a unor cozi de peşte.

— Ce-ai dori să skrennăm pentru dumneata, Cetăţene Barrent? întrebă tânăra.

— De unde-mi ştiţi numele? întrebă Barrent. Neobţinând niciun răspuns, adăugă:

— În regulă. Vreau să aflaţi despre o crimă pe care am comis-o pe Pământ.

— De ce vrei să ştii despre ea? se interesă tânăra. Nu ţi-au înscris-o în dosar autorităţile?

— Au înscris-o. Dar vreau să aflu de ce am făcut-o. Poate că au existat circumstanţe atenuante. Poate am acţionat în legitimă apărare.

— E chiar atât de important? întrebă femeia.

— Aşa se pare, spuse Barrent. Ezită un moment, apoi se decise să rişte:

— Problema e că am o prejudecată nevrotică împotriva uciderii. Mai curând nu aş omorî. Aşa că vreau să aflu de ce, pe Pământ, am ucis un om.

Mutanţii se uitară unul la altul. Apoi bătrânul rânji:

— Cetăţene, te vom ajuta pe cât de bine putem. Şi noi, mutanţii, avem o poziţie contra omorurilor, de vreme ce întotdeauna altcineva ne ucide pe noi. Suntem cu toţii alături de cetăţenii suferinzi de nevroze anti-crimă.

— Deci îmi veţi skrenna trecutul?

— Nu-i chiar atât de simplu, răspunse tânăra femeie. Capacitatea skrenningului, care face parte dintr-un întreg mănunchi de talente psi, e dificil de folosit. Nu funcţionează întotdeauna. Iar atunci când o face, adesea nu dezvăluie ceea ce se aştepta de la ea.

— Credeam că toţi mutanţii pot privi în trecut, ori de câte ori vor, spuse Barrent.

— Nu, îl contrazise bătrânul, nu e adevărat. Pe de o parte, nu toţi aceia dintre noi clasificaţi ca mutanţi sunt mutanţi cu adevărat. Aproape orice diformitate sau anomalie, în ziua de azi, e numită mutantism. E un termen la îndemână pentru a

desemna pe oricine nu se conformează standardelor pământene de înfăţişare.

— Dar unii dintre voi sunteţi mutanţi veritabili?

— Fireşte. Chiar şi în acest caz însă există diferite tipuri de mutantism. Unii nu fac decât să prezinte anomaliile cauzate de radiaţii - gigantism, microcefalie şi aşa mai departe. Doar puţini dintre noi posedă minime calităţi psi - deşi toţi mutanţii şi le revendică.

— Dumneata eşti capabil de skrenning? îl întrebă Barrent.

— Nu. Myla însă o poate face, spuse bătrânul, arătând spre tânăra femeie. Uneori, poate.

Tânăra privea în vasul cu apă, la sticla faţetată. Ochii ei verzi-pal erau foarte larg deschişi, dezvăluindu-şi pupilele aproape în întregime, iar trupul terminat în cozi de peşte se ţinea rigid şi drept, susţinut de bătrână.

— Începe să vadă ceva, spuse mutantul. Apa şi sticla nu sunt decât auxiliare ca să-şi focalizeze atenţia. Myla e pricepută la skrenning, deşi uneori amestecă viitorul cu trecutul. Lucrurile de soiul ăsta sunt neplăcute, şi-i aduc skrenningului o reputaţie proastă. Oricum, n-avem ce face. Din când în când, viitorul apare acolo în apă, iar Myla trebuie să spună ce vede. Săptămâna trecută i-a spus unui Hadji că va muri în patru zile. Ar fi trebuit să-i vezi mutra, chicoti bătrânul.

— A văzut şi cum va muri? întrebă Barrent.

— Da. Printr-o lovitură de cuţit. Bietul om a stat închis în casă patru zile la rând.

— Şi a murit?

— Sigur. L-a omorât nevastă-sa. Era o femeie hotărâtă, am auzit.

Barrent spera ca Myla să nu-i dezvăluie viitorul. Viaţa era şi aşa destul de grea, fără ca să i-o mai complice şi prezicerile unui mutant.

Acum femeia îşi ridica privirea dinspre sticla faţetată, clătinând din cap cu tristeţe:

— N-am decât foarte puţine să-ţi spun. Nu am reuşit să văd comiterea crimei. Dar am skrennat un cimitir, şi în el am văzut mormântul părinţilor tăi. Era un mormânt vechi, poate de douăzeci de ani. Cimitirul se afla la periferiile unui loc de pe Pământ, numit Youngerstun.

Barrent reflectă un moment, dar numele nu avea nicio semnificaţie pentru el.

— De asemenea, adăugă Myla, am întrezărit un om care ştie despre crimă. Îţi poate spune ce s-a întâmplat, dacă va voi.

— Omul acesta a văzut omorul?

— Da.

— Este cel care a informat despre mine?

— Nu ştiu, ridică din umeri Myla. Am skrennat cadavrul, al cărui nume era Therkaler, şi mai era un om care stătea lângă el. Omul acela se numeşte Illiardi.

— E aici, pe Omega?

— Da. Îl poţi găsi chiar acum în Euforiatoriumul de pe Strada Micii Axe. Ştii unde vine asta?

— O pot găsi, răspunse Barrent. Îi mulţumi fetei şi se oferi să plătească, dar fu refuzat. Myla părea foarte nefericită. În timp ce Barrent pleca, strigă după el:

— Ai grijă!

Barrent se opri la uşă şi simţi un fior îngheţat fulgerându-i pieptul.

— Mi-ai văzut şi viitorul?

— Numai puţin, răspunse Myla. Numai pe câteva luni.

— Şi ce ai văzut?

— Nu-ţi pot explica. Ceea ce am văzut e cu neputinţă.

— Zi-mi ce era.

— Te-am văzut mort. Şi totuşi, nu erai mort cu adevărat. Te uitai la un cadavru, care era sfârtecat în bucăţele mici. Dar cadavrul acela, tot tu erai.

— Şi ce înseamnă asta?

— Nu ştiu, oftă Myla.

Euforiatoriumul era un local spaţios şi înzorzonat, specializat în droguri şi afrodiziace ieftine. Servea în special clientelă formată din peoni şi rezidenţi. Barrent se simţi coborât în rang în timp ce-şi croia drum cu coatele prin mulţime şi întreba un chelner unde l-ar putea găsi pe un om numit Illiardi.

Ospătarul îi arătă. Într-un separeu dintr-un colţ, Barrent văzu un bărbat chel, cu umeri groşi, aşezat în faţa unui păhărel de thanapiquita. Merse într-acolo şi se prezentă.

— Încântat să vă cunosc, domnule, spuse Illiardi, arătând respectul obligatoriu al Rezidentului de Clasa a Doua faţă de un Cetăţean Privilegiat. Cu ce vă pot fi de folos?

— Doresc să vă pun câteva întrebări despre Pământ, răspunse Barrent.

— Nu-mi aduc cine ştie ce aminte despre acel loc. Dar sunteţi binevenit să aflaţi tot ce ştiu.

— Vă amintiţi de un anume Therkaler?

— Desigur, încuviinţă Illiardi. Slăbuţ. Saşiu. N-aţi putea găsi un om mai rău ca ăla.

— Eraţi prezent când a fost ucis?

— Eram acolo. A fost primul lucru pe care mi l-am amintit când am coborât de pe navă.

— Aţi văzut cine l-a omorât?

Illiardi făcu o mutră nedumerită.

— N-aveam de ce să văd. Eu l-am omorât. Barrent se strădui să vorbească pe un ton calm, stăpân pe sine:

— Sunteţi convins de asta? Absolut sigur?

— Fireşte că sunt sigur. Şi m-aş lupta cu oricine ar încerca să ia crima asupra lui. Eu l-am ucis pe Therkaler, ba încă merita şi mai mult decât atât.

— Când l-aţi omorât, întrebă Barrent, m-aţi văzut pe mine pe undeva prin preajmă?

Illiardi îl privi atent, apoi clătină din cap.

— Nu, nu cred că v-am văzut. Dar n-am de unde să ştiu sigur. Imediat după ce l-am ucis pe Therkaler, mi se rupe complet filmul.

— Mulţumesc, încheie Barrent. Şi părăsi Euforiatoriumul.

Barrent avea destule la ce să se gândească, dar cu cât gândea mai mult, cu atât mai zăpăcit se simţea. Dacă Illiardi îl omorâse pe Therkaler, de ce fusese el, Barrent, deportat pe Omega? Dacă se făcuse o greşeală nevinovată, de ce nu-l eliberaseră când se descoperise adevăratul asasin? De ce îl acuzase cineva de pe Pământ de o crimă pe care nu o comisese? Şi de ce o falsă amintire a crimei îi fusese supraimpresionată pe cortex, imediat sub nivelul conştient?

Nu avea răspunsuri pentru aceste întrebări. Ştia însă că niciodată nu se simţise ca un adevărat asasin. Acum avea dovada, întrucâtva, că nu era un ucigaş.

Senzaţia de inocenţă schimbă pentru el totul. Simţea mai puţină toleranţă pentru obiceiurile de pe Omega şi nici urmă de interes să se mai conformeze unui mod de viaţă criminal. Tot ce-şi mai dorea era să evadeze şi să revină la moştenirea sa de drept, pe Pământ.

Dar acest lucru era imposibil. Zi şi noapte, navele de pază dădeau târcoale pe deasupra. Şi chiar dacă ar fi existat vreo cale de a le evita, evadarea rămânea tot imposibilă. Tehnologia planetei nu progresase decât până la motorul cu combustie internă. Unicele astronave existente erau comandate de către forţele pământene.

Barrent continua să lucreze în Magazinul de Antidoturi, însă lipsa de spirit social începea să-i fie vizibilă. Ignora invitaţiile de la Magazinul de Vise şi nu asista niciodată la vreo execuţie publică. Când se formau hoarde rătăcitoare care să se distreze puţin în Cartierul Mutanţilor, Barrent obişnuia să acuze dureri de cap. Nu participa la nicio Vânătoare de Ziua Aterizării şi îl repezea pe comis-voiajorul acreditat de la Clubul Lunar al Torturii. Nici chiar vizitele Unchiului Ingemar nu-l puteau face să-şi schimbe apucăturile anti-religioase.

Ştia că o căuta cu luminarea. Se aştepta să aibă necazuri, iar conştiinţa acestui lucru era în chip curios fascinantă. La urma urmei, nu era nimic rău în a încălca legea pe Omega - câtă vreme reuşeai să scapi nepedepsit.

În mai puţin de-o lună, avu prilejul să-şi pună la încercare decizia. Pe când mergea spre magazin, într-o zi, un om din

mulţime îl îmbrânci. Barrent se dădu la o parte, iar individul îl înşfăcă de umăr şi-l întoarse cu faţa spre el.

— În cine crezi tu că te-mpingi? se răţoi. Era scund şi îndesat. Hainele sale indicau rangul de Cetăţean Privilegiat. Cinci stele de argint ţintuite la cingătoare arătau numărul omorurilor autorizate.

— Nu te-am împins, replică Barrent.

— Minţi, iubitor-de-mutanţi ce eşti!

Gloata amuţi la auzul insultei de moarte. Barrent se dădu înapoi, aşteptând. Omul îşi scoase arma cu o tracţiune rapidă, artistică. Dar raza-ac a lui Barrent fu afară cu o deplină jumătate de secundă înainte ca pistolul celuilalt să-şi fi părăsit teaca.

Îl prăji drept între ochi; apoi, simţind în spatele său mişcare, se răsuci pe călcâie.

Doi Cetăţeni Privilegiaţi îşi scoteau pistoalele cu ardere.

Barrent trase, ochind automat, în timp ce sărea la adăpostul unei faţade de magazin. Cei doi se năruiră. Paravanul de lemn explodă sub impactul unei arme cu proiectile şi aşchii îi zgâriară mâna. Barrent văzu al patrulea agresor trăgând spre el de pe o alee. Îl doborî cu un foc.

Şi nimic mai mult. În intervalul de câteva secunde, omorâse patru oameni.

Deşi nu se considera deţinătorul unei mentalităţi de ucigaş, se simţi încântat şi uşurat. Nu trăsese decât în legitimă apărare. Le dăduse căutătorilor-de-rang o temă de meditaţie; n-aveau să fie atât de iuţi-de-mână cu el, data viitoare. Era absolut posibil să se concentreze asupra unor ţinte mai uşoare, lăsându-l în pace.

Când se întoarse la magazin, îl găsi pe Joe asteptându-l. Micul hoţ de credite avea o expresie amărâtă:

— Ţi-am văzut trăsnita de şedinţă de tir de azi. Foarte drăguţă!

— Mulţumesc, răspunse Barrent.

— Crezi că treburile de soiul ăsta ţi-ajută la ceva? Crezi că poţi, aşa, pur şi simplu, să continui să încalci legea?

— Mă descurc.

— Sigur. Dar câtă vreme crezi că mai poţi s-o ţii în felul ăsta?

— Cât timp am nevoie.

— Nicio şansă, îl contrazise Joe. Nimeni nu trece la nesfârşit peste lege şi să mai şi scape. Doar sugarii cred una ca asta.

— Ar face bine să trimită nişte oameni ca lumea pe urmele mele, mormăi Barrent, reîncărcându-şi raza-ac.

— Nu aşa o să se întâmple. Crede-mă, Will, sunt nenumărate mijloacele pe care le au ca să-ţi vină de hac. Odată ce legea decide să se pună în mişcare, nu mai poţi face nimic ca s-o opreşti. Şi să nu te aştepţi nici la vreun ajutor de la amica aia a ta.

— O cunoşti? întrebă Barrent.

— Eu cunosc pe toată lumea, spuse posomorit Joe. Am prieteni în guvern. Ştiu că şefii s-au cam săturat de tine. Ascultă-mă, Will. Vrei s-o sfârşeşti mort?

Barrent scutură din cap.

— Joe, poţi să-i faci o vizită Moerei? Ştii cum să ajungi la ea?

— Poate. De ce?

— Vreau să-i spui ceva. Să-i transmiţi că nu eu am comis crima pentru care am fost acuzat pe Pământ.

Joe se holbă la el:

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Nu. L-am găsit pe omul care a făcut-o de fapt. E un Rezident de Clasa a Doua, pe nume Illiardi.

— Şi de ce vrei să ştie lumea? N-are niciun sens să-ţi pierzi creditul pentru omor.

— Nu eu l-am ucis pe omul ăla, insistă Barrent. Vreau să-i spui asta Moerei. Ai s-o faci?

— O să-i spun. Dacă pot să-i dau de urmă. Ascultă, ai să ţii seamă de ce ţi-am zis? Poate că încă mai ai timp să faci ceva. Să te duci înapoi la Mesa Neagră, sau mai ştiu eu ce. S-ar putea să-ţi prindă bine.

— Poate am s-o fac. Eşti sigur că-i vei spune?

— Îi spun, îl asigură Joe. Ieşi din Magazinul de Antidoturi clătinând trist din cap.

Trei zile mai târziu, Barret primi vizita unui bărbat înalt şi distins, care se ţinea tot atât de drept şi ţeapăn ca şi sabia ceremonială ce-i atârna alături. Purta o haină cu guler înalt, pantaloni negri şi ghete negre cu lustru. După îmbrăcăminte Barrent ştiu că avea în faţă un înalt demnitar guvernamental.

— Guvernul planetei Omega vă trimite salutări, spuse bătrânul. Sunt Norins Jay, Sub-Ministru al jocurilor. Mă aflu aici, cum îmi cere legea, pentru a vă informa despre norocul de care aveţi parte.

Barrent dădu precaut din cap şi îl invită pe demnitar în apartamentul său. Dar Jay, drept şi demn, preferă să rămână în magazin.

— Tragerea la sorţi pentru Loteria anuală a avut loc noaptea trecută. Dumneavoastră, Cetăţene Barrent, sunteţi unul dintre fericiţii câştigători. Vă felicit.

— Şi care e premiul? întrebă Barrent. Auzise de Loteria anuală, dar nu avea decât o idee vagă despre semnificaţia acesteia.

— Premiul, răspunse Jay, constă în onoare şi faimă. Numele dumneavoastră înscris pe rolurile civice. Registrul dumneavoastră de ucideri, păstrat pentru posteritate. Mai concret, veţi primi un nou lansator de raze-ac pe cheltuiala guvernului şi, după aceea, vi se va conferi postum decoraţia sunburst[i] de argint.

— Postum?

— Fireşte, confirmă Jay. Sunburstul de argint se conferă întotdeauna după moarte. Ceea ce nu îi ştirbeşte cu nimic valoarea onorifică.

— Sunt sigur că nu i-o ştirbeşte, murmură Barrent. Mai este şi altceva?

— Doar un singur lucru. În calitatea dumneavoastră de câştigător al Loteriei, veţi lua parte la ceremonia simbolică a Vânătorii, care marchează începuturile Jocurilor anuale. Vânătoarea, cum probabil ştiţi, personifică modul nostru de viaţă pe Omega. În vânătoare, vedem toţi factorii complecşi ai dramaticei înălţări şi prăbuşiri din starea de graţie, combinaţi cu fiorul duelului şi surescitarea urmăririi. Până şi peonilor li se îngăduie să participe la Vânătoare, de vreme ce aceasta e o sărbătoare deschisă tuturor şi unica festivitate ce simbolizează

aptitudinile omului de rând de a se ridica mai presus de constrângerile propriului său statut.

— Dacă înţeleg corect, sunt unul dintre oamenii care au fost aleşi spre a fi vânaţi.

— Da, răspunse Jay.

— Dar aţi spus că ceremonia e simbolică. Asta nu înseamnă că nimeni nu e ucis?

— Câtuşi de puţin! Pe Omega, simbolul şi lucrul simbolizat sunt de obicei unul şi acelaşi. Când spunem Vânătoare, înţelegem prin asta o vânătoare adevărată. Altminteri, totul nu ar fi decât un simplu bluf de paradă.

Barrent stătu un moment să analizeze situaţia. Nu era o perspectivă plăcută. Într-un duel om-la-om avea şanse excelente de supravieţuire.

Dar Vânătoarea anuală, la care lua parte întreagă populaţie a Tetrahydei, nu-i lăsa nici cea mai mică şansă. Ar fi trebuit să fi fost pregătit pentru o asemenea posibilitate.

— Cum am fost ales? întrebă.

— Prin selecţie arbitrară. Nicio altă metodă nu ar fi corectă faţă de Vânaţi, care îşi dau viaţa pentru gloria mereu mai mare a Omegăi.

— Nu-mi vine să cred că am fost ales absolut din întâmplare.

— Selecţia a fost aleatoare, explică Norins Jay. S-a operat, fireşte, pe o listă de victime convenabile. Nu oricine poate fi Pradă într-o Vânătoare. Un om trebuie să fi demonstrat un grad considerabil de tenacitate şi îndemânare înainte ca membrii Comitetului Jocurilor să se gândească a-l avea în vedere pentru selecţie. A fi Vânat e o cinste; şi nu una pe care s-o conferim cu uşurătate.

— Nu vă cred. Voi, ăştia din guvern, vă puseserăţi în minte să-mi faceţi de petrecanie. Acum, se pare, aţi reuşit. Nimic mai simplu.

— Nici vorbă. Vă pot asigura că niciunul dintre noi, conducătorii, nu vă poartă nici cea mai mică ranchiună. E posibil să fi auzit poveşti stupide despre demnitari răzbunători. Sunt pur şi simplu nişte minciuni. Aţi încălcat legea, însă asta nu mai intră de-acum în grija guvernului. În prezent, e o chestiune valabilă strict între dumneavoastră şi lege.

Ochii albaştri şi îngheţaţi ai lui Jay străfulgerară în clipa în care vorbi despre lege. Spinarea îi deveni mai ţeapănă, iar gura luă o linie mai fermă.

— Legea, spuse el, e mai presus de criminal şi judecător şi îi condamnă pe amândoi. Legea e ineschivabilă, căci orice acţiune e fie legală, fie ilegală. Legea, într-adevăr, se poate spune că are o viaţă a ei proprie, o existenţă absolut diferită de vieţile infinite ale fiinţelor omeneşti care le administrează. Legea guvernează fiecare aspect al comportamentului uman; prin urmare, în aceeaşi măsură în care oamenii sunt fiinţe ale legii, şi legea e umană. Şi umană fiind, legea deţine propriile ei ideosincrazii, exact la fel cum şi un om le are pe ale lui. Pentru un cetăţean care îi rămâne credincios, legea e distantă şi dificil de găsit. Pentru acei ce-o resping şi o violează, legea răsare din mormintele ei mucegăite şi porneşte în căutarea transgresorului.

— Şi ăsta, spuse Barrent, este motivul pentru care am fost ales pentru Vânătoare?

— Fireşte, răspunse Jay. Dacă nu aţi fi fost ales în acest mod, zeloasa şi niciodată-adormita lege ar fi selectat alte mijloace, folosindu-se de indiferent ce instrumente i-ar fi stat la dispoziţie.

— Mulţumesc că mi-aţi spus. Cât timp îmi rămâne până porneşte Vânătoarea?

— Până în zori. Atunci va începe şi se va sfârşi în zorii zilei următoare.

— Şi ce se va întâmpla dacă nu sunt omorât? Norins Jay zâmbi subţire.

— Aşa ceva nu se petrece prea des, Cetăţene Barrent. Sunt sigur că nu aveţi de ce vă îngrijora.

— Se întâmplă, nu-i aşa?

— Da. Vânaţii supravieţuitori sunt în mod automat înrolaţi în Jocuri.

— Şi dacă supravieţuiesc şi Jocurilor?

— Lăsaţi-o baltă, spuse Jay pe un ton prietenos.

— Dar dacă totuşi scap?

— Credeţi-mă, Cetăţene, nu veţi scăpa.

— Aş vrea totuşi să ştiu ce se întâmpla dacă reuşesc.

— Cei care rămân vii după Jocuri se află dincolo de lege.

— Sună promiţător, comentă Barrent.

— Să ştiţi că nu e. Legea, chiar în ipostaza ei cea mai ameninţătoare, rămâne totuşi gardianul dumneavoastră. Drepturile pot fi puţine, dar legea le garantează respectarea. Numai datorită ei nu vă ucid acum şi aici.

Jay deschise palma, iar Barrent văzu un mic pistol cu un singur foc.

— Legea instaurează limite şi acţionează ca modificator asupra comportamentului celui care o încalcă, precum şi al celui ce o aplică. Ca să nu existe niciun dubiu, acum legea vă proclamă condamnarea la moarte. Dar toţi oamenii trebuie să moară. Legea, prin natura ei voluminoasă şi introspectivă, vă oferă un interval de timp în care să muriţi. Aveţi cel puţin o zi; fără lege, nu v-ar rămâne timp deloc.

— Ce se va întâmpla, insistă Barrent, dacă supravieţuiesc Jocurilor şi ajung dincolo de lege?

— Există un singur lucru dincolo de lege, murmură meditativ Norins Jay, iar acela e Cel Negru însuşi. Cei care trec dincolo de lege îi aparţin lui. Dar ar fi mai bine să muriţi de o mie de ori, decât să cădeţi viu în mâinile Celui Negru.

Barrent respinsese de mult religia, ca pe un nonsens superstiţios. Acum însă, ascultând vocea sinceră a lui Jay, începu să-şi pună întrebări. Era posibil să existe o diferenţă între adorarea comună a răului şi prezenţa propriu-zisă a Răului însuşi.

— Dar dacă aveţi un dram de noroc, spuse Jay, veţi fi ucis devreme. Acum îmi închei întrevederea, dându-vă instrucţiunile finale.

Continuând să ţină mica armă, Jay îşi vârî în buzunar mâna liberă şi scoase un creion roşu. Cu o mişcare iute, îndelung exersată, îl trecu peste obrajii şi fruntea lui Barrent. Terminase încă înainte ca Barrent să fi avut timpul de-a da înapoi.

— Aceasta vă înseamnă drept unul dintre Vânaţi, explică Jay. Semnele-vânătorii nu se pot şterge. Aveţi aici raza-ac oferită de guvern.

Dădu la iveală o armă de buzunar şi o puse pe masă.

— Vânătoarea, precum v-am spus, începe la prima geană de lumină a zorilor. Oricine vă poate ucide începând de-atunci, cu excepţia unui alt Vânat. Puteţi omorî la rândul dumneavoastră. Dar v-aş sugera să n-o faceţi decât cu cea mai mare circumspecţie. Sunetul şi lumina razelor-ace au dat de gol mulţi

Vânaţi. Dacă încercaţi să vă ascundeţi, asiguraţi-vă că aveţi pe unde ieşi. Ţineţi minte că alţii cunosc oraşul Tetrahyde mai bine decât dumneavoastră. Vânătorii iscusiţi au explorat toate posibilităţile ascunzătorii de-a lungul anilor, mulţi dintre Vânaţi sunt prinşi în capcană pe parcursul primelor ore ale dimineţii. Mult noroc, Cetăţene Barrent.

Jay se duse la uşă. O deschise şi se întoarse din nou spre Barrent.

— Există, aş putea adăuga, un singur mod, abia posibil, de a vă păstra atât viaţa cât şi libertatea în timpul Vânătorii. Dar, de vreme ce e interzis, nu vi-l pot dezvălui.

Norins Jay se înclină şi ieşi.

Barrent constată, după spălaturi repetate, că semnele purpurii de pe faţa sa erau într-adevăr de neşters. Pe parcursul serii, demontase lansatorul de raze-ac primit de la guvern şi îi inspectase părţile componente. Aşa cum bănuise, arma era defectă. Renunţă la ea în favoarea propriei lui arme.

Îşi făcu pregătirile pentru Vânătoare, împachetându-şi hrană, apă, un colac de frânghie, un cuţit, muniţie de rezervă şi un lansator suplimentar, într-un mic rucsac. Apoi aşteptă, sperând, în pofida oricărei raţiuni, că Moera şi organizaţia ei îi vor aduce o graţiere de ultim minut.

Dar nicio comutare nu sosi. Cu un ceas înaintea zorilor, Barrent îşi luă la spinare raniţa şi părăsi Magazinul de Antidoturi. Nu avea idee ce făceau ceilalţi Vânători; se hotărâse deja asupra unui loc în care s-ar fi putut să fie la adăpost de Vânători.

Autorităţile de pe Omega au căzut de acord că un Vânat suferă o schimbare de caracter. Dacă ar fi capabil să privească Vânătoarea ca pe o problemă abstractă, ar putea ajunge la anumite concluzii mai mult sau mai puţin valide. Dar Vânatul tipic, indiferent cât de înalt îi e gradul de inteligenţă, nu poate despărţi emoţia de raţiune. La urma urmei, el este cel vânat. Devine o victimă a panicii. Siguranţa i se pare că s-ar găsi în distanţe şi adâncimi. Se duce cât de departe de casă îi e posibil; se afundă în pământ cât poate de profund de-a lungul labirintului subteran al canalelor şi conductelor. Alege întunericul în locul luminii, locurile goale în defavoarea celor aglomerate.

Această comportare le e binecunoscută Vânătorilor cu experienţă. În mod absolut firesc, ei caută mai întâi în locurile întunecoase, nepopulate, în pasajele subterane, în magazinele şi clădirile părăsite. Aici, îi găsesc şi-i lichidează pe Vânaţi, cu precizie inexorabilă.

Barrent se gândise la toate acestea. Respinsese prima pornire instinctuală, care îl împingea să se ascundă în inextricabila cloacă a Tetrahydei. În schimb, cu o oră înaintea zorilor, se duse direct la clădirea mare, strălucitor luminată, ce găzduia Ministerul Jocurilor.

Când avu impresia că nu mai circulă nimeni pe coridoare, intră repede, citi lista şi urcă scările până la etajul trei. Trecu pe lângă o duzină de uşi şi în cele din urmă se opri în dreptul celei marcate cu inscripţia "NORINS JAY, SUB-MINISTRU AL JOCURILOR". Ascultă o clipă, apoi deschise uşa şi păşi înăuntru.

Reflexele bătrânului Jay nu funcţionau deloc prost. Înainte ca Barrent să fi trecut pragul, bărbatul cel vârstnic îi şi reperase semnele roşii ale vânătorii pe faţă. Jay deschise un sertar şi băgă mâna înăuntru.

Barrent nu avea niciun chef să-l omoare pe bătrân. Azvârli arma de la guvern spre Jay şi îl nimeri în plină frunte. Subministrul se clătină izbindu-se de perete, apoi căzu pe podea.

Aplecându-se deasupra lui, Barrent constată că pulsul îi bătea cu putere. Îl legă pe bătrân, îi puse un căluş şi îl împinse sub birou. Căutând prin sertare, găsi o inscripţie cu cuvintele

"CONFERINŢĂ: NU DERANJAŢI". O legă pe uşă şi încuie. Cu propriul său lansator de raze pregătit, se aşeză la birou şi aşteptă să vadă ce se întâmplă.

Zorii sosiră şi un soare apos se înălţă peste Omega. De la fereastră, Barrent putea vedea străzile pline de oameni. În oraş domnea o atmosferă de carnaval febril, iar zgomotul serbării era punctat de sâsâielile ocazionale ale lansatoarelor de raze sau de explozia plată a unei arme cu proiectile.

La amiază, Barrent încă nu fusese detectat. Privi afară şi descoperi că avea acces la acoperiş. Se bucură să constate că există ieşire, întocmai cum îi sugerase Jay.

Pe la jumătatea după-amiezii, Sub-ministrul îşi reveni. După ce se zbătu o vreme în legături, rămase liniştit sub birou.

Chiar înainte de-a se însera, cineva ciocăni la uşă:

— Domnule Ministru Jay, pot să intru?

— Nu chiar acum, răspunse Barrent, imitând vocea lui Jay pe cât de bine spera să poată.

— Mă gândeam că v-ar interesa statisticile Vânătorii, spuse omul. Până în prezent, Cetăţenii au omorât şaptezeci şi trei de Vânaţi şi le-au mai rămas optsprezece. Ceea ce e un real progres faţă de anul trecut.

— Într-adevăr, încuviinţă Barrent.

— Procentajul celor care se ascunseseră în reţeaua de drenaj a fost mai mare anul ăsta. Câţiva au încercat cacialmale, rămânând în propriile locuinţe. Îi urmărim pe cei rămaşi prin locurile obişnuite.

— Excelent.

— Niciunul n-a realizat până acum străpungerea, continuă omul. Curios cum de Vânaţii se gândesc atât de rar la asta. Dar, desigur, ne scutesc să folosim maşinile.

Barrent se întrebă la ce se referea individul. Străpungerea? Unde era ceva de străpuns? Şi cum aveau să fie folosite maşinile?

— Selecţionăm deja alternativi pentru Jocuri, adăugă celălalt. Aş dori să primesc aprobarea dumneavoastră pentru listă.

— Foloseşte-ţi propria judecată, îl sfătui Barrent.

— Da, domnule, răspunse cel de-afară. După o clipă, Barrent îi auzi paşii îndepărtându-se pe culoar. Fără îndoială că omul devenise bănuitor. Conversaţia durase prea mult, ar fi trebuit

s-o întrerupă mai devreme. Poate că nu strica să se mute într-un alt birou.

Înainte de-a apuca să facă ceva, se auziră bătăi puternice în uşă.

— Da?

— Comitetul Cetăţenesc de Căutare, răspunse sec o voce de bas. Vă rugăm să deschideţi uşa. Avem motive să credem că înăuntru se ascunde un Vânat.

— E absurd, spuse Barrent. Nu puteţi intra. Acesta e un birou guvernamental.

— Ba putem, i-o întoarse glasul de bas. Nicio încăpere, birou sau clădire nu le este închisă Cetăţenilor în Ziua Vânătorii. Aveţi de gând să deschideţi?

Barrent trecuse deja la fereastră. O deschise şi auzi în urmă zgomotul făcut de oamenii ce loveau uşa. Trase prin uşă de două ori, ca să le dea o temă de gândire; apoi escaladă pervazul.

Acoperişurile Tetrahydei, văzu de îndată Barrent, arătau ca un loc perfect pentru un Vânat; erau, prin urmare, ultimul loc unde Vânaţii ar fi trebuit să se găsească. Labirintul de terase, hornuri şi turle strâns legate între ele păreau făcute spre a comanda începerea unei urmăriri; pe acoperişuri însă se aflau deja oamenii. Strigară, la vederea lui Barrent.

O luă la fugă cât îl ţineau picioarele. Vânătorii erau pe urmele lui, iar alţii îl înconjurau pe de lături. Sări peste o despărţitură de aproape doi metri, între clădiri, reuşi să-şi păstreze echilibrul pe un acoperiş în pantă abruptă şi ocoli primprejurul cornişei.

Panica îi spori viteza. Îi lăsa pe Vânători în urmă. Dacă ar mai fi putut ţine pasul zece minute, dobândea un avantaj substanţial. Căpăta posibilitatea de a părăsi acoperişurile pentru a găsi un ascunziş mai bun.

O altă prăpastie între case se ivi. Barrent o sări fără ezitare.

Ateriza cu bine. Dar piciorul drept îi pătrunse complet prin şindrila putredă, cufundându-se până deasupra genunchiului. Se încordă şi trase încercând să se smulgă. Acoperişul însă, înclinat şi sfărâmicios, nu-i oferea niciun punct de sprijin.

— Uite-l!

Barrent smuci de şiţe cu ambele mâini. Urmăritorii ajunseseră aproape la o lungime de rază-ac. La vremea când avea să-şi scoată piciorul, va fi o ţintă uşoară.

Reuşise să spargă o gaură de aproape un metru în acoperiş, în momentul când Vânătorii apărură pe clădirea alăturată. Barrent se eliberă cu o smucitură; apoi, nevăzând nicio altă alternativă, sări în gaură.

Preţ de o secundă pluti în aer; Apoi ateriză cu picioarele înainte pe o masă ce se nărui sub el, azvârlindu-l la podea. Se ridică şi văzu că ajunsese într-un living-room de clasă Hadji. O bătrână stătea aşezată într-un fotoliu-balansoar, la nici un metru de el. Falca îi spânzura moale, de spaimă; continua să se legene, maşinal.

Barrent îi auzi pe Vânători traversând pe acoperiş. Străbătu bucătăria şi ieşi pe uşa din spate, pe sub un păienjeniş de sfori cu rufe întinse la uscat şi printr-un mic boschet. Cineva trase după el dintr-o fereastră de la etajul doi. Ridicând privirea, văzu un băiat încercând să ochească spre el cu un radiator de căldură greoi. Probabil că tatăl său îi interzisese să vâneze pe străzi.

Barrent coti pe o străduţă şi sprintă până ce ajunse într-o alee. Îi era familiară de undeva. Realiză brusc că se afla în cartierul Mutanţilor. Ajunse la casa Mylei şi descoperi că uşa nu e încuiată.

Erau cu toţii acolo - omul cu un singur ochi, bătrâna cheală şi Myla. Nu se arătară deloc surprinşi la apariţia lui.

— Va să zică, te-au pescuit la Loterie, comentă bătrânul. Ei bine, nici nu ne-am aşteptat la altceva.

— Myla a văzut-o în apă? întrebă Barrent.

— Nu era nevoie. A fost absolut previzibil, ţinând seama de ce fel de persoană eşti. Îndrăzneţ, dar nu nemilos. Ăsta-i necazul cu tine, Barrent.

Bătrânul abandonase forma obligatorie de adresare fată de un Cetăţean Privilegiat; în împrejurările date, era o atitudine previzibilă.

— Am văzut-o întâmplându-se an de an, spuse. Ai fi surprins să afli câţi tineri promiţători ca tine sfârşesc în odaia asta, la capătul sufletului, ţinând un lansator de raze de parc-ar cântări o tonă, cu Vânătorii la trei minute în urma lor. Se aşteaptă ca noi să-i ajutăm, dar mutanţii preferă să nu se bage în belea.

— Ţine-ţi gura, Dem, se răsti bătrâna.

— Presupun că va trebui să te ajutăm, murmură Dem. Myla a hotărât aşa, din motive pe care numai ea le ştie.

Rânji sardonic.

— Maică-sa şi cu mine i-am spus că greşeşte, dar a insistat. Şi de vreme ce e singura dintre noi care se pricepe la skrenning, trebuie să-i facem hatârul.

Myla spuse:

— Chiar şi ajutat de noi, încă-ţi rămân foarte puţine şanse să scapi viu din Vânătoare.

— Dacă voi fi ucis, întrebă Barrent, cum o să ţi se adeverească prezicerea? Adu-ţi aminte, m-ai văzut privind la propriul meu cadavru şi era făcut bucăţi.

— Îmi aduc aminte, înclină din cap Myla. Dar moartea ta nu va afecta premoniţia. Dacă nu ţi se întâmplă în viata asta,înseamnă că pur şi simplu te-am zărit într-o încarnare viitoare.

Barrent nu se simţi deloc mângâiat. Întrebă:

— Acum ce trebuie să fac? Bătrânul îi întinse un braţ de zdrenţe:

— Pune-ţi astea pe tine, iar eu am să-ţi lucrez faţa. Vei deveni, dragă prietene, mutant.

Nu peste mult, Barrent fu înapoi în stradă. Era înfăşurat în zdrenţe. Pe sub ele, îşi ţinea raza-ac, iar în mâna liberă purta o ceşcuţă de cerşetor. Bătrânul îl machiase, aplicându-i cu dărnicie un material plastic galben-rozaceu. Chipul lui Barrent era acum umflat monstruos la frunte, iar nasul i se turtise şi lăţise aproape până în mijlocul obrajilor. Forma feţei îi fusese modificată, iar semnele livide ale vânătorii, ascunse.

Un detaşament de Vânători goniră pe lângă el, abia învrednicindu-l cu o privire. Barrent începu să simtă din nou încolţindu-i speranţa. Câştigase timp preţios. Ultima rază de lumină a soarelui dispărea dincolo de orizont. Noaptea avea să-i dăruiască ocazii în plus, şi cu puţin noroc îi putea evita pe Vânători până dimineaţă. După aceea însă veneau, desigur, Jocurile; dar Barrent nu plănuia să ia parte la ele. Dacă travestiul său era îndeajuns de bun ca să-l protejeze de un întreg oraş în vânătoare, nu exista niciun motiv ca să fie capturat pentru jocuri.

Poate că, după ce sărbătoarea se va fi sfârşit, va putea apărea din nou în societate. Absolut posibil, dacă reuşea să-i supravieţuiască Vânătorii şi totodată să scape şi de Jocuri, va fi recompensat în mod special. O încălcare a legii atât de prezumpţioasă şi de reuşită se cuvenea răsplătită...

Văzu un grup de Vânători apropiindu-se. Erau cinci la număr, şi printre ei se afla şi Tem Rend, arătând sobru şi mândru în noua sa uniformă de Asasin.

— Mă! strigă unul dintre Vânători. Ai văzut vreo pradă trecând pe-aici?

— Nu, Cetăţene, înclină respectuos din cap Barrent, cu arma pregătită sub zdrenţe.

— Nu-l crede, spuse unul. Mutanţii ăştia afurisiţi nu spun niciodată adevărul.

— Haide, o să-l găsim, interveni un altul. Grupul o luă din loc, dar Tem Rend rămase în urmă.

— Eşti sigur că n-ai văzut vreunul dintre Vânaţi trecând pe-aici? întrebă el din nou.

— Negreşit, Cetăţene, răspunse Barrent, întrebându-se dacă nu cumva Rend îl recunoscuse. Nu voia să-l ucidă; de fapt, nici nu era sigur că ar fi putut, căci reflexele lui Rend erau tulburător de repezi. În chiar acel moment, raza-ac a lui Rend atârna lejer în mână, câtă vreme cea a lui Barrent era gata aţintită asupra sa. Acel avantaj de o fracţiune de secundă putea anihila repeziciunea şi precizia superioare ale lui Rend. Dar, stând şi judecând drept, Barrent ajunse la concluzia că va fi, cel mai probabil, o remiză; în care caz, aveau, mai mult decât probabil, să se omoare unul pe celălalt.

— Bine, reluă Rend, dacă vezi vreun Vânat, spune-i să nu se deghizeze în mutant.

— De ce nu?

— Trucul ăsta nu ţine niciodată mult, rosti cu glas plat proaspătul Asasin, îi oferă omului cam o oră de graţie. Pe urmă, informatorii îl repereaza. Dacă eu aş fi vânat, s-ar putea să folosesc travestiul de mutant. Dar nu m-aş culca pe-o ureche cu treaba asta. Aş încerca să ies din Tetrahyde.

— Chiar aşa?

— Fără îndoială, în fiecare an, un mic număr de Vânaţi scapă în munţi. Oficialităţile nu discută, desigur, despre aşa ceva, şi majoritatea cetăţenilor habar n-au. Dar Ghilda Asasinilor păstrează consemnările complete ale tuturor trucurilor, dispozitivelor şi evadărilor folosite vreodată. Fac parte din preocupările noastre.

— Sună foarte interesant, comentă Barrent. Ştia că Rend îi deconspirase identitatea. Tem era un vecin bun - chiar dacă un asasin îndoielnic.

— Desigur, făcu Rend, nu e uşor să ieşi din oraş. Şi, odată ce un om a răzbătut afară, asta nu înseamnă că e în siguranţă. Trebuie să fie atent la patrulele Vânătoreşti şi chiar mai rău decât atât...

Rend se întrerupse brusc. Un grup de Vânători soseau spre ei. Dădu din cap, amabil, şi plecă.

După ce Vânătorii trecură, Barrent se ridică şi-şi reluă drumul. Rend îi dăduse sfaturi bune. Sigur că unii oameni aveau să scape din oraş. Viaţa în munţii golaşi de pe Omega promitea să fie extrem de grea; dar orice dificultate era de preferat în locul morţii.

Dacă ar fi fost în stare să ajungă lângă poarta oraşului, avea să fie nevoit de-a lua seama la patrulele vânătoreşti. Iar Tem făcuse aluzia şi la ceva mult mai rău. Barrent se întreba despre ce o fi vorba. Vânători special antrenaţi pentru munte, poate? Climatul instabil de pe Omega? Floră şi faună ucigătoare? Îşi dori ca Rend să fi avut posibilitatea de a-şi sfârşi fraza.

Odată cu căderea nopţii ajunse la Poarta de Sud. Cocârjat dureros, şonticăi spre detaşamentul de gardă care îi tăia calea de ieşire.

Nu întâmpină nicio problemă cu paznicii. Familii întregi de mutanţi şiroiau afară din oraş, căutând protecţia munţilor până ce frenezia Vânătorii va fi trecut. Barrent se ataşă unuia din aceste grupuri şi în curând ajunse la o milă depărtare de Tetrahyde, în colinele joase care se curbau într-un semicerc în jurul oraşului.

Acolo, mutanţii se opriră şi-şi instalară tabăra. Barrent îşi văzu de drum, iar pe la miezul nopţii începea să urce panta stâncoasă, bătută de vânt, a unuia dintre cei mai înalţi munţi. Îi era foame, dar aerul rece şi curat îl înviora. Începea să creadă că va putea într-adevăr să supravieţuiască.

Auzi un grup zgomotos de Vânători, ocolind muntele. Îi evită cu uşurinţă pe întuneric, şi-şi continuă ascensiunea. Curând, nu se mai auzi decât foşnetul monoton al vântului pe versanţi. Să tot fi fost ora două; doar trei ceasuri rămase până în zori.

În primele ore dinaintea zorilor începu să plouă, slab la început, apoi într-o aversă rece. Era o vreme previzibilă pentru Omega. La fel de previzibili erau şi norii de furtună, dominanţi, ce se formau deasupra munţilor, tunetele ce se rostogoleau şi exploziile galben-vii ale fulgerelor. Barrent găsi adăpost într-o grotă puţin adâncă, socotindu-se norocos că temperatura încă nu coborâse drastic.

Rămase aşezat în peşteră, picotind pe jumătate, păstrând sub somnoroasă observaţie coasta montană de sub el. Rămăşiţele machiajului i se prelingeau pe faţă. Apoi, în lumina strălucitoare a unui fulger, văzu ceva înaintând pe pantă, drept către văgăuna lui.

Se ridică în picioare, cu raza-ac pregătită, aşteptând un nou fulger. Acesta sosi, şi acum putu vedea luciul rece şi umed al metalului, o scânteiere de lumini roşii şi verzi, o pereche de tentacule metalice agăţându-se de stâncile şi micile tufişuri ale versantului.

Era o maşină similară celei cu care se luptase în beciurile Departamentului de Justiţie. Acum ştia despre ce voise să-l prevină Rend. Şi-şi putea da seama de ce scăpau atât de puţini dintre Vânaţi, chiar dacă ajungeau în afara oraşului propriu-zis. De astă dată, Max n-avea să mai opereze la întâmplare pentru a

face lupta mai puţin inegală. Şi nici cutia cu fuzibile n-o va mai ţine expusă.

Când maşina ajunse în bătaia armei, Barrent trase. Lovitura ricoşă neputincioasă din pielea blindată a lui Max. Fugarul îşi abandonă adăpostul din grotă şi reîncepu să urce.

Maşina porni netulburată pe urmele lui, în susul suprafeţei ude şi înşelătoare a muntelui. Barrent încercă să se piardă pe un platou de bolovani sfărâmaţi, dar Max nu putea fi păcălit. Îşi dădu seama că maşina urma fără doar şi poate un anume miros; probabil că era reglată să depisteze Vopseaua de neşters de pe chipul Vânatului.

Ajuns pe o pârtie abruptă, Barrent începu să rostogolească pietroaie peste maşină, sperând că va putea declanşa o avalanşă. Max fentă majoritatea bolovanilor, iar pe restul îi lăsă să-i ricoşeze din spinare, fără niciun efect vizibil.

În cele din urmă, Barrent fu blocat într-un unghi ascuţit şi abrupt al râpei. Nu era în stare să-şi continue urcuşul. Aşteptă. Când maşina se înălţă deasupra lui, propti arma de platoşa metalică şi apăsă trăgaciul.

Max se cutremură un moment sub impactul razei-ac trase la putere maximă. Apoi mătură arma într-o parte şi-şi încolăci un tentacul în jurul gâtului lui Barrent. Inelele de oţel se strânseră. Fugarul simţi că-şi pierde cunoştinţa. Mai avu timp doar să se întrebe dacă spirele îl vor sugruma sau îi vor frânge grumazul.

Deodată, apăsarea încetă. Maşinăria se retrăsese cu câţiva paşi. Pe lângă ea, Barrent putu vedea prima lumină cenuşie a aurorei.

Terminase Vânătoarea viu. Max nu era programat să-l ucidă după ivirea zorilor. Dar nici să-i dea drumul. Îl ţinu captiv în unghiul strâmt al falezei până ce sosiră Vânătorii.

Îl duseră pe Barrent înapoi la Tetrahyde, unde o gloată aplaudând sălbatică îi făcu o primire pe cinste. După o procesiune de două ore, Barrent şi alţi patru supravieţuitori fură conduşi la biroul Comitetului de Primire. Preşedintele rosti un scurt şi emoţionant discurs despre dibăcia şi curajul pe care le dovediseră fiecare supravieţuind Vânătorii. Le conferi tuturor rangul de Hadji şi le înmână micii cercei de aur care le denotau statutul.

La sfârşitul ceremoniei, Preşedintele îi ură fiecăruia dintre noii Hadji o moarte cât mai uşoară, în Jocuri.

Gardienii îl conduseră pe Barrent afară din biroul Comitetului de Premiere. Fu purtat pe lângă un şir de văgăuni, sub Arenă, şi încuiat într-o celulă. Îi spuseră să aibă răbdare; Jocurile începuseră deja, iar lui avea să-i vină rândul în curând.

Erau nouă oameni înghesuiţi în celula construită pentru a găzdui trei. Majoritatea stăteau aşezaţi sau trântiţi într-o apatie tăcută, deja resemnaţi cu gândul morţii. Unul dintre ei însă categoric nu era resemnat. Îşi croi drum spre intrarea în celulă când îl văzu pe Barrent făcându-şi apariţia.

— Joe!

Micul hoţ de credite îi rânji:

— Trist loc de întâlnire, Will.

— Ce ţi s-a întâmplat?

— Politică, spuse Joe. E o treabă periculoasă, pe Omega, mai ales în timpul Jocurilor. Credeam că mă aflu în siguranţă. Dar...

Ridică din umeri.

— Am fost selecţionat azi dimineaţă.

— Avem vreo şansă să scăpăm de-aici?

— Există o posibilitate. I-am spus prietenei tale despre tine, aşa că, poate, amicii ei or reuşi să rezolve treaba. Cât despre mine, aştept o comutare.

— E cu putinţă aşa ceva? se miră Barrent.

— Orice este posibil. Totuşi, e mai bine să n-o speri.

— Cum decurg astea, Jocurile...?

— Sunt soiul de treabă la care te-ai şi aştepta. Lupte om-la-om, bătălii contra feluritelor soiuri de floră şi faună de pe Omega, dueluri cu raza-ac şi încălzitorul. Totul e copiat după un vechi festival terestru, se zice.

— Iar dacă cineva supravieţuieşte, adăugă Barrent, ajunge în afara legii.

— Aşa-i.

— Dar ce înseamnă, să fii dincolo de lege?

— Nu ştiu, răspunse Joe. Nimeni nu pare să ştie prea multe despre chestia asta. Tot ce-am putut afla, e că supravieţuitorii Jocurilor sunt luaţi de Cel Negru. Presupun că nu-i un lucru prea plăcut.

— Asta nu mi-e greu să înţeleg. Foarte puţine, pe Omega, sunt plăcute.

— Nu-i o lume chiar aşa de rea, îl contrazise Joe. Tu, pur şi simplu, nu ai spiritul cuvenit al...

Fu întrerupt de sosirea unui detaşament de gardă. Era vremea ca ocupanţii celulei să intre în Arenă.

— Pas, comutare, spuse Barrent.

— E, ăsta mi-i norocul, murmură Joe. Mărşăluiră sub pază severă şi fură aliniaţi la uşa de fier ce separa blocul celulelor de Arena principală. Chiar înainte ca aceasta să fie deschisă de către căpitanul gărzii, un bărbat gras, bine îmbrăcat, veni grăbit printr-un coridor lateral, fluturând o hârtie.

— Asta ce mai e? întrebă comandantul gărzii.

— O ordonanţă de cauţiune, răspunse grasul, întinzându-i căpitanului documentul. Pe verso, ai să găseşti un ordin de suspendare-şi-încetare.

Scoase din buzunar mai multe hârtii:

— Iar aici am o notiţă de transfer-faliment, o ipotecă patrimonială, o citaţie de habeas-corpus şi un ataşament salarial.

Căpitanul îşi împinse pe ceafă casca şi se scarpină pe fruntea îngustă:

— Niciodată nu-nţeleg ce vorbiţi voi, avocaţii. Ce înseamnă toate astea?

— Îl eliberează pe el, explică grăsanul, arătând înspre Joe.

Căpitanul luă documentele, le aruncă o singură privire nedumerită şi le înmână unui aghiotant.

— Bine, spuse, ia-l cu dumneata. Dar nu mergea aşa, în vremile bune. Nimic nu putea să oprească progresia ordonată a Jocurilor.

Rânjind triumfător, Joe păşi prin rândurile gardienilor şi i se alătură avocatului cel gras. Îl întrebă:

— Pentru Will Barrent n-aveţi nicio hârtie?

— Nimic, răspunse avocatul. Cazul lui stă în alte mâini. Mă tem că nu va putea fi complet procesat până nu se încheie Jocurile.

— Dar atunci probabil că voi fi mort, protestă Barrent.

— Acest lucru, pot să vă asigur, nu va împiedica hârtiile să fie rezolvate corespunzător, afirmă mândru avocatul cel gras. Mort sau viu, vi se vor recunoaşte toate drepturile.

Căpitanul gărzii curmă disputa:

---

i sunburst (amer.) = bijuterie bătută în diamante radiind din centru; (N.T.)..

— Gata, hai să mergem.

— Baftă! strigă Joe. După care, şirul prizonierilor ieşi pe uşa de fier, în lumina orbitoare a Arenei.

Barrent trecu cu bine prin dueluri corp-la-corp în decursul cărora un sfert din prizonieri fură ucişi. După aceea, oameni înarmaţi cu spade se adunară împotriva celor mai feroce animale de pe Omega. Fiarele cu care se luptară includeau hintolytul şi hântoscedul - monştri împlătoşaţi din greu, cu fălci uriaşe, al căror habitat natural erau regiunile deşertice, aflate departe la sud de Tetrahyde. Cincisprezece oameni mai puţin, fiarele erau moarte la rândul lor. Barrent fu pus să lupte cu un Saunus, reptilă zburătoare neagră din munţii apuseni. O vreme, cam fu prins la înghesuială de către această creatură urâtă, cu dinţi veninoşi. Cu timpul însă îşi imagină o soluţie. Încetă să mai încerce a străpunge pielea groasă a Saunusului şi se concentră asupra retezării smocului bogat de pene din coadă. Când reuşi, echilibrul de zbor al fiarei se spulberă complet, Reptila se zdrobi în zidul înalt ce-i despărţea pe combatanţi de spectatori şi fu relativ uşor să-i administreze lovitura de graţie, în singurul şi uriaşul său ochi. Mulţimea numeroasă şi entuziastă din stadion îi dărui lui Barrent o salvă prelungită de aplauze.

Reveni pe banca rezervelor şi privi cum alţi oameni se luptă cu trichomotrezii, mici vietăţi nu mai voluminoase decât nişte şobolani, incredibil de rapide, având starea de spirit a polifagilor turbaţi. Costară cinci echipe de prizonieri. După un scurt interludiu de dueluri om-la-om, Arena fu eliberată din nou.

Acum se târâră la vedere amfibienii criatini, cu carapacele lor dure. Deşi greoi în mişcări, criatinii erau complet protejaţi sub mai multe degete de platoşă. Cozile lor înguste, cu şfichiuiri de bici, care le serveau şi drept antene, erau invariabil fatale pentru orice om care se apropia. Barrent trebui să lupte cu unul din-ăştia, după ce îi lichidase patru dintre colegii-prizonieri.

Urmărise cu atenţie confruntările anterioare şi depistase locul unde antenele criatinilor nu puteau ajunge. Îşi aşteptă prilejul şi sări drept în centrul spinării late a criatinului.

Când carapacea se despică sub forma unei guri gigantice - căci aceasta era metoda amfibianului de a se hrăni - Barrent îşi înfipse spada în deschizătură. Criatinul decedă cu o promptitudine remarcabilă, iar mulţimea îşi exprimă aprobarea scufundând Arena sub o ploaie de perne.

Victoria îl lăsă pe Barrent singur în mijlocul nisipului pătat de sânge. Restul prizonierilor erau fie morţi, fie prea rău mutilaţi ca să mai poată lupta. Aşteptă, întrebându-se care era fiara următoare aleasă de Comitetul Jocurilor.

Un unic lujer ţâşni prin nisip, apoi un altul. În câteva secunde, un fel de copac scund şi gros începuse să crească în Arenă, încolţind şi mai multe rădăcini şi tulpiniţe, pentru a trage toată carnea pe care o întâlnea, vie sau moartă, în cinci mici guri hulpave ce încercuiau baza trunchiului. Acesta era arborele-hienă, indigen din mlaştinile din nord-est şi importat cu mari dificultăţi. Se spunea că ar fi foarte vulnerabil faţă de foc; dar Barrent nu avea nici urmă de foc la îndemână.

Folosindu-şi cu ambele mâini spada, reteză viţele; altele crescură în locul lor. Acţiona cu repeziciune frenetică, pentru a împiedica lujerii să-l înconjoare. Braţele îi erau tot mai obosite, iar copacul se regenera mai repede decât îi putea el tăia cârceii. Părea să nu existe niciun mod de a-l distruge.

Singura speranţă şi-o punea în mişcările relativ încete ale plantei. Erau, desigur, destul de rapide, dar nu se puteau compara cu ale unei musculaturi omeneşti. Barrent reuşi să sară dintr-un colţ în care încercau să-l blocheze viţele apucătoare. O altă spadă zăcea la vreo douăzeci de metri distanţă, pe jumătate îngropată în nisip. Ajunse la ea şi auzi strigăte de avertisment din public. Simţi un cârcel încolăcindu-i-se împrejurul gleznelor.

Îl ciopârţi, dar alţi lujeri îi înşfăcară talia. Se propti cu călcâiele în nisip şi izbi cele două spade una de alta, încercând să provoace o scânteie.

De la prima încercare, spada din mâna dreaptă i se frânse în două.

Barrent apucă ambele jumătăţi şi continuă să încerce, în vreme ce viţele îl trăgeau tot mai aproape de gurile muşcătoare. O ploaie de scântei ţâşniră din oţelul ciocnit. Una dintre ele atinse un cârcel.

Cu o bruscheţe incredibilă lujerul izbucni în flăcări. Focul goni de-a lungul tulpinii până la sistemul principal al copacului. Cele cinci guri gemură când flăcările se repeziră spre ele.

Dacă lucrurile ar fi fost lăsate să continue, Barrent avea toate şansele să moară ars de viu, căci locul era plin de viţele hiper-combustibile. Dar flăcările puneau în pericol pereţii de

lemn ai Arenei. Detaşamentul de gardă al Tetrahydei stinse incendiul la timp pentru a-l salva atât pe combatant, cât şi pe spectatori.

Clătinându-se de epuizare, Barrent rămase în picioare la mijlocul Arenei, întrebându-se ce vor mai folosi împotriva lui. Dar nu se întâmplă nimic. După un moment, din loja Preşedintelui se dădu un semnal, iar gloata vui de aplauze.

Jocurile se încheiaseră. Barrent supravieţuise. Şi totuşi, nimeni nu-şi părăsi locul. Publicul aştepta să vadă lichidarea finală a lui Will Barrent, omul care trecuse dincolo de lege.

Auzi un sunet nearticulat din direcţia mulţimii, scăzut, reverenţios. Răsucindu-se repede, Barrent văzu un punct luminos, aprins, apărând în aer la înălţimea unui stat de om. Se umflă, aruncă fascicule de lumină, apoi şi le strânse din nou în sine. Crescu repede, prea strălucitor ca să poată fi privit. Iar Barrent îşi aminti de spusele Unchiului Ingemar: "Uneori, Cel Negru ne răsplăteşte apărând înaintea noastră în groaznica frumuseţe a aprigei sale cărni. Da, Nepoate, am avut cu adevărat privilegiul de a-l vedea. Acum doi ani s-a ivit la închiderea Jocurilor şi a mai apărut şi în anul de dinainte..."

Punctul se transformă într-un glob roşu cu galben, cam de şapte metri în diametru, a cărui parte inferioară se înălţa cu puţin deasupra pământului. Crescu iarăşi. Centrul sferei deveni mai subţire; apăru ceva de genul unui mijloc omenesc, iar deasupra mijlocului globul dobândi o culoare neagră impenetrabilă. Erau două sfere acum, una strălucitoare, alta întunecată, unite printr-o talie îngustă. Sub ochii lui Barrent, globul cel întunecos se alungi şi se preschimbă luând forma imposibil de uitat cu capul încornorat, a Celui Negru.

Încercă să fugă, dar silueta uriaşă cu cap negru se năpusti înainte şi îl înghiţi. Fu prins într-un vârtej orbitor de raze, cu întunericul întinzându-se deasupra. Lumina îi sfredeli capul şi vru să urle. Apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Barrent îşi reveni în simţiri într-o încăpere semi-obscură, cu tavanul înalt. Zăcea întins pe un pat. Două persoane stăteau în picioare alături. Păreau că se ceartă.

— Pur şi simplu nu mai avem timp să aşteptăm, spunea un bărbat. Nu eşti în stare să apreciezi cât e de urgentă situaţia.

— Doctorii spun că are nevoie de cel puţin încă trei zile pentru odihnă.

Vocea aparţinea unei femei. După o clipă, Barrent îşi dădu seama că cea care vorbea era Moera.

— Trei zile ne putem permite.

— Şi mai are nevoie de timp şi pentru îndoctrinare.

— Mi-ai spus că e inteligent. Îndoctrinarea n-ar trebui să dureze mult.

— Ar putea lua săptămâni întregi.

— Imposibil. Nava soseşte în şase zile.

— Eylan, spuse Moera, încerci să faci totul prea repede. N-o putem face acum. La următoarea Zi a Aterizării vom fi mult mai bine pregătiţi...

— Până atunci, situaţia ne va scăpa din mâini, ripostă bărbatul. Îmi pare rău, Moera, trebuie să-l folosim pe Barrent imediat, sau nu-l mai folosim deloc.

— La ce să mă folosiţi? interveni cel despre care se vorbea. Unde mă aflu? Cine sunteţi voi?

Omul se întoarse spre pat. În lumina scăzută, Barrent văzu un bărbat vârstnic, foarte înalt, slab şi adus de spate, cu mustaţa în mătură.

— Îmi pare bine că te-ai trezit, spuse acesta. Numele meu este Swen Eylan. Sunt la comanda Grupului Doi.

— Ce-i aia, "Grupul Doi"? Cum m-aţi scos din Arenă? Sunteţi agenţi ai Celui Negru?

Eylan rânji.

— Nu tocmai agenţi. Îţi vom explica totul nu peste mult timp. Mai întâi, cred că ar fi mai bine să mănânci şi să bei ceva.

O soră aduse înăuntru o tavă. În timp ce Barrent mânca, Eylan îşi trase un scaun şi începu să-i povestească despre Cel Negru.

— Grupul nostru, explică Eylan, nu poate pretinde că a pus bazele religiei Răului. Asta pare să fi încolţit pe Omega în mod spontan. Dar, de vreme ce oricum există, ne-am folosit din când

în când de ea. "Unchii" au cooperat în mod remarcabil. La urma urmei, adoratorii Răului acordă o înaltă valoare pozitivă corupţiei. Prin urmare, în ochii unui preot de pe Omega, apariţia unui fraudulos Cel Negru nu reprezintă o anatemă. Ba chiar dimpotrivă, căci în adularea ortodoxă a Răului, se pune multă emfază pe imaginile false - mai ales dacă sunt mari, fioroase, impresionante, precum cea care te-a salvat din Arenă.

— Pe aia cum aţi produs-o? întrebă Barrent.

— Are de-a face cu suprafeţele de fricţiune şi planurile de forţă, explică Eylan. Ar trebui să le ceri detalii inginerilor noştri.

— Şi de ce m-aţi salvat?

Eylan îi aruncă o privire Moerei, care ridică din umeri. Oarecum jenat, bătrânul spuse:

— Am vrea să te folosim la o treabă importantă. Dar, înainte de a-ţi vorbi despre ea, cred că ar fi bine să ştii ceva în legătură cu organizaţia noastră. Fără îndoială, trebuie să te frământe o anumită curiozitate în ce ne priveşte.

— Şi-ncă cum! replică Barrent. Ce sunteţi, un fel de elită a criminalilor?

— Suntem o elită, înclină din cap Eylan, dar nu ne considerăm criminali. Pe Omega au fost trimise două tipuri de oameni complet diferiţi. Există adevăraţii delicvenţi, vinovaţi de omoruri, incendieri, jaf cu mâna armată şi altele asemenea. Aceştia sunt oamenii printre care ai trăit. Dar mai sunt şi oamenii condamnaţi pentru culpe deviaţionale, cum ar fi caracterul politic îndoielnic, neortodoxismul ştiinţific, sau atitudinile non-religioase. Ei alcătuiesc organizaţia noastră, pe care, în scopuri de identificare, o numim Grupul Doi. În măsura în care ni le putem aminti şi reconstitui, crimele noastre au fost în mare măsură vina de a avea opinii diferite de cele care predominau pe Pământ. Eram neconformişti. Probabil constituiam un element instabil şi o ameninţare la adresa puterii instaurate. Prin urmare, am fost deportaţi pe Omega.

— Şi v-aţi separat de ceilalţi deţinuţi, conchise Barrent.

— Da, necesarmente. Pe de o parte, adevăraţii criminali din Grupul Unu nu sunt uşor controlabili. Nu i-am putea conduce, nici să ne permitem a fi conduşi de către ei. Dar, mai important decât asta, avem de îndeplinit o sarcină care nu se poate realiza decât în secret. Nu avem idee ce dispozitive folosesc navele de gardă pentru a supraveghea suprafaţa planetei. Ca să ne

păstrăm securitatea, ne-am refugiat în subterane - literalmente, încăperea în care te afli acum se găseşte cam la şaizeci de metri sub suprafaţă. Suntem nevăzuţi, cu excepţia agenţilor speciali ca Moera, care îi separă pe prizonierii politici şi sociali, ce aparţin Grupului Doi, de ceilalţi.

— Pe mine nu m-aţi separat.

— Evident că nu. Erai presupus vinovat de omucidere, ceea ce te înscria în Grupul Unu. Totuşi, comportamentul tău nu era caracteristic pentru acea categorie. Păreai un bun material potenţial pentru noi, aşa că te-am ajutat din când în când. Dar trebuia să fim siguri de tine înainte de a te racola în Grup. Repudierea acuzaţiei de crimă a acţionat puternic în favoarea ta. De asemenea, l-am chestionat pe Illiardi după ce tu l-ai localizat. Părea să nu existe nicio îndoială că el comisese omorul pentru care ai fost tu învinuit. Şi încă mai decisive în sprijinul tău au fost înaltele calităţi de supravieţuire de care ai dat dovadă, până la testul ultim al Vânătorii şi Jocurilor. Mare nevoie aveam de un om cu asemenea aptitudini.

— Dar care e, propriu-zis, misiunea voastră? întrebă Barrent. Ce vreţi să realizaţi?

— Vrem să ne înapoiem pe Pământ.

— Da’ asta-i cu neputinţă!

— Nu suntem de aceeaşi părere, îl contrazise Eylan. Am acordat problemei un studiu considerabil. În pofida navelor de gardă, credem că e posibilă reîntoarcerea pe Pământ. Vom afla cu certitudine peste şase zile, când trebuie efectuată străpungerea.

Moera interveni iar:

— Ar fi mai bine să aşteptăm încă şase luni.

— Exclus. O amânare de şase luni ar ruina totul. Fiecare societate are un scop, iar populaţia de pe Omega e înclinată spre propria ei auto-distrugere. Pari surprins, Barrent. Nu ţi-ai dat seama de asta?

— Nu m-am gândit nicio clipă, se dezvinovăţi Barrent. În fond, făceam parte din ea.

— E de la sine evident. Uite-te la instituţii - toate, axate în jurul crimei legalizate. Sărbătorile sunt pretexte pentru omoruri în masă. Până şi legea, care guvernează rata mortalităţii, începe să se destrame. Populaţia trăieşte pe muchia haosului. Şi pe bună dreptate. Nu mai există nici urmă de siguranţă. Singurul

mod de-a trăi este să omori. Singura cale de promova în rang e prin ucidere. Singurul lucru sigur e asasinatul - mai mult şi mai mult, mai repede, mereu mai repede.

— Exagerezi, spuse Moera.

— N-aş prea crede. Îmi dau seama că pare să existe o anumită permanenţă a instituţiilor de pe Omega, un anume conservatorism inerent - chiar şi în materie de crimă. Dar nu e decât o iluzie. N-am nicio îndoială că toate societăţile muribunde şi-au proiectat iluzia propriei permanenţe - până la sfârşitul sfârşitului. Ei bine, colapsul societăţii de pe Omega se apropie cu repeziciune.

— Cât de curând? întrebă Barrent.

— Masa critică va fi atinsă în patru luni, afirmă Eylan. Singura cale de-a o preveni ar fi să-i dăm populaţiei o nouă orientare, o cauză diferită.

— Pământul.

— Exact. De aceea trebuie făcută încercarea imediat.

— Mă rog, nu prea ştiu ce să zic, se îndoi Barrent. Dar voi merge alături de voi. Am să fac parte cu bucurie din orice expediţie.

Eylan se arătă din nou stânjenit.

— Bănuiesc că n-am fost destul de clar. Tu vei fi expediţia, Barrent. Tu şi numai tu... Iartă-mă că te-am luat prin surprindere...

După câte spunea Eylan, Grupul Doi avea cel puţin o tară serioasă: oamenii care îl compuneau erau trecuţi, în marea lor majoritate, de floarea vârstei. Existau şi câţiva membri mai tineri, desigur; avuseseră însă puţine contacte cu violenţa şi şanse prea mici de a-şi dezvolta trăsăturile proprii independenţei personale. Adăpostiţi în siguranţa subteranelor, cei mai mulţi dintre ei nu apăsaseră niciodată la mânie trăgaciul unui lansator de raze, nu fuseseră nicicând forţaţi să fugă pentru a-şi păstra viaţa, nici vorbă să fi întâlnit situaţiile de descurcă-te-sau-crapă de-a lungul cărora trăise Barrent. Erau viteji, dar necăliţi. Şi-ar fi asumat cu dragă inimă expediţia pe Pământ; aveau însă sorţi prea mici de izbândă.

— Şi credeţi că eu aş avea vreo şansă? întrebă Barrent.

— Aş zice că da. Eşti tânăr şi puternic, rezonabil, inteligent şi extrem de plin de resurse. Ai o înaltă cotă de supravieţuire. Dacă e să reuşească vreun om, cred că tu ai fi acela.

— De ce un singur om?

— Pentru că nu are niciun sens să trimitem un grup. Riscul de a fi depistaţi n-ar face decât să crească. Folosindu-ne de un singur om, obţinem maximum de siguranţă şi înlesniri. Dacă reuşeşti, vom primi informaţii preţioase despre natura inamicului. Dacă nu răzbaţi şi eşti capturat, tentativa ta va fi considerată acţiunea unui individ izolat, mai curând decât a unui grup. Vom fi în continuare liberi să începem o revoltă generală pe Omega.

— În ce fel vă aşteptaţi să ajung pe Pământ? întrebă Barrent. Aveţi vreo astronavă ascunsă, pe-aici, pe undeva?

— Mă tem că nu. Plănuim să te strecurăm la bordul următoarei nave-temniţă.

— Asta-i imposibil.

— Deloc. Am studiat aterizările. Toate urmează un acelaşi tipic. Prizonierii sunt escortaţi afară, întovărăşiţi de paznici. Câtă vreme ei se află adunaţi în careu, nava e oarecum nepăzită, înconjurând-o doar un cordon răzleţ de gardieni. Pentru a te infiltra la bord, vom iniţia o diversiune. Ar trebui să atragă atenţia gărzilor, un timp suficient ca să ajungi înăuntru.

— Chiar dacă aş reuşi, voi fi capturat de îndată ce se întorc gardienii.

— Nu e cazul, spuse Eylan. Nava-închisoare e o structură imensă, cu nenumărate ascunzători pentru un pasager clandestin. Iar elementul surpriză va fi în favoarea ta. Aceasta s-ar putea să fie pentru prima oară în istoria planetei Omega că se pune la cale o tentativă de evadare.

— Şi când ajung pe Pământ?

— Te vei deghiza în membru al personalului navei. Ţine minte, inevitabila ineficienţă a unei uriaşe birocraţii va acţiona în sprijinul tău.

— Sper, spuse Barrent. Să presupun că ajung în siguranţă la destinaţie şi obţin informaţiile pe care le doriţi. Cum vi le trimit înapoi?

— Le expediezi cu următoarea navă-puşcărie. Pe aceea avem în plan s-o capturăm.

Barrent îşi frecă obosit fruntea.

— Ce vă face să credeţi că oricare dintre astea două - expediţia mea, sau răscoala voastră - poate izbândi împotriva unei organizaţii atât de puternice cum e Pământul?

— Trebuie să mizăm pe şansă, răspunse Eylan. Ne-o asumăm sau ne prăbuşim într-o ruină însângerată odată cu ceilalţi de pe Omega. Nu te contrazic că zarurile sunt debalansate împotriva noastră. Am ales însă între a face o încercare şi a muri fără cea mai mică strădanie să ne salvăm.

Moera înclină din cap la auzul acestor cuvinte.

— De asemenea, situaţia mai prezintă şi alte posibilităţi. Conducerea de pe Pământ este în mod evident represivă. Acest lucru ne îndreptăţeşte să credem în existenţa organizaţiilor subterane de rezistentă ale Pământului însuşi. S-ar putea să fii în măsură să iei legătura cu asemenea grupări. O revoltă atât aici cât şi pe Pământ i-ar da de gândit puterii.

— Poate, făcu Barrent.

— Trebuie să sperăm că e mai bine, conchise Eylan. Eşti alături de noi?

— Categoric, încuviinţă Barrent. Prefer să mor pe Pământ decât pe Omega.

— Nava-temniţă aterizează peste şase zile. În acest interval, îţi vom da toate informaţiile despre Pământ pe care le deţinem. O parte din ele se bazează pe reconstituirea memoriilor, altele au fost skrennate de către mutanţi, iar restul rezultă din deducţii

logice. E tot ce avem şi cred că oferă o viziune rezonabil de corectă asupra condiţiilor curente de pe Pământ.

— Cât de curând începem?

— Chiar acum.

Barrent beneficie de o trecere generală în revistă a înfăţişării fizice a Pământului, climatului şi concentrărilor majore de populaţie. Apoi îl luă în primire colonelul Bray, fost membru al Departamentului Terestru pentru Spaţiul Interstelar. Bray îi vorbi despre forţa militară probabilă a Pământului, după cum o reprezenta numărul navelor de gardă dimprejurul planetei Omega şi nivelul lor vizibil de dezvoltare ştiinţifică. Oferi estimaţii asupra proporţiilor forţelor terestre, diviziunilor lor probabile pe uscat, apă şi în spaţiu, eventualului nivel de eficienţă. Un locţiitor, Căpitanul Carell, îl informă pe Barrent despre armele speciale, tipurile lor probabile şi ariile de acţiune, măsura în care se aflau la dispoziţia populaţiei terestre în general. Alt locţiitor, Locotenentul Daoud, vorbi despre dispozitivele de detectare, posibilele lor amplasamente şi modul de a le evita.

Apoi Barrent reveni la Eylan pentru îndoctrinarea politică. De la acesta, află că Pământul era bănuit ca aflându-se sub dictatură, învăţă metodele dictaturilor, puterile şi slăbiciunile lor specifice, rolul poliţiei secrete, uzul terorii, problema informatorilor.

Când Eylan sfârşi cu el, Barrent ajunse la un omuleţ cu ochii ca două mărgele, care îl instrui despre sistemul de distrugere a memoriei folosit pe Pământ. Făcând uz de premiza că ştergerea memoriei se folosea cu regularitate pentru a împiedica opoziţia să acţioneze, omul continuă construind natura presupusă a unei mişcări subterane pe Pământ în împrejurările date şi felul în care Barrent ar putea-o contacta, precum şi care ar putea fi capacităţile rezistenţei terestre.

În sfârşit, i se dădură detalii complete asupra planului Grupului Doi de a-l plasa la bordul navei.

Când ziua Aterizării sosi, Barrent încercă un categoric sentiment de eliberare. Îi era de-a dreptul rău de-atâta înghesuială, zi şi noapte. Orice fel de acţiune îi apărea ca o uşurare.

Barrent privi enorma navă-puşcărie manevrând pentru a-şi lua poziţia şi lunecând tăcută în jos spre sol. Lucea stins în soarele după-amiezii, probă tangibilă a braţului lung al Pământului şi a strânsorii lui de fier. O trapă se deschise şi o rampă de coborâre fu lăsată în afară. Prizonierii, flancaţi de gărzi, coborâră şi se adunară în careu.

Ca de obicei, majoritatea populaţiei Tetrahydei se adunase să caşte gura şi să ovaţioneze ceremonia debarcării. Barrent înaintă prin mulţime şi se opri înapoia şirurilor de prizonieri şi paznici. Îşi atinse buzunarul ca să se asigure că raza-ac era la locul ei. Fusese confecţionată pentru el de către fabricanţii Grupului Doi, în întregime din plastic, pentru a scăpa de orice detector de metale. Restul buzunarelor îi erau înţesate de echipamente. Spera să nu fie nevoit să se folosească de niciunul dintre acestea.

Glasul de la megafon începu să citească numerele prizonierilor, la fel cum se întâmplase şi la debarcarea lui Barrent. Ascultă, cu genunchii uşor flexaţi, aşteptând începutul diversiunii. Vocea amplificată se apropia de sfârşitul listei deţinuţilor. Nu mai rămăseseră decât zece. Barrent se aplecă înainte. Glasul continua să murmure. Patru prizonieri rămaşi, trei…

De îndată ce fu anunţat ultimul nume, diversiunea începu. Un nor de fum negru întunecă cerul pal, iar Barrent ştiu că Grupul dăduse foc barăcilor goale din Scuarul A-2. Aşteptă.

Atunci se întâmplă. O explozie năucitoare spulberă două rânduri de construcţii nelocuite. Unda de şoc doborî oamenii de pe picioare. Încă înainte ca schijele să-şi fi început căderea, Barrent alerga deja spre trapă.

A doua şi a treia explozie răsunară în timp ce fugarul intra în umbra navei. Îşi scoase repede de pe el îmbrăcămintea exterioară specifică planetei Omega. Pe dedesubt, purta o imitaţie după uniforma gărzilor. Apoi o luă la goană spre rampa de debarcare.

Vocea din amplificator striga sonor să se menţină ordinea. Gardienii erau încă năuciţi.

A patra explozie îl culcă pe Barrent la pământ. Sări instantaneu în picioare şi fugi cu toată viteza în susul rampei.

Ajunse în navă. De-afară, îl putea auzi pe căpitanul gărzii strigând ordine. Paznicii începeau să se alinieze, gata să facă uz de arme împotriva mulţimii agitate. Se retrăgeau spre trapă în ordine.

Barrent nu mai avea vreme să asculte. Se găsea într-un coridor lung şi îngust. Coti spre dreapta şi alergă către partea dinainte a navei. Departe în urma sa, putea auzi marşul greu, în cadenţă, al gardienilor.

Acum, îşi spuse, informaţiile pe care le primise ar fi făcut bine să fie corecte, altminteri expediţia avea să se încheie înainte de a începe.

Goni pe lângă şiruri de celule goale şi ajunse la o uşă cu inscripţia "SALA DE REUNIUNE A GĂRZILOR". Un bec verde, aprins deasupra, anunţa că sistemul de aerisire funcţiona. O depăşi şi ajunse la altă uşă. O încercă şi o găsi descuiată. Dincolo de ea se afla o încăpere plină până sus cu piese de rezervă pentru motor. Intră şi închise uşa în urma lui. Paznicii mărşăluiau de-a lungul culoarului. Barrent îi putu auzi vorbind pe când intrau în sala de adunare.

— Ce crezi că a cauzat exploziile alea?

— De unde vrei să ştiu eu? Oricum prizonierii ăştia sunt ţicniţi.

— Ar arunca în aer toată planeta, dac-ar putea.

— Le doresc succes!

— Bine măcar că n-au cauzat nicio pagubă. A mai fost o explozie de-asta acum cinşpe ani. Mai ţineţi minte?

— Pe-atunci nu eram aici.

— Ei bine, a fost mai rău ca acum. Doi gardieni au murit şi cred că vreo sută de prizonieri.

— De la ce a-nceput?

— Nu ştiu. Pur şi simplu, omeganilor ăstora le place să arunce chestii în aer.

— Cu proxima ocazie, pe noi au să-ncerce să ne-arunce.

— Nicio şansă. Nu cu navele de pază acolo, sus.

— Aşa crezi? Ei bine, eu unul o să mă simt mai bine când vom fi înapoi la punctul de control.

— Ai zis-o. Ar fi bine să ieşim din nava asta şi să trăim niţel.

— Viaţa nu-i chiar aşa de rea la punctul de control, dar aş prefera să mă-napoiez pe Pământ.

— Mă rog, nu poţi avea chiar totul.

Ultimii gardieni intrară în sala de reuniune şi trântiră uşa după ei. Barrent aşteptă. După o vreme, simţi nava vibrând. Începea decolarea.

Dobândise câteva informaţii preţioase. Se părea că toţi gardienii coborau la punctul de control. Însemna oare asta că un alt detaşament de gardă le lua locul? Probabil. Iar existenţa unui punct de control implica scotocirea navei în căutare de prizonieri evadaţi. Era posibil să nu fie decât o percheziţie superficială, de vreme ce niciun deţinut nu scăpase vreodată, în toată istoria coloniei Omega. Totuşi, trebuia să-şi imagineze o cale de a o evita.

Dar avea să facă faţă unei asemenea împrejurări când va sosi vremea. Acum, simţi vibraţia încetând şi ştiu că nava se desprinsese de suprafaţa planetei. Se afla la bord, neobservat, în drum spre Pământ. Până acum, totul decursese conform planului.

De-a lungul următoarelor câteva ceasuri, Barrent rămase în camera-magazie. Se simţea foarte obosit, iar încheieturile începuseră să-l doară. Aerul din mica încăpere avea un miros acru, stătut. Forţându-se să se ridice în picioare, Barrent merse spre gura de ventilaţie şi îşi puse palma în dreptul ei. Nicio adiere de aer nu sufla pe acolo. Scoase din buzunar un mic aparat de măsurat. Conţinutul de oxigen din încăpere scădea cu repeziciune.

Prudent, deschise uşa depozitului şi aruncă o privire afară. Deşi era îmbrăcat într-o replică perfectă a uniformelor gărzii, ştia că nu va putea trece neobservat printre oameni care se cunoşteau atât de bine. Trebuia să rămână ascuns. Şi mai trebuia şi să respire.

Coridoarele erau pustii. Trecu de sala întrunirii gărzii şi auzi dinăuntru murmure vagi de conversaţie. Lumina verde ardea strălucitoare deasupra uşii. Barrent îşi urmă drumul, începând să simtă primele semne de ameţeală. Contorul îi arăta că şi în coridor cantitatea de oxigen începea să scadă.

Grupul presupusese că sistemul de ventilaţie avea să funcţioneze în toată nava. Acum, Barrent putea să vadă că, numai cu paznicii şi echipajul la bord, nu era nevoie să se furnizeze aer în toate încăperile. Acesta avea să se găsească numai în micile insuliţe locuite de oameni ale sălii gărzilor şi secţiunii echipajului şi nicăieri altundeva.

Grăbi pasul de-a lungul culoarelor întunecoase şi tăcute, gâfâind după aer. Atmosfera se înrăutăţea rapid. Probabil că aerul era folosit în sala de reuniune, înainte ca rezerva principală să fie atinsă.

Trecu pe lângă uşi descuiate, dar lămpile verzi de deasupra erau stinse. Capul îi bubuia de durere, şi-şi simţea picioarele de parcă i se prefăceau în gelatină. Încercă să-şi închipuie un mod de acţiune.

Secţiunea echipajului părea să-i ofere cele mai mari şanse. Era posibil ca personalul navei să nu fie înarmat. Şi chiar dacă erau, aveau să fie mai puţin pregătiţi pentru incidente decât gardienii. Poate îl va putea ţine pe vreunul dintre ofiţeri la respect, cu pistolul; poate că va reuşi să preia conducerea navei.

Merita să încerce. Trebuia să încerce.

În capătul coridorului ajunse la o scară. Urcă prin dreptul unei duzini de niveluri pustii şi ajunse în sfârşit la o inscripţie imprimată pe un perete. Anunţa: "SECŢIA DE COMANDĂ", iar o săgeată indica drumul.

Barrent scoase din buzunar lansatorul-de-raze din plastic şi porni clătinându-se pe coridor. Începea să-şi piardă cunoştinţa. Umbre negre se formau şi se risipeau la marginea câmpului său vizual. Avea halucinaţii vagi, străfulgerări de oroare în care simţea pereţii culoarului surpându-se pe el. Descoperi că era în patru labe, târându-se spre o uşă marcată "CAMERA DE COMANDĂ - Accesul interzis cu excepţia Ofiţerilor Navei".

Coridorul părea încărcat cu o ceaţă cenuşie. Se limpezi momentan, iar Barrent îşi dădu seama că ochii nu-i mai focalizau corect. Se adună pe picioare şi apăsă clanţa uşii. Începu să se deschidă. Apucă strâns patul armei şi încercă să se pregătească pentru acţiune.

Dar, pe când uşa se deschidea, bezna se închise irevocabil împrejurul lui. Îşi închipuise că va putea să vadă feţe surprinse, să audă un glas strigând "Atenţie! E înarmat!" - după care întunericul deveni total, iar Barrent căzu înainte, fără să se mai oprească...

Revenirea la starea conştientă fu bruscă şi completă. Se ridică în capul oaselor şi văzu că se prăbuşise în interiorul camerei de comandă. Uşa metalică era închisă în spatele lui, iar el respira fără dificultate. Nu vedea nici urmă de echipaj. Fără îndoială, se duseseră să cheme gărzile, presupunând că va rămâne leşinat.

Se ridică în picioare cu efort, culegându-şi instinctiv de jos raza-ac. Examină arma îndeaproape, apoi se încruntă şi o puse deoparte. De ce, se întrebă el, să-l fi lăsat echipajul singur în cabina de comandă, partea cea mai importantă a navei? De ce să-l lase înarmat?

Încercă să-şi amintească feţele pe care le văzuse în clipa de dinainte de-a se prăbuşi. Erau amintiri nedesluşite, figuri vagi şi neclare, cu glasuri reverberate, ca prin vis. Existaseră oare într-adevăr oameni înăuntru?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai sigur era că îi scosese pe oamenii aceia din imaginaţia sa pe cale de-a se stinge. Nu fusese nimeni acolo. Era singur în centrul sistemului nervos al navei.

Se apropie de principalul tablou de control. Era împărţit în zece sectoare. Fiecare secţiune avea şirurile sale de cadrane, ai căror indicatori subţiri exprimau valori incomprehensibile. Fiecare avea comutatoarele, rotiţele, reostatele şi levierele sale.

Barrent păşi încet pe lângă sectoare, privind configuraţiile de lumini scânteietoare ce ţâşneau până la tavan şi se unduiau de-a lungul pereţilor. Ultima secţiune părea să fie un fel de control atotcuprinzător al celorlalte. Un mic ecran era împărţit în două: „Coordonare, MANUAL/AUTOMAT”. Partea de Automat era aprinsă. Existau ecrane similare pentru navigaţie, observaţie, control coliziune, intrare şi ieşire subspaţiu, intrare şi ieşire spaţiu normal şi aterizare. Toate erau cuplate pe automat. Mai încolo găsi ecranul de programare, care ticăia progresia zborului în ore, minute şi secunde. Intervalul de timp până la Punctul de Control era acum de 29 ore, 4 minute, 51 secunde. Timp de oprire, trei ore. Timp de la Punctul de Control până pe Pământ, 480 de ore.

Bordul de comandă licărea şi zumzăia pentru sine însuşi, senin şi auto-suficient. Barrent nu putea să-şi alunge senzaţia că

prezenta unei făpturi omeneşti în acel templu al maşinii era un sacrilegiu.

Verifică gurile de aerisire. Erau reglate pentru alimentare automată, furnizând exact atâta aer cât să susţină populaţia prezentă a încăperii, de un singur individ.

Dar unde se găsea echipajul? Barrent putea înţelege necesitatea de a opera o astronavă în mare măsură pe baza unui sistem de programare automată. O structură atât de uriaşă şi complexă ca aceea trebuia să se poată bucura de autonomie. Dar cei care o construiseră fuseseră oamenii şi oamenii îi tastaseră programele. De ce nu erau prezenţi, să monitorizeze pupitrele, să modifice programul atunci când era necesar? Să presupunem că gardienii aveau nevoie de mai mult timp pe Omega. Să admitem că se ivea necesitatea de a depăşi punctul de control, revenind direct pe Pământ. Că devenea imperativă schimbarea chiar a destinaţiei însăşi. Cine refăcea programele, cine îi dădea navei ordinele, cine deţinea inteligenţa călăuzitoare ce dirija întreaga operaţiune?

Barrent privi împrejurul sălii de comandă. Găsi un dulăpior de depozitare plin cu măşti de oxigen, îşi puse una, o încercă şi ieşi pe coridor.

După mult umblet, ajunse la o uşă inscripţionată "SECTORUL ECHIPAJULUI''. În interior, încăperea era curată şi goală. Paturile stăteau dispuse în rânduri ordonate, fără cearşafuri sau pături. Nu existau haine în dulapuri, nici obiecte personale de vreun fel. Barrent plecă şi inspectă apartamentele ofiţerilor şi căpitanului. Nu găsi nicio urmă de prezenţă omenească recentă.

Reveni în camera de comandă. Acum era evident că nava nu avea echipaj. Probabil că autorităţile de pe Pământ se simţeau atât de sigure pe programele lor şi aveau atâta încredere în navă, încât ajunseseră la concluzia că un echipaj ar fi fost redundant.

Probabil...

Acesta însă i se părea lui Barrent un mod superficial de a rezolva lucrurile. Exista ceva foarte ciudat la acest Pământ care îngăduia ca navele să zboare fără supraveghere umană.

Se hotărî să suspende orice judecată în continuare, până nu va intra în posesia mai multor fapte. Pentru moment, trebuia să se gândească la problemele propriei sale supravieţuiri. Buzunarele îi erau pline cu concentrate de hrană, dar nu

avusese cum să-şi ia cu el prea multă apă. O fi având nava fără echipaj rezerve? Nu trebuia să uite de detaşamentul de gardă, jos în sala de adunare. Şi mai trebuia să se gândească şi la ceea ce urma să se întâmple la punctul acela de control şi la ce avea el de făcut în această privinţă.

Descoperi că nu avea nevoie să se folosească de proviziile sale proprii. La popota ofiţerilor, maşinile continuau să distribuie mâncare şi băutură, printr-o simplă apăsare pe buton. Nu putea şti dacă erau alimente naturale sau reconstituite chimic. Aveau gust bun şi păreau să-l hrănească, aşa că realmente puţin îi păsa.

Exploră o parte din nivelurile superioare ale navei. După ce se rătăci de mai multe ori, decise să nu-şi mai asume riscuri inutile. Centrul vital al navei era camera ei de comandă, iar Barrent îşi petrecu acolo cea mai mare parte din timp.

Descoperi şi o distracţie. Activând computerul care deschidea obloanele hublourilor, Barrent fu în măsură să contemple vastul spectacol al stelelor licărind în întunecimea spaţiului. Stele fără sfârşit se întindeau până dincolo de cele mai îndepărtate limite imaginabile. Privind aceasta, simţi un puternic imbold de mândrie. Aici îşi avea locul, iar aceste stele necunoscute erau moştenirea lui.

Intervalul de timp rămas până la punctul de control se reduse la şase ore. Barrent privi cum zone noi ale tabloului de comandă se trezeau la viaţă, controlând şi modificând forţele ce conduceau nava, pregătind-o pentru aterizare. Cu trei ore şi jumătate înaintea opririi, făcu o descoperire interesantă. Găsi sistemul central de comunicaţii pentru întreaga navă. Punând în funcţiune receptorul, putu asculta conversaţiile din sala gărzilor.

Nu află multe lucruri care să-i fie de folos. Fie din prudenţă, fie în virtutea dezinteresului, gardienii nu discutau politică. Îşi petreceau viaţa la punctul de control, cu excepţia perioadelor de serviciu pe nava-închisoare. Barrent găsi de neînţeles unele lucruri pe care le spuneau. Continuă însă să asculte, fascinat de orice aveau de zis oamenii aceia de pe Pământ.

— Ai fost vreodată să înoţi în Florida?

— Nu mi-a plăcut în viaţa mea apa sărată.

— În anul dinainte să mă recruteze la Gărzi, am câştigat premiul trei, la Târgul Orhideei din Dayton.

— Eu o să-mi cumpăr pentru pensie o vilă în Antarctica.

— Cât timp ţi-a mai rămas?
— Optşpe ani.
— Păi, la urma urmei, trebuie s-o facă cineva şi p-asta.
— Dar, de ce eu? Şi de ce nu primim permisii acasă?
— Ştii şi tu de ce, ai văzut benzile. Crima e o boală. E molipsitoare.
— Şi?
— Şi, dacă lucrezi cu criminalii, suferi pericolul de contaminare. Poţi să infectezi pe cineva de pe Pământ.
— Nu-i corect...
— N-ai ce-i face. Savanţii ăştia ştiu ei ce vorbesc. În plus, la punctul de control nu-i chiar atât de rău.
— Dacă ţie-ţi place tot ce-i artificial... aer, flori, mâncare...
— Mă rog, nu poţi să ai chiar totul. Eşti cu familia?
— Vor să se-ntoarcă.
— După cinci ani la punctul de control, cică nu poţi să înghiţi Pământul. Te înhaţă gravitaţia.
— Suport eu gravitaţia. Orişicând...
Din aceste conversaţii, Barrent află că paznicii cei cu chipuri posomorite erau fiinţe omeneşti, întocmai ca şi deţinuţii de pe Omega. Majorităţii gardienilor nu părea să le placă munca pe care o executau. Asemenea prizonierilor, jinduiau după întoarcerea acasă.
Reţinu toate informaţiile. Nava ajunsese la punctul de control, iar giganticul tablou de comandă începu să scânteieze şi să licărească, efectuându-şi ajustările finale pentru complicaţiile abordajului.
Într-un târziu, manevra fu încheiată şi motoarele oprite pentru staţionare. Prin intermediul sistemului de comunicare, Barrent îi auzi pe gardieni părăsindu-şi sala de reuniune. Îi urmări de-a lungul coridoarelor, până la rampa de debarcare. Îl auzi pe ultimul dintre ei, pe când părăsea nava, spunând:
— Iată şi plutonul de percheziţie. Ce mai ziceţi, băieţi?
Nu se auzi niciun răspuns. Gardienii plecaseră, iar din coridoare începu să răsune un zgomot nou: marşul paşilor grei a ceea ce gardianul numise plutonul de percheziţie.
Păreau să fie o mulţime. Inspecţia începu în sălile maşinilor, deplasându-se metodic în sus. După sunete, reieşea că deschid toate uşile şi cercetează fiecare cameră sau debara.

Barrent ţinea strâns raza-ac în mâna asudată şi se întreba unde, pe întreg teritoriul navei, s-ar putea ascunde. Trebuia să se aştepte că vor căuta pretutindeni. În acest caz, cele mai mari şanse le avea evitându-i şi ascunzându-se într-o secţiune deja cercetată.

Îşi petrecu peste faţă o mască respiratoare şi ieşi pe coridor.

O jumătate de oră mai târziu, Barrent încă tot nu găsise o modalitate de a se strecura pe lângă plutonul de percheziţie. Terminaseră de inspectat nivelurile inferioare şi se deplasau în sus, spre puntea camerei de comandă. Îi putea auzi mărşăluind pe culoare. Continuă să meargă, la o sută de metri înaintea lor, încercând să găsească o ascunzătoare.

La capătul acelui pasaj trebuia să se găsească o scară. Ar fi putut-o folosi pentru a coborî la un nivel diferit, într-o secţiune pe care o percheziţionaseră deja. Se grăbi, întrebându-se dacă nu greşise cumva în legătură cu amplasamentul scărilor. Încă nu avea decât cea mai aproximativă idee asupra topografiei navei. Dacă se înşela, aveau să-l prindă în capcană.

Ajunse la capătul coridorului şi văzu casa scărilor. Paşii dinapoia lui răsunau tot mai aproape. Porni în jos, privind înapoi peste umăr.

Şi nimeri cu capul drept în pieptul uriaş al unui bărbat.

Barrent se aruncă înapoi, ridicându-şi pistolul din material plastic pentru a ochi enorma siluetă. Dar se opri fără a trage. Lucrul ce stătea înaintea lui nu era o fiinţă omenească.

Îl domina de la o înălţime de peste doi metri, îmbrăcat într-o uniformă neagră cu emblema "ECHIPA DE INSPECŢIE - ANDROID B212" înscrisă în faţă. Chipul său era o stilizare a celui uman, modelat cu dibăcie dintr-un fel de plastic având culoarea chitului. Ochii îi ardeau cu o paloare roşie-profundă, neverosimilă. Se balansa pe două picioare, ţinându-şi cu grijă echilibrul, privind la Barrent, înaintând încet spre el. Barrent dădu înapoi, întrebându-se dacă o rază-ac îl putea opri.

Nu avu prilejul să afle, căci androidul trecu pe lângă el şi îşi continuă urcuşul pe scări. Avea imprimate pe spinarea uniformei cuvintele: "DIVIZIA CONTROL ROZĂTOARE". Acel android anume, îşi dădu seama Barrent, nu era programat decât pentru a căuta şobolani şi şoareci. Prezenţa unui călător clandestin nu-l impresiona cu nimic. Era de presupus ca şi ceilalţi androizi să fie similar specializaţi.

Rămase într-o magazie goală de la un nivel inferior până ce auzi zgomotul androizilor îndepărtându-se. Atunci se grăbi înapoi la sala de comandă. Niciun gardian nu sosi la bord.

Respectând cu exactitate programul, uriaşa navă părăsi punctul de control. Destinaţia: Pământ.

Restul călătoriei fu lipsit de evenimente. Barrent mâncă şi dormi, şi, înainte ca astronava să intre în subspaţiu, privi la nesfârşitul spectacol al stelelor, prin lucarnă. Încercă să vizualizeze planeta spre care se îndrepta, dar nicio imagine nu i se formă în minte. Ce fel de oameni erau aceia care construiau astronave gigantice, dar nu erau în stare să le înzestreze cu echipaje? De ce trimiteau formaţiuni de inspecţie, însă le dotau cu cel mai îngust şi mai specializat soi de vedere? De ce trebuiau să deporteze o proporţie sensibilă a populaţiei - fără ca apoi să controleze condiţiile în care cei deportaţi trăiau şi mureau? De ce le era necesar să cureţe complet memoriile prizonierilor de orice amintire a Pământului?

Nu-şi putea închipui niciun răspuns.

Ceasurile din camera de comandă continuau să avanseze statornic, numărând minutele şi orele călătoriei. Nava intră, apoi ieşi din subspaţiu şi se înscrise pe orbita de încetinire împrejurul unei lumi albastre şi verzi pe care Barrent o observă cu simţăminte amestecate. I se părea nespus de greu să realizeze faptul că se înapoia în sfârşit acasă.

Astronava ateriză la amiază, într-o zi însorită şi strălucitoare, undeva pe continentul nord-american al Pământului. Barrent plănuise să aştepte căderea întunericului înainte de a debarca; dar ecranele camerei de control licăreau cu un avertisment străvechi şi plin de ironie: Toţi pasagerii şi echipajul trebuie să debarce fără întârziere. Nava se retrage pentru procedura de decontaminare completă. Aveţi douăzeci de minute la dispoziţie.

Nu ştia ce se înţelegea prin procedură de decontaminare completă. Dar de vreme ce echipajului i se ordona în mod emfatic să plece, era de presupus că o mască respiratoare nu putea oferi prea multă protecţie. Dintre ambele pericole, părăsirea navei părea cel mai mic.

Membrii Grupului Doi acordaseră o mare atenţie îmbrăcămintei pe care Barrent avea s-o afişeze cu ocazia debarcării. Acele prime minute pe Pământ puteau fi cruciale. Niciun vicleşug nu i-ar fi fost de ajutor dacă echipamentul lui era în mod evident straniu, neobişnuit, extraterestru. Răspunsul îl reprezenta moda pământeană specifică - dar Grupul nu era sigur ce purtau cetăţenii Terrei. O parte din conjuraţi propuseseră ca Barrent să se îmbrace în reconstituirea lor aproximativă după costumaţia civilă. Alţii intuiau că uniforma de gardian pe care o purtase la bord îi va sluji tot atât de bine la sosirea pe Pământ. Barrent personal căzuse de acord cu cea de-a treia opinie, care susţinea că un combinezon de mecanic, croit dintr-o singură bucată, va trece cel mai uşor neobservat în împrejurimile unui astroport, suferind totodată schimbări minime de stil cu trecerea anilor. În oraşe şi alte localităţi, o asemenea deghizare îl putea pune în inferioritate; trebuia însă să rezolve fiecare problemă la vremea ei. Dezbrăcă repede uniforma de gardă. Pe dedesubt, purta uşoara salopetă. Cu lansatorul de raze ascuns şi o cutie de merinde compresibilă în mână, Barrent parcurse coridorul până la rampa de debarcare. Ezită un moment, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să-şi lase arma pe navă. Se hotărî să nu se despartă de ea. O inspecţie atentă l-ar fi dat oricum în vileag; cu raza-ac asupra sa, avea cel puţin o şansă să scape de poliţie.

Trase adânc aer în piept şi păşi afară, coborând pe rampa de debarcare.

Nu se vedeau nici paznici, nici pluton de inspecţie, nici poliţie, nici unităţi armate şi nici vameşi. Nu era absolut nimeni. Departe, într-o latură a câmpiei întinse, putea zări şiruri de astronave strălucind în razele soarelui. Drept în faţa lui se găsea un gard, iar în gard era o poartă deschisă.

Barrent traversă câmpul, repede dar fără grabă vizibilă. Nu avea nici cea mai vagă idee de ce era totul atât de simplu. Poate că poliţia secretă de pe Pământ dispunea de mijloace mai subtile pentru a-i verifica pe pasagerii astronavelor.

Ajunse la poartă. Acolo nu era nimeni, cu excepţia unui bărbat chel, între două vârste şi a unui băiat de vreo zece ani. Păreau să-l aştepte. Lui Barrent îi venea greu să creadă că aceştia ar fi funcţionari oficiali din partea guvernului; totuşi, cine putea cunoaşte obiceiurile pământenilor? Ieşi pe poartă.

Omul cel chel, ţinându-l pe băiat de mână, se apropie de el:

— Scuzaţi-mă, vă rog...

— Da?...

— V-am văzut coborând din navă. Vă supăraţi dacă vă pun câteva întrebări?

— Câtuşi de puţin, răspunse Barrent, cu mâna lângă fermoarul salopetei sub care i se odihnea lansatorul de raze. Acum era sigur că bărbatul cel chel era agent de poliţie. Singurul lucru care nu avea niciun sens era prezenţa copilului, doar dacă acesta n-ar fi fost un agent în faza de ucenicie.

— Uitaţi care e problema, explică omul, băiatul meu Ronny, aici de faţă, pregăteşte o teză pentru Examenul de Licenţă, Gradul Zece. Despre astronave.

— Aşa că am vrut să văd una, interveni Ronny. Era un copil subdezvoltat fizic, cu chip simpatic şi inteligent.

— A vrut să vadă una, repetă tatăl. I-am spus că nu e necesar, de vreme ce toate datele şi imaginile se găsesc în enciclopedie. Dar a ţinut neapărat să vadă una în realitate.

— Mă ajută să găsesc un paragraf bun de introducere, spuse băiatul.

— Desigur, răspunse Barrent, dând viguros din cap. Începea să-şi pună întrebări asupra cheliosului. Pentru un membru al poliţiei secrete, era evident că o lua pe căi ocolite.

— Lucraţi pe nave? întrebă Ronny.

— Exact.

— Cu ce viteză merg?

— În spaţiul real sau în subspaţiu?

Această întrebare păru să-i taie elanul copilului. Îşi împinse însă buza de jos şi spuse:

— Ia te uită, n-am ştiut că merg şi prin subspaţiu...

Căzu un moment pe gânduri.

— Ca să spun cinstit, nici măcar nu cred că ştiu ce-i ăla subspaţiu.

Barrent şi tatăl băiatului zâmbiră înţelegători.

— Ei, reluă Ronny, şi cât de repede merg în spaţiul real?

— Cu o sută de mii de mile pe oră, îi servi Barrent prima cifră ce-i trecu prin minte.

Băiatul înclină capul, iar tatăl încuviinţă la rândul lui:

— Foarte repede!

— Şi mult mai repede în subspaţiu, desigur, completă Barrent.

— Desigur, repetă celălalt. Astronavele sunt într-adevăr foarte repezi. Trebuie să fie. E vorba de distanţe absolut uriaşe. Nu-i aşa, domnule?

— Mai mult decât uriaşe.

— Cum e propulsată nava? se interesă Ronny.

— Ca de obicei, îi răspunse Barrent. Am pus să ne instaleze reactoare triplex anul trecut, dar se înscriu mai degrabă în categoria propulsiei auxiliare.

— Am auzit despre reactoarele astea triplex, spuse tatăl. Teribile chestii.

— Sunt adecvate, spuse Barrent pe un ton plin de înţelepciune. Acum era sigur că omul nu era decât ceea ce el însuşi afirmase: un cetăţean fără cunoştinţe ieşite din comun despre navele spaţiale, care pur şi simplu îşi adusese fiul la astroport.

— Dar, cum faceţi ca să aveţi aer cât vă trebuie? întrebă Ronny.

— Ni-l auto-generăm. Dar nu aerul e problema. Marea problemă o reprezintă apa. Apa e necompresibilă, înţelegeţi? E greu de depozitat în mari cantităţi. Şi apoi este şi problema de navigaţie, când nava iese din subspaţiu.

— Dar ce este subspaţiul? întrebă Ronny.

— În fond, răspunse Barrent, nu e decât pur şi simplu un nivel diferit al spaţiului real. Dar poţi găsi tot ce vrei despre asta în enciclopedie.

— Sigur că poţi, Ronny, se repezi tatăl să pună capăt discuţiei. Nu trebuie să-l ţinem pe pilot de vorbă aici. Sunt sigur că are multe lucruri importante de făcut.

— Chiar sunt destul de grăbit, nu întârzie Barrent să precizeze. Poţi să te uiţi la tot ce vrei. Şi, succes la teză, Ronny!

Parcurse următorii cincizeci de metri simţind că-i ticăie şira spinării, aşteptându-se în orice moment să primească lovitura unei raze sau a unui proiectil. Dar când privi înapoi, văzu că tatăl şi fiul erau întorşi cu spatele la el, studiind cu sinceră curiozitate uriaşa navă spaţială. Barrent ezită un moment, tulburat profund. Până acum, toată afacerea fusese, în întregime, pe departe prea uşoară. Suspect de uşoară. Dar nu avea nimic altceva ce să facă decât să-şi vadă de drum.

Aleea de la astroport trecea pe lângă un şir de hangare de depozitare, spre liziera unei păduri. Barrent merse până fu sigur că nu-l mai vede nimeni. Atunci părăsi drumul şi se afundă printre copaci. Îi era de-ajuns de contactele cu oamenii, pentru această primă zi a sa pe Pământ. Nu voia să-şi forţeze norocul. Dorea să-şi pună gândurile în ordine, să doarmă noaptea în pădure iar apoi, dimineaţa, să se ducă într-un sat sau oraş.

Îşi croi drum, prin desişul dens, spre inima pădurii. Umblă pe sub pâlcurile umbroase de stejari uriaşi. Pretutindeni de jur-împrejur răsunau ciripitul şi freamătul păsărilor şi animalelor nevăzute. Departe, în faţa sa, văzu o pancartă mare şi albă fixată pe trunchiul unui copac. Ajunse acolo şi citi: "PARCUL NAŢIONAL FORESTDALE. BINE AŢI VENIT LA PICNICURI ŞI ÎN TABERE!"

Barrent se simţi puţin dezamăgit, cu toate că îşi dădea seama că nu prea putea să existe sălbăticie virgină atât de aproape de un astroport. La urma urmei, pe o planetă aşa de bătrână şi atât de înalt-dezvoltată cum era Pământul, probabil că nu mai existau deloc ţinuturi neumblate, cu excepţia a ceea ce se mai păstrase prin pădurile naţionale.

Soarele coborâse spre orizont, iar din umbrele prelungi aruncate peste covorul pădurii răzbătea un uşor fior. Barrent îşi găsi un culcuş confortabil sub un stejar gigantic, aranjă frunzele în chip de saltea şi se culcă. Avea destule subiecte de meditaţie. Pentru ce, de exemplu, nu fuseseră amplasaţi gardieni în cel mai important punct de contact de pe Pământ, un terminus interstelar? Începeau oare măsurile de securitate mai târziu, în

sate şi oraşe? Sau se afla deja sub vreun soi de supraveghere, cine ştie ce sistem de spionare infinit de subtil care îi urmărea cele mai mici mişcări şi avea să-l captureze numai când totul va fi gata? Ori era prea fantasmagorică o asemenea ipoteză? Să fi fost oare posibil ca...?

— Bună seara, spuse un glas, aproape de urechea lui dreaptă.

Barrent se aruncă din calea vocii, într-un spasm nervos, cu mâna prăvălindu-i-se spre lansatorul de raze.

— Şi este într-adevăr o seară foarte plăcută, continuă vocea, aici în Parcul Naţional Forestdale. Temperatura înregistrează şaptezeci şi opt virgulă două grade Fahrenheit, umiditatea 23 la sută, barometrul e stabil la douăzeci şi nouă virgulă nouă. Vechii amatori de tabere, sunt sigur, îmi şi recunosc vocea. Pentru noii iubitori ai naturii, permiteţi-mi să mă prezint. Sunt Oaky[ii], prietenosul dumneavoastră stejar. Mi-ar face plăcere să vă urez tuturor, vechi şi noi, bun venit în prietenoasa noastră pădure naţională.

Aşezat în întunericul tot mai dens, cu spinarea dreaptă, Barrent privi în jur, întrebându-se ce fel de truc mai era şi ăsta. Glasul părea într-adevăr să vină din direcţia uriaşului stejar.

— A vă bucura de natură, spuse Oaky, e acum uşor şi convenabil pentru toată lumea. Puteţi savura izolarea completă, nefiind, totuşi, mai departe decât la zece minute de mers până la mijloacele de transport în comun. Pentru aceia dintre dumneavoastră care nu doresc izolarea, avem ture cu ghid, la preţuri accesibile, prin desişurile acestea bătrâne. Aduceţi-vă aminte să le vorbiţi prietenilor despre prietenosul dumneavoastră parc naţional. Serviciile complete ale acestuia îi aşteaptă pe toţi iubitorii marilor exterioare.

În trunchiul copacului se deschise o uşiţă. Lunecară afară o saltea de pat, un termos şi o cutie cu cina.

— Vă doresc o seară plăcută, urmă Oaky, în mijlocul sălbaticei splendori a miracolelor naturii. Iar acum, Orchestra Simfonică Naţională, dirijată de Otter Krug, vă va oferi "Poienile de Sus", de Ernesto Nestrichala, înregistrat de către National North American Broadcasting Company. Cu aceasta, prietenosul dumneavoastră stejar îşi ia rămas bun.

Muzica începu să emane din mai multe difuzoare ascunse. Barrent se scarpină în cap; apoi, hotărând să ia lucrurile aşa

---

[ii] Oak = "stejar" (eng); Oaky = "stejărel"; (N.T.)

cum erau, consumă mâncarea, bău cafea din termos, desfăşură salteaua şi se culcă.

Somnoros, medită la noţiunea de pădure cablată pentru sunet, echipată cu mâncare şi băutură şi nimic din toate acestea la mai mult de zece minute până la mijloacele de transport în comun. Categoric, Pământul făcea multe pentru cetăţenii lui. Era de presupus că le plăceau lucrurile de soiul ăsta. Sau... oare chiar le plăceau? Nu cumva era vreo capcană uriaşă şi subtilă pe care i-o întinseseră autorităţile?

Se suci şi se-nvârti o vreme, încercând să se deprindă cu muzica. După un timp, aceasta începu să se întrepătrundă cu fundalul foşnetului frunzelor fremătând în vânt şi al trosnetelor de crengi. Barrent adormi.

Dimineaţa, prietenosul stejar oferi micul dejun şi echipamentul de bărbierit. Barrent mâncă, se spălă şi se rase, după care porni spre cel mai apropiat oraş. Îşi avea obiectivele clar fixate în minte. Trebuia să-şi pună la punct un travesti infailibil şi să ia legătura cu mişcarea clandestină pământeană. Odată îndeplinit primul punct, urma să afle cât putea de mult despre poliţia secretă terestră, ordinele de luptă şi altele asemenea.

Grupul Doi elaborare o procedură pentru atingerea acestor scopuri. În vreme ce se apropia de periferia unui oraş, Barrent spera ca metodele Grupului să funcţioneze. Până una alta, Pământul pe care se afla el se asemăna foarte puţin cu lumea pe care o reconstituise Grupul.

Parcurse străzi interminabile, mărginite de mici vile albe. La început, avu impresia că toate casele arătau la fel. Apoi observă că fiecare prezenta una sau două mici diferenţe arhitecturale. Dar, în loc să ajute la deosebirea caselor una de alta, aceste mărunte particularităţi nu serveau decât la sublinierea monotonelor asemănări. Erau sute de asemenea vilişoare, întinzându-se cât putea vedea cu ochii, fiecare dintre ele amplasată pe o mică parcelă de iarbă migălos îngrijită. Blânda lor asemănare îl deprima. În mod cu totul neaşteptat, resimţea lipsa individualităţii ridicole, greoaie, improvizate, a clădirilor de pe Omega.

Ajunse la un centru comercial. Magazinele repetau tiparul fixat de către case. Erau joase, discrete şi foarte asemănătoare între ele. Numai o inspectare atentă a exponatelor din vitrine dezvăluia deosebirea dintre un magazin alimentar şi unul de articole sportive. Trecu pe lângă un edificiu purtând o placă pe care scria: „CONFESIONAL ROBOT - Deschis 24 de ore din 24”. Părea să fie un fel de biserică.

Procedura stabilită de către Grupul Doi pentru a-i localiza pe clandestinii de pe Pământ era simplă şi directă. Revoluţionarii, i se spusese, sunt de găsit în număr mare printre cele mai deprimate elemente ale societăţii. Sărăcia generează insatisfacţii; cei ce nu au vor să ia de la cei care au. Prin urmare, locul logic de a-i căuta pe subversivi este în mahalale.

Părea o teorie bună. Problema consta în aceea că Barrent nu putea găsi nicio mahala. Umblă ore în şir, pe lângă magazine

îngrijite şi căsuţe plăcute, terenuri de joacă şi parcuri, ferme scrupulos întreţinute, apoi pe lângă alte case şi magazine. Nimic nu arăta mai bine sau mai rău decât orice altceva.

Seara, obosit şi cu dureri de picioare, Barrent nu descoperise, pe cât putea spune, nimic semnificativ. Înainte de-a pătrunde mai adânc în complexităţile Pământului, va trebui să-i ia la întrebări pe cetăţenii locali. Era un pas primejdios, dar nu-l putea evita.

Se opri lângă un magazin de confecţii, în umbra serii ce cobora, şi-şi stabili un curs de acţiune. Avea să se dea drept străin, sosit recent în America de Nord din Asia sau Europa, în acest fel va putea pune întrebări fără a putea da prea mult de bănuit.

Un om se apropia de el - un bărbat bondoc, cu înfăţişare comună, într-o tunică maro de lucru. Barrent îl opri:

— Vă rog să mă scuzaţi. Sunt străin aici, tocmai am sosit de la Roma...

— Aşa?!... făcu omul.

— Da. Mă tem că nu înţeleg tocmai bine cum merg lucrurile pe la dumneavoastră, spuse Barrent, cu un mic râs de scuză. Mi se pare că nu reuşesc să găsesc niciun hotel ieftin. Dacă m-aţi putea îndruma...

— Cetăţene, nu vă simţiţi bine? îl întrebă omul, înăsprindu-se la chip.

— Cum v-am spus, sunt străin şi caut...

— Uitaţi ce e, îl întrerupse din nou celălalt, ştiţi la fel de bine ca şi mine că nu mai există străini.

— Nu mai există?

— Fireşte că nu. Am fost şi eu la Roma. E exact la fel ca aici în Wilmington. Acelaşi fel de case şi magazine. Nimeni nu mai e străin.

Barrent nu se putea gândi la nicio nouă replică. Zâmbi nervos.

— Mai mult de-atât, continuă omul, nu mai există locuri ieftine de cazare nicăieri pe Pământ. De ce ar fi? Cine să locuiască în ele?

— Cine, într-adevăr? repetă Barrent. Cred că am băut un pic cam mult.

— Nimeni nu mai bea, îl contrazise celălalt. Nu vă înţeleg. Ce fel de joc e ăsta?

— Ce fel de joc credeţi dumneavoastră că e? contraatacă Barrent, recurgând la o tehnică pe care i-o recomandase Grupul.

Omul îl privi, încruntându-se:

— Cred că m-am prins... Sunteţi, fără îndoială, un Opinionist.

— Mmm, făcu Barrent, evaziv.

— Asta e, precis. Sunteţi unul dintre cetăţenii aceia care umblă pe ici, pe colo, cerându-le oamenilor părerile. Pentru supravegheri şi chestii de-astea. Aşa e?

— Aţi făcut o deducţie foarte inteligentă, comentă Barrent.

— Mă rog, nu mi se pare c-ar fi fost prea greu. Opinioniştii se-nvârt mereu peste tot, încercând să afle atitudinile oamenilor despre diverse lucruri. V-aş fi recunoscut imediat dacă aţi fi purtat uniforma de Opinionist.

Omul se încruntă din nou.

— Chiar, cum se face că nu sunteţi îmbrăcat în costumul Opinioniştilor?

— Tocmai am absolvit, explică Barrent. Încă n-am apucat să-mi obţin hainele.

— Aha. Ei bine, ar trebui să vă faceţi rost de ţinuta corespunzătoare, afirmă sentenţios celălalt. Cum vreţi să-şi dea seama cetăţenii de statutul dumneavoastră?

— A fost doar un sondaj-test. Vă mulţumesc pentru colaborare, domnule. Poate că voi mai avea ocazia să vă intervievez în viitorul apropiat.

— Când doriţi, răspunse omul. Înclină politicos din cap şi se îndepărtă.

Barrent reflectă puţin şi ajunse la concluzia că ocupaţia de Opinionist îi venea perfect. Avea să-i confere dreptul atotimportant de a pune întrebări, de a întâlni oameni, de a afla cum se trăia pe Pământ. Va trebui să aibă grijă, desigur, să nu-şi dezvăluie ignoranţa. Lucrând însă cu prudenţă, existau şanse să obţină în câteva zile cunoştinţele generale asupra acelei civilizaţii.

Mai întâi, era necesar să-şi cumpere îmbrăcăminte de Opinionist. Asta părea cel mai important. Problema era că nu avea banii cu care s-o plătească. Grupul se vădise neputincios în a duplica banii tereştri, nu reuşiseră nici măcar să-şi aducă aminte cum arătau.

Îl înzestraseră însă cu un mijloc de învinge chiar şi acest obstacol. Barrent se răsuci pe călcâie şi intră în cel mai apropiat magazin.

Proprietarul era un bărbat scund, cu ochi albastru-de-China şi un zâmbet primitor, de comis-voiajor. Îi ură bun-sosit lui Barrent şi îl întrebă cu ce îi putea fi de folos.

— Am nevoie de un costum de Opinionist, explică Barrent. Tocmai am preluat funcţia.

— Bineînţeles, domnule, spuse negustorul. Şi aţi venit chiar la locul potrivit. Majoritatea magazinelor mai mici nu deţin îmbrăcăminte de niciun alt fel în afara... ăă... celei pentru profesiunile comune. Aici însă la Jules Wonderson's, avem costume de gata pentru toate cele cinci sute două zeci de profesiuni majore înscrise în Almanahul Stării Civile. Eu sunt Jules Wonderson.

— O plăcere, răspunse Barrent. Aveţi un costum de gata pentru măsura mea?

— Sunt sigur că avem, îl încredinţă Wonderson. V-ar interesa un Normal sau un Special?

— Un Normal mi-ar veni drăguţ.

— Majoritatea Opinioniştilor noi preferă Specialul, spuse Wonderson. Micile lucrături manuale simulate fac să crească respectul publicului.

— În cazul ăsta, o să iau Specialul.

— Da, domnule. Deşi, dacă aţi putea aştepta o zi sau două, vom primi un nou model - o Ţesătură de Casă simulată, inclusiv imperfecţiuni naturale ale urzelii. Pentru omul discriminării de rang. O adevărată piesă de prestigiu.

— Poate mă voi întoarce s-o cumpăr şi pe aceea, spuse Barrent. Deocamdată, am nevoie de un costum de gata.

— Sigur că da, domnule, acceptă Wonderson, dezamăgit dar încercând eroic să o ascundă. Dacă aveţi amabilitatea să aşteptaţi un minuţel...

După câteva probe, Barrent se văzu îmbrăcat într-un costum negru de lucru, garnisit cu un tiv alb şi subţire în jurul reverelor. Pentru ochiul său lipsit de experienţă arăta aproape întocmai la fel ca şi celelalte costume pe care le avea expuse Wonderson, pentru bancheri, agenţi de bursă, băcani, contabili şi alţii ca ei. Dar pentru Wonderson, care vorbea despre reverul bancherului şi pensele agentului de asigurări, deosebirile se arătau tot atât

de evidente precum grosierele simboluri de clasă de pe Omega. Barrent conchise că nu era decât o chestiune de antrenament.

— Iată, domnule! exclamă negustorul. Vă vine ca turnat, din material garantat pentru o viaţă de om. Totul, pentru numai treizeci şi nouă şi nouăzeci şi cinci.

— Excelent! Acuma, în legătură cu banii...

— Da, domnule? Barrent se aruncă în gol:

— Nu am bani.

— Nu aveţi bani, domnule? Asta chiar e neobişnuit.

— Da, aşa este. Oricum, am asupra mea anumite articole de valoare...

Scoase din buzunar trei inele cu nestemate pe care i le pusese la dispoziţie Grupul de pe Omega.

— Aceste pietre sunt diamante veritabile, cum ar fi bucuros să ateste orice giuvaergiu. Dacă aţi reţine unul până aduc banii pentru plată...

— Dar, domnule, spuse Wonderson, diamantele şi altele asemenea nu au valoare intrinsecă. Nu mai au din '23, când Von Blon a scris lucrarea definitivă distrugând conceptul de valoare a rarităţilor.

— Desigur, murmură Barrent, negăsind altceva mai bun de spus.

Wonderson privi inelele:

— Bănuiesc totuşi că au o valoare sentimentală...

— Bineînţeles, se grăbi Barrent să confirme. Le-am avut în familie de generaţii întregi.

— În acest caz, n-aş vrea să vă lipsesc de ele. Vă rog, nu insistaţi, domnule! Sentimentalismul este cea mai preţioasă dintre stările emotive. N-aş mai putea dormi nopţile, dacă aş lua fie şi numai una dintre aceste moşteniri de familie de la dumneavoastră.

— Dar e problema cu plata...

— Plătiţi-mă când puteţi.

— Vreţi să spuneţi că aveţi încredere în mine, cu toate că nu mă cunoaşteţi?

— Fără discuţie, zâmbi cu şiretenie Wonderson. Vă încercaţi metodele de opinionist, nu-i aşa? Ei bine, până şi un copil ştie că civilizaţia noastră este bazată pe încredere, nu pe măsurile de prevedere. Este axiomatic faptul că până şi un străin trebuie

tratat cu încredere până nu se dovedeşte în mod concluziv şi incontestabil nedemn de ea.

— N-aţi fost niciodată înşelat?

— Fireşte că nu. Crima a devenit inexistentă în zilele noastre.

— În cazul ăsta întrebă Barrent, cum rămâne cu Omega?

— Vă rog?!

— Omega, planeta-închisoare. Trebuie să fi auzit de ea.

— Mi se pare că am auzit, spuse precaut Wonderson. Ei, ar fi trebuit să zic mai degrabă că e aproape inexistentă. Presupun că vor fi fiind câteva tipuri criminale congenitale, uşor recognoscibile ca atare. Se zice că nu ajung la mai mult de zece sau doisprezece indivizi pe an, dintr-o populaţie de două miliarde.

Afişă un zâmbet larg.

— Şansele de a-l întâlni pe unul dintre ei sunt extrem de reduse.

Barrent se gândi la navele-închisori ce făceau încontinuu naveta între Pământ şi Omega, revărsându-şi încărcătura umană şi întorcându-se să mai aducă. Se întrebă de unde-şi procura Wonderson statisticile. Şi, apropo de asta, unde era poliţia? Nu văzuse nicio uniformă militară, de când părăsise nava. Ar fi fost curios să afle, dar i se păru mai înţelept să nu continue cu tactica întrebărilor.

— Vă mulţumesc foarte mult pentru credit, spuse. Am să mă întorc cu banii cât de curând posibil.

— Sigur că da, replică Wonderson, scuturându-i mâna. Când doriţi, domnule. Nu e absolut nicio grabă.

Barrent îi mulţumi încă o dată şi părăsi magazinul. Avea acum o profesiune. Iar dacă şi alţi oameni gândeau la fel ca Wonderson, se bucura de o încredere nelimitată. Se afla pe o planetă care părea, cel puţin la prima vedere, o utopie. Utopie prezentând anumite contradicţii, desigur. Spera să afle mai mult în următoarele zile.

Mai jos pe aceeaşi stradă, Barrent găsi un hotel numit Micul Popas. Închirie o cameră pentru o săptămână, pe credit.

Dimineaţa, Barrent ceru îndrumări spre cea mai apropiată filială a bibliotecii publice. Ajunsese la concluzia că avea nevoie de cât mai multe informaţii posibile din cărţi. Cu cunoştinţe despre istoria şi dezvoltarea civilizaţiei pământene, avea să-şi formeze o mai bună idee asupra celor la care trebuia să se aştepte şi de ce anume să se ferească.

Îmbrăcămintea sa de Opinionist îi deschise accesul la rafturile oprite unde erau păstrate cărţile de istorie. Dar cărţile în sine se vădiră un şir de decepţii. Majoritatea nu erau decât volume de istorie a Pământului, din cele mai timpurii începuturi, până la zorii energiei atomice. Barrent le răsfoi. Pe măsură ce citea, îi reveniră unele amintiri din lecturile anterioare. Sări repede de la Grecia lui Pericle la Roma Imperială, la Charlemagne şi Evul Mediu, de la Cuceririle Normande la Războiul de Treizeci de Ani şi apoi la o fugară trecere în revistă a Epocii Napoleoniene. Citi cu mai multă atenţie despre Războaiele Mondiale. Cartea se încheia cu exploziile primelor bombe nucleare. Celelalte volume de pe raft nu erau decât banale amplificări ale diferitelor etape de istorie pe care le găsise în prima carte.

După foarte multe căutări, găsi o mică scriere intitulată "Dilema Postbelică, Volumul I", de Arthur Whittler. Începea acolo unde se întrerupseseră celelalte istorii: cu bombele atomice explodând deasupra Hiroshimei şi Nagasakiului. Barrent se aşeză şi începu să citească atent.

Află despre Războiul Rece din anii 1950, când mai multe naţiuni intraseră în posesia armelor nucleare şi cu hidrogen. Deja, declara autorul, germenii unei conformităţi masive şi ridiculizante erau prezenţi în rândurile naţiunilor lumii. În America se înregistra cea mai frenetică rezistenţă faţă de comunism. În Rusia şi China, o tot atât de aprigă rezistenţă împotriva capitalismului. Una câte una, toate naţiunile lumii au fost atrase într-o tabără sau alta. În scopuri de securitate internă, toate ţările se bazau pe cele mai noi forme de propagandă şi tehnici de îndoctrinare. Naţiunile simţeau că au nevoie, pentru propria supravieţuire, de o aderenţă rigidă la doctrinele aprobate de stat.

Presiunea asupra individului, spre a se conforma, devenea din ce în ce mai puternică şi, totodată, mai subtilă.

Primejdiile războiului trecură. Numeroase societăţi de pe Pământ începură să se contopească într-un singur superstat. Presiunea spre conformism însă în loc să slăbească, ajunse şi mai intensă. Nevoia era dictată de către continua creştere explozivă a numărului populaţiei şi de nenumăratele probleme specifice unificării peste liniile naţionale şi etnice. Diferenţele de opinie puteau fi mortale; prea multe grupuri aveau acum acces la suprem-ucigătoarele bombe cu hidrogen[iii].

Sub aceste circumstanţe, comportamentul deviant nu mai putea fi tolerat.

Unificarea fu în sfârşit încheiată. Cucerirea spaţiului continua, de la nava selenară la nava interplanetară şi la cea stelară. Pământul însă devenea tot mai rigid în instituţiile sale. O civilizaţie mai inflexibilă decât orice altceva produsese Europa medievală, pedepsind fiecare opoziţie faţă de obiceiurile, uzanţele şi crezurile existente. Aceste breşe în contractul social erau considerate crime majore, la fel de serioase ca şi omuciderea sau incendierea. Şi erau pedepsite similar. Instituţiile antice ale poliţiilor secrete, poliţiilor politice, informatorilor, toate erau folosite. Orice dispozitiv posibil era adus să acţioneze în sensul atotimportantului ţel al conformismului.

Pentru neconformişti, exista Omega.

Pedeapsa capitală fusese abolită cu multă vreme în urmă, dar nu exista nici loc şi nici resurse pentru a satisface numărul crescând al delicvenţilor care umpleau pretutindeni închisorile. Liderii lumii au decis în cele din urmă să-i transporte pe aceşti criminali într-o lume-puşcărie separată, copiind un sistem folosit de către francezi în Guyana şi Noua Caledonie, ca şi de englezi în Australia şi America de Nord timpurie. De vreme ce era imposibil ca Omega să fie guvernată de pe Pământ, autorităţile nici măcar n-au încercat. Pur şi simplu şi-au luat măsuri de siguranţă ca niciunul dintre deţinuţi să nu scape – şi atât.

Astfel se încheia volumul unu. O notă la sfârşit anunţa că al doilea volum urma să fie un studiu al Pământului contemporan. Purta titlul "Civilizaţia Statutelor".

Volumul doi nu se afla pe rafturi. Barrent îl întrebă pe bibliotecar, pentru a afla că tomul fusese distrus, în interesul siguranţei publice.

[iii] Reamintim că romanul a apărut în anul 1960(N.T.)

Părăsi biblioteca, se duse într-un părculeţ şi, aşezat pe o bancă, privind ţintă în pământ, încercă să gândească.

Se aşteptase să descopere un Pământ similar cu cel descris în cartea lui Whittler. Fusese pregătit pentru un stat poliţienesc, controale strânse din partea securităţii, o populaţie reprimată şi un aer de nelinişte crescândă. Acela însă, după câte se părea, fusese trecutul. Până în momentul de faţă, nici măcar nu văzuse un singur poliţist. Nu observase verificări din partea securităţii, iar oamenii pe care îi întâlnise nu arătau ca unii reprimaţi cu asprime. Dimpotrivă, chiar. Părea o lume întru totul diferită...

Cu excepţia faptului că, an după an, navele soseau pe Omega cu încărcăturile lor de prizonieri spălaţi-pe-creier. Cine îi arestase? Cine îi judecase? Ce fel de societate îi producea?

Trebuia să afle de unul singur răspunsurile.

A doua zi dis-de-dimineaţă, Barrent îşi începu explorarea. Opera după o tehnică simplă: suna la uşi şi punea întrebări. Îşi prevenea toţi subiecţii că întrebările sale reale puteau fi intercalate cu trucuri sau întrebări lipsite de sens, al căror scop era de a testa nivelul general al conştiinţei realităţii. În acest mod, Barrent descoperi că putea întreba absolut orice despre Pământ, putea explora zone controversate sau chiar inexistente, făcând-o totodată de aşa manieră încât să nu-şi dezvăluie propria neştiinţă.

Exista în continuare riscul ca vreun funcţionar oficial să-i ceară documentele sau ca poliţia să răsară în chip misterios când se aştepta mai puţin. Dar trebuia să-şi asume aceste riscuri. Pornind de la începutul Esplanadei Orange, Barrent înainta spre nord, sunând la fiecare casă pe lângă care trecea. Rezultatele îi erau inegale, după cum se putea constata şi după mostrele selective ale anchetei:

(Cetăţeana A.L. Gotthreid; vârsta: 55 ani; ocupaţia: femeie de serviciu. O cucoană puternică, ţinându-se dreaptă, categorică dar politicoasă, cu un aer de refuz al absurdităţilor.)

— Doriţi să mă întrebaţi de clase şi statute? Despre asta e vorba?

— Da, doamnă.

— Dumneavoastră, Opinioniştii, întrebaţi întotdeauna despre clase şi statute. S-ar putea crede că ştiţi totul despre acest subiect de-acum. Dar, mă rog. Astăzi, de vreme ce cu toţii suntem egali, nu mai există decât o singură clasă. Clasa mijlocie. Prin urmare, singura întrebare care rămâne este: cărei porţiuni din clasa mijlocie îi aparţine cineva? Celei superioare, inferioare sau mijlocii?

— Şi în ce fel se determină acesta?

— Păi, după fel de fel de lucruri. După felul în care o persoană vorbeşte, mănâncă, se îmbracă, după cum se comportă în public. După maniere, îmbrăcăminte. Putem întotdeauna să recunoaştem pe omul nostru din clasa mijlocie, după haine. E absolut inconfundabil.

— Înţeleg. Şi clasa mijlocie-inferioară?

— Ei bine, pe de o parte, le lipseşte energia creatoare. Poartă haine de gata, de exemplu, fără a-şi da osteneala să le

perfecţioneze. La fel se întâmplă cu locuinţele lor. Simplele decoraţiuni neinspirate nu rezolvă problema, daţi-mi voie să adaug. Ăsta e pur şi simplu însemnul clasei nouveau mijlociu-superior. Nu se primesc asemenea persoane în casă.

— Vă mulţumesc, Cetăţeană Gotthreid. Şi unde v-aţi clasifica pe dumneavoastră înşivă din punct de vedere al statutului?

(Cu o minimă ezitare:)

— Oh, niciodată nu m-am gândit prea mult la asta - mijlociu-superior, cred.

(Cetăţeanul Dreister; vârsta: 43 ani; ocupaţia: vânzător de pantofi. Un om blajin, zvelt, arătând destul de tânăr pentru vârsta lui.)

— Da, domnule. Myra şi cu mine avem trei copii de vârstă şcolară. Toţi băieţi.

— Mi-aţi putea da o oarecare idee, în ce constă educaţia lor?

— Învaţă să scrie şi să citească şi cum să devină buni cetăţeni. Deja încep să-şi deprindă meseriile. Cel mai mare va lucra în sfera familiei - încălţăminte. Ceilalţi doi urmează cursuri de ucenicie în băcănie şi, respectiv, comerţ cu amănuntul. Acesta e domeniul de activitate al familiei soţiei mele. Mai învaţă de asemenea cum să-şi păstreze statutul şi cum să se folosească de tehnicile standard pentru a promova. Cam asta e tot ce se întâmplă la cursurile deschise.

— Mai există şi alte cursuri şcolare care nu sunt deschise?

— Ei, sigur că sunt şi cursurile închise. Fiecare copil le frecventează.

— Şi ce învaţă la cursurile închise?

— Nu ştiu. Sunt închise, v-am spus.

— Copiii nu povestesc niciodată?

— Vorbesc despre tot ce mişcă sub soare, dar nu şi despre asta.

— N-aveţi nici cea mai vagă idee ce se întâmplă la cursurile închise?

— Îmi pare rău, nu. Presupun - şi nu-i decât o presupunere, dacă nu vă supăraţi - că e probabil ceva religios, aş zice. Dar ar trebui să întrebaţi un profesor.

— Vă mulţumesc, domnule. Şi cum v-aţi clasifica pe dumneavoastră din punct de vedere al clasei?

— Clasa mijlociu-mijlocie. Nu prea am ce să adaug...

(Cetăţeană Maryjane Morgan; vârsta: 51 ani; ocupaţia: profesoară. O femeie înaltă, osoasă.)

— Da, domnule, cred că aceasta rezumă aproape exact curriculum-ul nostru la Mica Şcoală Bej.

— Cu excepţia cursurilor închise.

— Vă rog, domnule?

— Cursurile închise. Despre ele n-aţi discutat.

— Mă tem că nu pot.

— De ce nu, Cetăţeană Morgan?

— Asta-i o întrebare încuietoare? Toată lumea ştie că profesorii nu au acces la cursurile închise.

— Şi cine are acces?

— Copiii, fireşte.

— Dar cine îi învaţă?

— E sarcina guvernului.

— Desigur. Dar cine, concret, se ocupă de predarea cursurilor închise?

— N-am idee, domnule. Nu e treaba mea. Cursurile închise sunt o instituţie străveche şi respectată. Ceea ce se petrece în cadrul lor e foarte posibil să fie de natură religioasă. Dar nu-i decât o deducţie. Şi indiferent ce e, nu-i treaba mea. Nici a dumitale, tinere, Opionist sau nu.

— Vă mulţumesc, Cetăţeană Morgan.

(Cetăţeanul Edgar Nief; vârsta: 107 ani; ocupaţia: ofiţer în retragere. Un bărbat înalt, adus de spate, cu baston, ochi albaştri, de gheaţă, neînceţosaţi de vârstă.)

— Puţin mai tare, vă rog. Cum suna întrebarea aceea?

— În legătură cu forţele armate. Concret, v-am întrebat...

— Îmi amintesc acum. Da, tinere domn, am fost colonel în Comandoul Spaţial Nord-American Douăzeci şi Unu, care era o unitate regulată a Corpului de Armată pentru Apărarea Pământului.

— Şi v-aţi retras din serviciul militar?

— Nu, serviciul s-a retras de la mine.

— Mă scuzaţi, domnule...?

— Aţi auzit corect, tinere domn. S-a întâmplat acum exact şaizeci şi trei de ani. Forţele Armate terestre au fost demobilizate, cu excepţia poliţiei, pe care nu o pot pune la socoteală. Toate unităţile regulate însă au fost demobilizate.

— De ce s-a făcut asta, domnule?

— Nu aveam cu cine să luptăm. Nici măcar împotriva cui să ne apărăm, sau cel puţin aşa mi s-a spus. A dracu de prostească treabă, aş zice.

— De ce, domnule?

— Pentru că un soldat bătrân ştie că nu poţi fi niciodată sigur când poate să se ivească un inamic. Se poate întâmpla chiar acum. Şi atunci unde-o s-ajungem?

— Dar nu s-ar putea forma la loc armatele?

— Sigur. Numai că generaţia prezentă nu deţine conceptul serviciului sub arme. N-am mai rămas conducători, în afara câtorva bătrâni nebuni şi inutili ca mine. Ar fi nevoie de ani pentru ca să se formeze o forţă eficace, condusă eficient.

— Iar între timp, Pământul este complet expus unei invazii din afară?

— Da, cu excepţia unităţilor de poliţie. Şi mă îndoiesc serios că am putea pune vreo bază pe ele, sub foc inamic.

— Ce mi-aţi putea spune despre poliţie?

— Nu ştiu nimic despre ei. Nu mi-am ostenit niciodată mintea cu problemele non-militare.

— Dar e de conceput că poliţia şi-a asumat acum funcţiile armatei, nu-i aşa? Că poliţia constituie o forţă paramilitară considerabilă şi disciplinată?

— E posibil, tinere domn. Orice e posibil.

(Cetăţeanul Moertin Honners; vârsta: 31 de ani; ocupaţia: verbalizator. Un tânăr subţirel, apatic, cu chip băieţesc, deschis şi păr neted, de culoarea porumbului.)

— Sunteţi verbalizator, Cetăţene Honners?

— Sunt, domnule. Deşi, poate, "autor" ar fi un cuvânt mai potrivit, dacă nu vă e cu supărare.

— Fără îndoială, Cetăţene Honners, în prezent sunteţi angajat în a scrie pentru unele din periodicele pe care le văd pe standurile de difuzare?

— Categoric, nu! Acestea sunt comise de scribi incompetenţi, pentru delectarea dubioasă a claselor mijlociu-inferioare. Povestirile, în caz că nu ştiţi, sunt luate cuvânt cu cuvânt după operele feluriţilor scriitori populari din secolele douăzeci şi douăzeci şi unu. Oamenii care fac treaba asta, abia dacă substituie adjectivele şi adverbele. Din când în când, se spune, un scrib mai îndrăzneţ înlocuieşte şi un verb sau chiar un substantiv. Dar asta se întâmpla foarte rar. Redactorii

periodicelor de acest gen nu văd cu ochi buni inovaţiile prea impetuoase.

— Iar dumneavoastră nu sunteţi angajaţi într-o asemenea muncă?

— În niciun caz! Munca mea e ne-lucrativă. Sunt un Specialist Creator Conrad.

— V-ar deranja să-mi explicaţi ce înseamnă asta, Cetăţene Honners?

— Cu cea mai mare plăcere. Domeniul particular al preocupărilor mele cuprinde recrearea operelor lui Joseph Conrad, un autor care a trăit în era pre-atomică.

— Şi cum procedaţi pentru a re-crea aceste opere, domnule?

— Ei bine, în prezent sunt angajat în cea de-a cincea recreare de-a mea după "Lord Jim". Pentru a o face, mă cufund cât de adânc posibil în lucrarea originală. Apoi mă apuc s-o rescriu, aşa cum ar fi scris-o Conrad dacă trăia în zilele noastre. E o sarcină care pretinde sârguinţă maximă şi integritate artistică supremă. O singură eroare poate submina întreaga recreare. După cum puteţi vedea, presupune o stăpânire preliminară a vocabularului lui Conrad, a temelor, intrigilor, personajelor, stării de spirit, modalităţilor de abordare şi aşa mai departe. Toate acestea intră în lucrare, şi totuşi cartea nu poate fi doar o repetare servilă. Trebuie să aibă ceva nou de spus, întocmai aşa cum ar fi făcut-o Conrad.

— Şi aţi reuşit?

— Criticii au fost generoşi, iar editorul meu îmi dă toate încurajările.

— Când vă veţi fi încheiat cea de-a cincea recreare a lui "Lord Jim", ce aveţi în plan să faceţi?

— Mai întâi, o să-mi acord o lungă perioadă de odihnă. Apoi voi re-crea una dintre lucrările minore ale lui Conrad, poate "Plantatorul din Malata"...

— Înţeleg. Recrearea e o regulă în toate artele?

— Este ţelul oricărui artist cu aspiraţii adevărate, indiferent de domeniul pe care şi l-a ales pentru a crea. Arta e o amantă crudă, teamă mi-e...

(Cetăţeanul Willis Ouerka; vârsta: 8ani; ocupaţia: elev. Un băiat fermecător, brunet, bronzat.)

— Îmi pare rău, domnule Opinionist, părinţii mei nu sunt acasă pe moment.

— E absolut în regulă, Willis. Te deranjează să-ţi pun o întrebare, două?

— Nu mă deranjează. Ce aveţi sub jachetă, domnule? E umflată.

— Eu pun întrebările, Willis, dacă nu-i cu supărare... Acuma, spune-mi, îţi place şcoala?

— E ca lumea.

— Ce cursuri urmezi?

— Păi, avem citire, scriere, aprecierea statutelor şi lecţii de artă, muzică, arhitectură, literatură, balet şi teatru. Chestiile obişnuite.

— Înţeleg. Astea sunt la cursurile deschise?

— Normal.

— Frecventezi şi un curs închis?

— Normal că da. În fiecare zi.

— Te superi dacă te rog să-mi vorbeşti despre asta?

— Nu mă supăr. Umflătura aia-i un pistol? Eu ştiu ce sunt pistoalele. Unii din băieţii mai mari dădeau din mână-n mână nişte poze acu câteva zile în pauza de masă şi am băgat şi eu un ochi. Aveţi un pistol acolo?

— Nu. Costumul nu-mi vine tocmai bine, asta-i tot. Ia să vedem. Ai ceva împotrivă să-mi spui ce faceţi la cursul închis?

— N-am nimic împotrivă.

— Deci ce se întâmplă?

— Nu-mi aduc aminte.

— Ei, haide, Willis!

— Chiar aşa, domnule Opinionist. Intrăm toţi în clasa aia şi ieşim după două ore în recreaţie. Da asta-i tot. Nu pot să-mi aduc aminte nimic altceva. Am vorbit şi cu ceilalţi copii. Nici ei nu ţin minte.

— Ciudat...

— Ba nu, domnule. Dacă era vorba să ne-amintim, n-ar mai fi fost închis, nu?

— Aşa o fi. Îţi aduci aminte cum arată încăperea sau pe cine aveţi profesor la cursul închis?

— Nu, domnule. Chiar nu-mi aduc aminte nimic despre asta.

— Mulţumesc, Willis.

— Pentru puţin, domnule. Da’ chiar n-aveţi acolo un pistol?...

(Cetăţeanul Cutchulain Dent; vârsta: 37 ani; ocupaţia: inventator. Un bărbat cu chelie prematură şi ochi ironici, cu pleoape grele.)

— D-da, aşa e. Sunt inventator specializat în jocuri. Am scos "Triunghiular - Sau Altfel!", anul trecut. A fost destul de popular. L-aţi văzut?

— Teamă mi-e că nu.

— O trebuşoară drăguţă. E o chestie simulată, cu pierdut-în-spaţiu. Judecătorilor li se dau date incomplete pentru computerele lor miniaturale şi, pe măsură ce le câştigă, informaţii suplimentare. Neprevăzute spaţiale, drept pedeapsă. Puzderie de jocuri de lumini şi socoteli de-astea. O vânzare grozavă.

— Mai inventaţi şi altceva, Cetăţene Dent?

— Când eram puşti, am lucrat la o semănătoare-secerătoare perfecţionată. Proiectată să fie de trei ori mai eficientă decât modelele prezentate. Şi, mă credeţi ori nu, chiar credeam că aş avea şansa s-o vând.

— Şi aţi vândut-o?

— Evident că nu. Pe vremea aceea nu realizam că oficiul de patente era închis permanent, cu excepţia secţiei de jocuri.

— V-a supărat acest lucru?

— M-a cam supărat pe moment. Dar mi-am dat curând seama că modelele pe care le avem sunt totuşi destul de bune. Nu e nevoie de invenţii mai ingenioase sau mai eficiente. Oamenii, în ziua de azi, sunt mulţumiţi cu ce au. Pe de altă parte, noile invenţii nu i-ar folosi cu nimic omenirii. Ratele natalităţii şi mortalităţii pe Pământ sunt stabile, de găsit se găseşte destul pentru toată lumea... Pentru a produce o nouă invenţie, ar trebui să reutilezi o întreagă fabrică. Şi e aproape imposibil, de vreme ce toate fabricile, în ziua de azi, sunt automate şi autodepanatoare. Din acest motiv s-a stabilit un moratoriu asupra invenţiilor, cu excepţia celor de înnoire a domeniului jocurilor.

— Ce părere aveţi despre situaţia asta?

— Ce părere să am? Dacă aşa stau lucrurile...

— V-ar plăcea să stea altfel?...

— Poate. Dar, inventator fiind, oricum sunt clasificat ca element potenţial instabil.

(Cetăţeanul Barn Threnten; vârsta: 41 ani: ocupaţia: inginer atomist specializat în design nave spaţiale. Un bărbat nervos, cu înfăţişare inteligentă şi ochi căprui şi trişti)

— Vreţi să ştiţi cu ce mă ocup în munca mea? Regret că aţi întrebat, Cetăţene, căci nu fac nimic decât mă plimb prin fabrică. Regulile sindicale presupun ca pe lângă fiecare robot sau operaţiune robotizată să fie prezent şi un om. Asta fac eu. Pur şi simplu stau pe-alături.

— Păreţi nemulţumit, Cetăţene Threnten...

— Sunt. Am vrut să ajung inginer atomist. M-am instruit. Apoi, la absolvire, am descoperit că toate cunoştinţele erau perimate de cincizeci de ani. Şi chiar dacă am învăţat ceea ce se face în prezent, nu are unde să-mi folosească.

— De ce nu?

— Pentru că toată activitatea din domeniul atomicii e automatizată. Nu ştiu dacă majoritatea populaţiei e la curent, dar ăsta-i adevărul. De la materia primă şi până la produsul finit, totul e complet automat. Singura participare umană în program constă în controlul cantităţii, relativ la indicii de populaţie. Şi până şi aici munca e minimă.

— Ce se întâmplă dacă o parte a fabricii se defectează?

— O repară unităţile robotice de depanare.

— Şi dacă se strică şi acestea?

— Afurisitele au auto-depanare. Tot ce pot eu să fac e să stau de-o parte, să mă uit şi să completez un raport. Ceea ce înseamnă o poziţie absolut ridicolă, pentru un om care se consideră inginer.

— De ce nu vă reorientaţi spre un alt domeniu?

— N-are niciun rost. Am verificat, şi restul inginerilor sunt în aceeaşi postură ca mine, urmărind procese automate pe care nu le înţeleg. Zi un domeniu: procesare hrană, fabricaţie de automobile, construcţii, biochimie, toate-s la fel. Fie ingineri stând pe tuşă, fie niciun fel de ingineri.

— Acest lucru e valabil şi pentru zborurile spaţiale.

— Sigur. Niciun membru al sindicatului piloţilor spaţiali n-a părăsit suprafaţa Pământului de cincizeci de ani. Habar n-ar avea cum se conduce o navă.

— Înţeleg. Toate navele sunt reglate pe automat.

— Exact. Automat permanent şi irevocabil.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă aceste nave ar ajunge într-o situaţie fără precedent?

— Greu de spus. Navele, ştiţi, nu pot gândi; nu fac decât să urmeze programe prestabilite. Dacă o navă ar intra într-o situaţie pentru care n-a fost programată, ar paraliza, cel puţin temporar. Cred că dispun de un selector pentru variante optime, presupus să-şi asuma rezolvarea situaţiilor destabilizate; dar nu s-a încercat niciodată. În cel mai bun caz, ar reacţiona tărăgănat; în cel mai rău, nici măcar n-ar funcţiona. Şi asta ar fi perfect, după mine.

— Chiar vorbiţi serios?

— Sigur că vorbesc serios. Mi-e greaţă de-atâta stat pe bară căscând gura la o maşină care face acelaşi lucru zi de zi. Cei mai mulţi dintre profesionişti simt la fel, o ştiu. Vrem să facem ceva. Orice. Ştiaţi că acum o sută de ani astronavele pilotate de oameni explorau planetele altor sisteme solare?

— Da.

— Ei bine, asta-i ceea ce ar trebui să facem acum. Să ne mişcăm în afară, să explorăm, să progresăm. Ăsta-i lucrul de care-avem nevoie.

— Sunt de acord. Dar nu credeţi că spuneţi lucruri destul de periculoase?

— Ştiu că sunt periculoase. Dar, sincer vorbind, pur şi simplu nu îmi pasă. N-au decât să mă expedieze pe Omega, dacă vor. Aici nu-s bun de nimic.

— Va să zică, aţi auzit despre Omega?

— Oricine are vreo legătură cu astronavele ştie de Omega. Călătorii tur-retur între Omega şi Pământ, asta-i tot ce fac navele noastre. E o lume cumplită. Personal, aş da toată vina pe clerici.

— Pe clerici?

— Absolut. Nebunii ăia făţarnici cu nesfârşita lor trăncăneală prostească despre Biserica Spiritului Încarnatului Umanităţii. E prea destul ca să-l facă pe om să-şi dorească un strop de rău…

(Cetăţeanul Părinte Boeren; vârsta: 51 ani; ocupaţia: cleric. Un bărbat cu prestanţă, trup în formă de prună, purtând un anteriu galben ca safranul şi sandale albe.)

— Aşa este, fiul meu, sunt abatele ramurii locale a Bisericii Spiritului Încarnatului Umanităţii. Biserica noastră este expresia religioasă oficială şi exclusivă a conducerii Pământului. Religia

noastră vorbeşte pentru toate popoarele lumii. E o compoziţie din cele mai bune elemente ale tuturor religiilor anterioare, atât majore cât şi minore, împletite cu meşteşug într-o singură credinţă atotcuprinzătoare.

— Cetăţene Abate, n-ar fi de aşteptat să existe contradicţii de doctrină între feluritele religii care alcătuiesc credinţa dumneavoastră?

— Au existat contradicţii. Dar făuritorii Bisericii noastre prezente au înlăturat toate materiile de natură să işte controverse. Păstrăm numai anumite faţete mai viu colorate ale acelor mari religii de odinioară; aspecte pe care oamenii le pot identifica. Nu s-au semnalat niciodată schisme în religia noastră, pentru că suntem atottoleranţi. Omul poate crede orice doreşte, câtă vreme nu exclude sfântul spirit al Încarnatului Umanităţii. Căci adoraţia noastră, vezi dumneata, este adevărata adorare a Omului. Iar spiritul pe care îl recunoaştem e spiritul divinului şi simţului Bine.

— Aţi fi bun să definiţi Binele, Cetăţene Abate?

— Fireşte. Binele este acea forţă dinlăuntrul nostru care îi inspiră pe oameni întru fapte ale conformismului şi servilităţii. Adorarea Binelui este esenţialmente adularea de tine însuţi, şi prin urmare unica adoraţie adevărată. Eul pe care îl adorăm e fiinţa socială ideală: omul constrâns în nişa sa din societate, şi totuşi gata oricând să progreseze creator în rang. Binele este blând, odată ce e adevărata reflectare a universului iubitor şi milostiv. Binele îşi schimbă încontinuu aspectele, deşi vine către noi în...

Dar ai o expresie ciudată pe chip, tinere cetăţean!?...

— Îmi cer scuze, Cetăţene Abate. Cred că am auzit această predică, sau o alta foarte asemănătoare ei.

— Este adevărată ori de câte ori o auzi.

— Neîndoielnic. Încă o întrebare, domnule. Mi-aţi putea vorbi despre instruirea religioasă a copiilor?

— Această sarcină este îndeplinită pentru noi de către roboţii-confesori.

— Aşa?

— Am desprins noţiunea din străvechea rădăcină a credinţei, Freudianismul Transcendental. Robotul-confesor îi instruieşte pe copii şi pe adulţi deopotrivă. Le ascultă problemele din cadrul matricei sociale. El este prietenul lor constant, mentorul social,

instructorul religios. Robotici fiind, confesorii sunt capabili să ofere răspunsuri exacte şi invariabile oricărei întrebări. Aceasta ajută marea lucrare a Conformismului.

— Îmi dau seama că o ajută. Cu ce se ocupă preoţii umani?

— Veghează asupra roboţilor-confesori.

— Sunt aceşti roboţi-confesori prezenţi în sălile de clasă închise?

— Nu intră în competenţa mea să dau răspunsul la această întrebare.

— Sunt, nu-i aşa?

— Realmente nu ştiu. Cursurile închise sunt oprite accesului abaţilor ca şi tuturor celorlalţi adulţi.

— Din ordinul cui?

— Din ordinul Şefului Poliţiei Secrete.

— Înţeleg... Vă mulţumesc, Cetăţene Abate Boeren.

(Cetăţeanul Enyen Dravivian; vârsta: 43 ani; ocupaţia: funcţionar guvernamental. Un bărbat cu faţă prelungă, ochi înguşti, îmbătrâniţi şi obosiţi dincolo de vârstă.

— Buna ziua, domnule. Spuneţi că sunteţi angajat de către guvern?

— Corect.

— E vorba de guvernul de stat sau de cel federal?

— Amândouă.

— Înţeleg. Şi sunteţi angajat în acest post de foarte multă vreme?

— De aproximativ optsprezece ani.

— Da, domnule. V-ar deranja să-mi spuneţi în ce constă, concret, funcţia dumneavoastră?

— Câtuşi de puţin. Sunt Şeful Poliţiei Secrete.

— Sunteţi... Înţeleg, domnule. Foarte interesant. Eu...

— Lasă în pace lansatorul de raze, ex-Cetăţene Barrent. Te pot asigura, n-o să funcţioneze în zona ecranată din jurul acestei case. Şi dacă-l scoţi, o să ai de suferit.

— Cum?

— Am şi eu mijloacele mele proprii de protecţie.

— De unde-mi ştiţi numele?

— Am aflat aproape totul despre dumneata de când ai pus piciorul pe Pământ. Ştii, nu suntem în întregime lipsiţi de resurse. Dar putem discuta despre toate astea înăuntru. Nu pofteşti?

— Cred că mai degrabă nu...

— Mă tem că n-ai încotro. Haide, Barrent, n-o să te muşc.

— Sunt arestat?

— Categoric, nu. Pur şi simplu vom sta puţin de vorbă. Aşa, domnule, pe aici. Simte-te ca la dumneata acasă.

Dravivian îl conduse într-o cameră spaţioasă, lambrisată cu lemn de nuc. Mobila era dintr-o esenţă grea, neagră, cu încrustaţii complicate, lăcuită. Biroul, înalt, în linii drepte, părea o antichitate. O tapiserie grea acoperea complet un perete. Înfăţişa, în tonuri decolorate, o scenă de vânătoare medievală.

— Îţi place? întrebă Dravivian. Familia mea a făcut decoraţiunile. Soţia a copiat tapiseria după un original aflat la Muzeul Metropolitan. Cei doi fii au colaborat la mobilă. Doreau ceva străvechi şi cu iz spaniol, dar oferind mai mult confort decât presupun de obicei antichităţile. O uşoară modificare a liniilor a rezolvat problema. Contribuţiile mele proprii nu sunt vizibile. Muzica din perioada barocă e specialitatea mea.

— Pe lângă activitatea de poliţist, spuse Barrent.

— Da, pe lângă asta...

Dravivian se întoarse cu spatele la Barrent, privind gânditor la tapiserie.

— Vom ajunge la problema poliţiei mai încolo. Spune-mi, mai întâi, ce părere ai despre camera asta?

— E foarte frumoasă.

— Da. Şi?

— Păi... eu nu sunt în măsură s-o judec...

— Trebuie să judeci, insistă Dravivian. În această încăpere poţi vedea civilizaţia Pământului în miniatură. Spune-mi ce părere ai despre ea.

— Îmi inspiră lipsă de viaţă, mărturisi Barrent. Dravivian reveni spre el, zâmbind.

— Da, e un cuvânt potrivit pentru a o defini. Infatuată ar suna poate mai exact. Aceasta e o cameră de statut înalt, Barrent. O mare cantitate de creativitate s-a consumat în perfecţionarea artistică a străvechilor arhetipuri. Familia mea a re-creat un pic din trecutul Spaniei, la fel cum altele au reconstituit frânturi din trecutul Mayan, American Timpuriu sau Oceanic. Şi totuşi, găunoşenia de esenţă e evidentă. Fabricile noastre automatizate produc aceleaşi şi aceleaşi bunuri, an de an. Odată ce toţi avem aceste articole identice, e necesar ca fiecare să transforme produsul fabricii, să-l îmbunătăţească şi să-l brodeze pentru a ne exprima prin el pe noi înşine, rangurile noastre. Aşa e orânduit Pământul, Barrent. Energia şi

îndemânările sunt canalizate strict în sensuri decadente prin excelenţă. Reîncrustăm mobila veche, ne facem griji cu privire la poziţie, la statut, şi în tot acest timp frontiera planetelor îndepărtate rămâne neexplorată şi necucerită. Am încetat de mult expansiunea. Stabilitatea a adus pericolul stagnării, căreia i-am sucombat. Am devenit socializaţi într-un asemenea grad încât individualitatea trebuie să fie deviată spre cele mai inofensive scopuri, întoarsă spre interior, ţinută la distanţă de orice modalitate expresivă care să aibă sens. Cred că ai văzut destule asemenea lucruri de când te afli pe Pământ, nu?

— Am văzut. Dar nu m-aş fi aşteptat niciodată să-l aud pe Şeful Poliţiei Secrete spunând-o.

— Sunt un om mai neobişnuit, replică Dravivian, cu un zâmbet sarcastic. Iar Poliţia Secretă e şi ea o instituţie ieşită din comun.

— Trebuie că e foarte eficientă. Cum aţi aflat despre mine?

— A fost chiar mult prea simplu. Majoritatea oamenilor de Pământ sunt condiţionaţi, securizaţi încă din copilărie. Ştii, face parte din moştenirea noastră. Aproape toţi cei pe care i-ai întâlnit au fost în măsură să-şi dea seama că exista ceva foarte deplasat în felul cum te comportai. Erai tot atât de vizibil nelalocul-dumitale ca un lup printre oi. Oamenii au observat şi mi-au raportat mie direct.

— Perfect, spuse Barrent. Şi acum?

— Mai întâi, aş vrea să-mi vorbeşti despre Omega.

Barrent îi povesti Poliţistului Şef despre viaţa sa pe planeta-închisoare. Dravivian dădu din cap, cu un surâs vag pe buze:

— Da, e aproape întocmai aşa cum m-am aşteptat. Acelaşi lucru s-a întâmplat pe Omega, cum s-a întâmplat pe vremuri şi în America şi Australia. Există deosebiri, fireşte; aţi fost rupţi complet de patria natală, însă şi acolo acţionează aceleaşi imbolduri şi energii aprige şi aceeaşi lipsă de scrupule.

— Acum ce-o să faceţi? întrebă Barrent. Dravivian ridică din umeri.

— Chiar nu contează. Presupun că te-aş putea ucide. Dar asta nu i-ar opri pe cei din grupul vostru să trimită alţi spioni sau să captureze una din navele-puşcării. De îndată ce vor începe să se mişte în forţă, au să descopere oricum adevărul.

— Care adevăr?

— De-acum trebuie că ţi-e evident. Pământul nu a mai susţinut un război de aproape opt sute de ani. N-am şti cum s-o facem. Organizarea navelor de gardă împrejurul planetei Omega e faţadă pură. Sunt complet automatizate, construite pentru a face faţă condiţiilor de acum mai multe sute de ani. Un atac hotărât va captura o navă; iar când o aveţi pe una, celelalte vor fi înfrânte. După aceea nu va mai rămâne nimic care să oprească înapoierea pe Pământ; iar pe Pământ nu avem nimic cu care să luptăm împotriva lor. Acesta, trebuie să-ţi dai seama, e motivul pentru care toţi prizonierii sunt lăsaţi fără memoriile lor. Dacă şi-ar aminti, vulnerabilitatea Pământului ar deveni dureros de vizibilă.

— Dacă ştiaţi toate acestea, întrebă Barrent, de ce liderii voştri n-au făcut nimic ca să le prevină?

— A fost dorinţa noastră iniţială. Dar nu a existat voinţă reală la baza intenţiei. Am preferat să nu ne facem gânduri. Presupun că status quo-ul se va menţine un timp nedefinit. N-am vrut să ne gândim la ziua când cei de pe Omega se vor întoarce pe Pământ.

— Şi-acum ce aveţi de gând să faceţi, dumneata şi poliţia dumitale?

— Şi eu sunt o faţadă, răspunse Dravivian. N-am nicio poliţie. Poziţia de şef e întru totul onorifică. N-a mai fost nevoie de forţă poliţienească pe Pământ, de aproape un secol.

— Veţi avea nevoie de una când vor veni cei de pe Omega, spuse Barrent.

— Da. Va exista din nou crimă, necazuri serioase. Cred însă că amalgamarea finală va fi încununată de succes. Voi, pe Omega, aveţi energia, ambiţia de a ajunge la stele. Cred că vă e necesară o anume stabilitate şi creativitate, pe care Pământul le poate oferi. Oricare ar fi rezultatele, unificarea e inevitabilă. Prea mult am trăit aici într-un vis frumos. E nevoie de măsuri violente ca să ne trezească.

Dravivian se ridică în picioare.

— Şi acum, spuse, de vreme ce soarta planetelor Pământ şi Omega pare să fie pecetluită, ţi-aş putea oferi ceva răcoritor?

Cu ajutorul Şefului Poliţiei, Barrent strecură un mesaj la bordul următoarei nave ce pleca spre Omega. Informă despre condiţiile de pe Pământ, urgentând trecerea imediată la acţiune. Când şi aceasta se îndeplini, Barrent fu gata pentru sarcina sa finală - aceea de a găsi judecătorul ce-l condamnase pentru o crimă pe care nu el o comisese şi informatorul mincinos care îl turnase judecătorului. Când avea să-i fi găsit pe aceştia doi, Barrent ştia că odată cu ei îşi va fi aflat şi ultimele porţiuni lipsă din memorie.

Luă expresul de noapte spre Youngerstun. Suspiciunile, acordate acut după viaţa pe Omega, nu-i dădeau pace. Trebuia să existe un anume clenci în toată această splendidă simplitate. Poate că avea să-l găsească în Youngerstun.

În zorii zilei se afla acolo. La prima vedere, şirurile ordonate ale caselor nu se deosebeau prin nimic de cele din oricare altă localitate. Pentru Barrent însă arătau altfel şi dureros de familiare. Îşi amintea de oraşul său, iar casele monotone aveau pentru el individualitate şi înţeles. Acolo se născuse şi crescuse.

Iată, magazinul lui Grothmeir, iar peste drum de el casa lui Havening, campionul local al decoraţiunilor interioare. Aici era casa lui Billy Havelock. Billy îi fusese cel mai bun prieten. Plănuiseră să se facă împreună astronauţi şi rămăseseră prieteni buni şi după terminarea şcolii - până ce Barrent fusese condamnat pe Omega.

Iată şi casa lui Andrew Therkaler. Iar mai în josul străzii se afla şcoala la care învăţase. Îşi putea aminti bine clasele, îşi putea aminti cum, în fiecare zi, intraseră pe uşa aceea care dădea în clasa închisă. Dar tot nu era în stare să-şi aducă aminte ce anume învăţaseră acolo.

Chiar aici, lângă aceşti doi ulmi uriaşi, avusese loc crima. Barrent se duse în acel loc şi îşi aminti cum se întâmplase. Era în drum spre casă. De undeva din josul străzii, auzise un ţipăt. Se întorsese şi un om - Illiardi - alergând pe trotuar, îi aruncase ceva. Barrent prinsese instinctiv obiectul, pentru a se pomeni în mână cu o armă ilegală. După alţi câţiva paşi, privea la chipul mort şi contorsionat al lui Andrew Therkaler.

Iar după aceea ce se întâmplase? Confuzie. Panică. Senzaţia că îl priveşte cineva, aşa cum stătea, cu pistolul în mână,

aplecat peste cadavru. Acolo, la capătul străzii, se găsea refugiul spre care se îndreptase.

Merse într-acolo şi recunoscu o cabină de confesional-robot.

Barrent intră. Cabina era mică, iar în aer plutea o mireasmă slabă de tămâie. Cămăruţa conţinea un singur scaun. În faţa acestuia se afla un panou luminat strălucitor, în configuraţii complexe.

— Bună dimineaţa, Will, îi spuse panoul.

Pe Barrent îl încercă un neaşteptat sentiment de neajutorare, când auzi vocea blândă şi mecanică. Acum îşi amintea. Glasul acela lipsit de pasiune ştia totul, înţelegea totul şi nu ierta nimic. Vocea artistic fabricată îi vorbise, îl ascultase şi apoi îl judecase. În visul lui, îl personificase pe robotul-confesor prin figura unui judecător uman.

— Mă mai ţii minte? întrebă Barrent.

— Fireşte, spuse robotul-confesor. Ai fost unul dintre enoriaşii mei înainte de a pleca spre Omega.

— Tu m-ai trimis acolo.

— Pentru crima de omucidere.

— Dar nu eu am comis crima! protestă Barrent. N-am făcut-o, iar tu trebuie să fi ştiut asta!

— Fireşte că am ştiut, spuse robotul-confesor. Însă puterile şi îndatoririle mele sunt strict definite. Condamn în funcţie de dovezi, nu după intuiţie. Conform legii, robotul-confesor nu trebuie să cântărească decât probele concrete care îi sunt înfăţişate. El trebuie, atunci când se află la îndoială, să dea sentinţe. De fapt, simpla prezenţă a unui om înaintea mea, acuzat de crimă, trebuie luată ca o puternică prezumţie a vinovăţiei lui.

— Existau dovezi împotriva mea?

— Da.

— Cine le dăduse?

— Nu-i pot dezvălui numele.

— Trebuie! insistă Barrent. Vremurile sunt în schimbare, pe Pământ. Prizonierii se întorc acasă. Ştiai asta?

— Mă aşteptam, spuse robotul-confesor.

— Îmi trebuie numele informatorului, continuă Barrent. Îşi scoase lansatorul de raze din buzunar şi înaintă spre panou.

— O maşină nu poate fi constrânsă, îi aminti robotul-confesor.

— Dă-mi numele! strigă Barrent.

— Ar fi mult mai bine să n-o fac, pentru propriul tău bine. Pericolul ar fi prea mare. Crede-mă, Will...

— Numele!

— Prea bine. Îl vei găsi pe informator pe Maple Street, nr.35. Dar sincer te sfătuiesc să nu te duci acolo. Vei fi ucis. Pur şi simplu nu ştii...

Barrent apăsă trăgaciul, iar raza îngustă despică panoul. Luminile licăriră şi păliră, pe măsură ce spinteca prin cablajele complicate. În cele din urmă se stinseră toate şi un fum cenuşiu şi subţire ieşi din instalaţie.

Barrent părăsi cabina, îşi vârî raza-ac înapoi în buzunar şi se îndreptă spre Maple Street.

Mai fusese acolo şi înainte. Cunoştea strada, alungită peste o colină, înălţându-se abrupt printre stejari şi arţari. Stâlpii aceia cu felinare erau prieteni vechi, crăpătura aceea din asfalt, un vechi semn de recunoaştere. Iată şi casele, grele de simţăminte familiare. Păreau că se înclină spre el cu speranţă, ca spectatorii aşteptând actul final al unei drame aproape uitate.

Se opri în faţa numărului 35 de pe Maple Street. Tăcerea care înconjura casa simplă, cu obloane albe, îl izbi, ameninţătoare, îşi scoase din buzunar arma, căutând o îmbărbătare pe care ştia că n-o putea găsi. Apoi merse spre lespezile netede şi încercă uşa din faţă. Se deschise. Păşi înăuntru.

Desluşi formele vagi ale lămpilor şi mobilei, luciul stins al unui tablou pe perete, o sculptură pe un piedestal de abanos. Cu raza-ac în mână, trecu în odaia alăturată.

Şi ajunse faţă în faţă cu informatorul.

Privind la chipul informatorului, Barrent îşi aminti. Într-un covârşitor torent al memoriei, se revăzu pe sine, un băieţel abia, intrând în clasa închisă. Auzi din nou murmurul liniştitor al aparaturii, privi luminiţele drăguţe clipind şi scânteind, auzi vocea insinuantă a maşinii şoptindu-i în ureche. La început, glasul îl umpluse de groază; ceea ce îi sugera era de neconceput. Apoi, încetul cu încetul, se acomodase cu ea şi cu toate lucrurile ciudate care se petreceau în clasa închisă.

Învăţa. Maşinile acţionau asupra unor niveluri profunde, inconştiente. Îşi întreţeseau lecţiile cu pulsiunile fundamentale, urzind un tipar de comportament învăţat, împreună cu instinctele vitale. Îl instruiau, apoi blocară cunoaşterea conştientă a lecţiilor, o pecetluiră - şi o amorsară.

Ce fusese învăţat? Pentru binele social, trebuie să-ţi fii propriul tău poliţist şi martor. Trebuie să-ţi asumi responsabilitatea oricărei crime pe care s-ar putea concepe că ai comis-o.

Chipul informatorului îl privea cu indiferenţă. Era propria sa faţă, reflectată dintr-o oglindă agăţată pe un perete.

Informase despre sine însuşi. Aşa cum stătea în ziua aceea cu pistolul în mână, privind la omul asasinat, procesele subconştiente deprinse preluaseră supremaţia. Prezumpţia de culpabilitate fusese prea mare pentru el ca să reziste, similitudinea cu vinovăţia se transformase în convingere a vinei propriu-zise. Se dusese la cabina robotului-confesor, iar acolo furnizase dovezi complete şi neiertătoare împotriva lui însuşi şi se auto-inculpase pe bază de probabilitate.

Robotul-confesor pronunţase sentinţa obligatorie, iar Barrent părăsise boxa. Bine antrenat în lecţiile cursului închis, se preluase pe sine însuşi în custodie, mersese la cel mai apropiat centru de control-al-gândului, în Trenton. Deja se instalase o amnezie parţială, acordată şi declanşată de către lecţiile închise.

Experimentaţii tehnicieni androizi din centrul de control-al-gândului operaseră cu sârguinţă să-i completeze amnezia, să-i înlăture orice rămăşiţe ale amintirilor. Ca siguranţă standard împotriva oricărei posibile reveniri a memoriei, îi implantaseră un artifact logic al crimei sub nivelul conştient. După cum pretindeau regulamentele, această reconstituire conţinea o implicare a puterii cu bătaie lungă a Pământului.

Odată treaba încheiată, un Barrent automatizat ieşise afară din centru, luase un tren expres special până la depoul navelor-închisori, urcase la bordul navei, intrase în celulă, închisese uşa şi lăsase Pământul în urma sa. Apoi dormise până ce trecuseră de punctul de control, după care gărzile nou-sosite îi treziseră pe prizonieri pentru debarcarea pe Omega...

Acum, privindu-şi propriul chip în oglindă, ultimele lucruri din clasa închisă rămase în subliminal deveniră conştiente:

Lecţiile de la cursul închis nu trebuie să fie niciodată cunoscute conştient de către individ. Dacă devin conştiente, organismul uman trebuie să procedeze imediat la un act de auto-distrugere.

Nu-i era greu să-şi dea seama de ce ajunsese pe Pământ atât de uşor; de fapt, nu cucerise nimic. Pământul nu avea nevoie de

forţe de securitate, odată ce poliţistul şi călăul fuseseră implantaţi în creierul fiecărui om. Dincolo de suprafaţa culturii benigne şi plăcute a planetei funcţiona o civilizaţie robotică auto-reproducătoare. Conştientizarea acestei realităţi era pasibilă de pedeapsa capitală.

Iar acolo, în acel moment, începea adevărata luptă pentru cucerirea Pământului.

Tipare comportamentale învăţate, întrepătrunse cu impulsuri vitale de bază, îl forţară pe Barrent să ridice raza-ac, îndreptând-o spre propriu-i cap. Asupra acestui lucru încercase să-l avertizeze robotul-confesor şi tot pe acesta îl skrennase şi fata mutantă. Mai-tânărul-Barrent, condiţionat în sensul absolutei conformităţi lipsite de judecată, trebuia să se sinucidă.

Mai-vârstnicul-Barrent, cel care petrecuse un anume timp pe Omega, se opuse acestei porniri orbeşti. Un Barrent schizofrenic lupta cu sine însuşi. Cele două părţi ale lui purtau bătălie pentru posesiunea armei, pentru controlul trupului, pentru stăpânirea asupra minţii.

Mişcarea lansatorului de raze se opri la câteva degete de tâmplă. Ţeava oscilă. Apoi, încet, noul Barrent Omegan, Barrent2, sili arma să se îndepărteze.

Victoria sa avu viaţă scurtă. Căci lecţiile din clasa închisă recâştigară teren, forţându-l pe Barrent2 într-o luptă de contra-supravieţuire cu implacabilul şi doritorul-de-moarte Barrent1.

Condiţionarea reluă supremaţia şi îi propulsă pe cei doi Barrent încleştaţi în luptă înapoi prin timpul subiectiv, spre acele puncte tensionate din trecut unde moartea fusese aproape, unde ţesătura temporală a vieţii slăbise, stabilindu-se deja o anume predispoziţie spre moarte. De astă dată însă primejdia era argumentată de către forţa deplină a jumătăţii maligne din personalitatea lui - informatorul asasin, Barrenti1.

Barrent2 se găsea sub luminile orbitoare ale nisipurilor pătate de sânge din Arenă, cu o spadă în mână. Era pe vremea Jocurilor de pe Omega. De el se apropia Saunusul, o reptilă împlătoşată greoi, având chipul schimonosit al lui Barrent1. Barrent2 reteză coada monstrului, iar acesta se preschimbă în trei trichomotrezi mari cât şobolanii, cu faţa lui Barrent şi starea de spirit a unor polifagi turbaţi. Ucise doi, iar al treilea îşi dezveli colţii, muşcându-l de mână până la os. Îl omorî şi pe acesta şi privi sângele lui Barrent1 cum şiroia pe nisipul îmbibat...

Trei bărbaţi zdrenţăroşi şedeau râzând pe o bancă, iar o fată îi întindea un pistol mic. "Noroc", îi ură ea. "Sper că ştii cum să-l foloseşti." Barrent dădu din cap în semn de mulţumire, înainte de a observa că fata nu era Moera; era mutanta skrenning care îi prezisese moartea. Cu toate acestea, ieşi în stradă şi se pomeni faţă în faţă cu cei trei Hadji.

Doi dintre ei erau nişte necunoscuţi cu feţe placide. Al treilea, Barrent1, păşi înainte şi-şi aduse repede pistolul în poziţie de tragere. Barrent2 se aruncă la pământ şi apăsă trăgaciul neobişnuitei sale arme. O simţi vibrându-i în mână şi văzu capul şi umerii Hadjiului Barrent înnegrindu-se şi începând să se fărâmiţeze. Înainte de a putea ochi din nou, pistolul îi fu smuls cu violenţă din mână. Focul tras de Barrent1 muribund îi fălţuise gura ţevii.

Disperat, Barrent2 sări după armă şi, în timp ce se rostogolea spre ea, îl văzu pe al doilea om, acum purtând chipul lui Barrent1, ochind cu grijă. Simţi durerea fulgerându-i prin braţul deja sfâşiat de dinţii trichomotredului. Reuşi să-l împuşte pe acel Barrent1 şi printr-o ceaţă de durere îl privi pe al treilea om, devenit acum şi el Barrent1. Braţul îi înţepenea cu repeziciune, dar se sili să apese trăgaciul...

Le faci jocul, îşi spuse sieşi Barrent2. Condiţionarea-de-moarte te va istovi, te va ucide. Trebuie să vezi prin ea, să treci dincolo. Nu se întâmplă cu adevărat, totul e în imaginaţia ta...

Dar nu avea timp să gândească. Se afla într-o încăpere spaţioasă, circulară, din piatră, cu plafon înalt, în subsolurile Departamentului de Justiţie. Încercarea prin calvar. Lunecând pe pardoseală, o maşină neagră lucitoare în formă de emisferă, înaltă de peste un metru, se apropia de el. În configuraţia de lumini roşii, verzi şi chihlimbar putu vedea chipul plin de ură al lui Barrent1.

Acum duşmanul său se afla în forma ultimă: invariabila conştiinţă robotică, la fel de falsă şi de stilizată precum visurile condiţionate ale Pământului. Max-Barrent1 extrudă un singur tentacul suplu, cu o luminiţă albă clipind în capăt. Pe măsură ce maşina se apropia, tentaculul se retrase, iar în locul lui apăru un braţ metalic articulat, terminându-se într-o lamă de cuţit. Barrent2 fentă şi auzi tăişul zgâriind piatra.

Nu e ceea ce crezi, îşi repetă insistent Barrent2. Nu e o maşină, iar tu nu eşti din nou pe Omega. Cel cu care te lupţi este doar jumătatea ta, totul nu e altceva decât o iluzie ucigătoare.

Nu reuşea însă s-o creadă. Maşina-Barrent1 se repezea din nou spre el, cu pielea ei metalică lucind de o substanţă verde-stricat pe care Barrent2 o recunoscu imediat ca fiind Otravă-de-Contact. O luă la fugă cât putea de repede, încercând să se ţină la distanţă de atingerea fatală.

Nu e fatală.

Neutralizatorul spălă suprafaţa din metal, înlăturând otrava. Maşina încercă să-l lovească precum un berbece. Barrent se sforţa fără prea mare tragere de inimă s-o împingă într-o parte. Max-Barrent1 îl izbi cu forţă năucitoare, şi-şi putu simţi coastele frângându-se...

Nu se întâmplă cu adevărat! Laşi un reflex condiţionat să te ducă cu vorba la moarte! Nu eşti pe Omega! Eşti pe Pământ, acasă la tine, uitându-te într-o oglindă!

Dar durerea era reală, iar braţul metalic înarmat cu un baston păru foarte adevărat când îl lovi în umăr. Barrent se clătină pe picioare.

Se simţi cuprins de groază, nu la gândul morţii, ci la cel că va muri prea devreme, înainte de a-i putea avertiza pe cei de pe

Omega asupra acestui ultim pericol, implantat adânc în propriile lor creiere. Nu era nimeni altcineva care să prevină catastrofa ce avea să-l lovească pe fiecare om, pe măsură ce-şi regăsea propriile amintiri specifice de pe Pământ. Din câte ştia, nimeni nu mai trecuse prin aşa ceva, reuşind totodată să supravieţuiască. Dacă el scăpa cu viaţă, însemna că se puteau lua măsuri preventive, era posibil ca oamenii să imprime contra-condiţionarea.

Se adună pe picioare. Antrenat încă din copilărie într-ale responsabilităţilor sociale, reuşi să gândească. Nu-şi putea permite să moară, acum, când cunoştinţele lui erau vitale pentru Omega.

Nu e o maşină adevărată.

Şi-o repetă iar şi iar, în vreme ce Max-Barrent1 dădea înapoi, lua viteză şi se năpustea spre el din partea îndepărtată a încăperii. Se sili să vadă dincolo de maşină, să vadă răbdătoarele lecţii adormitoare din clasa care îi implantase în minte acel monstru.

Nu e o maşină adevărată.

O credea...

Şi-şi repezi pumnul spre detestabilul chip reflectat în metal.

Urmă un moment de durere buimăcitoare, după care îşi pierdu cunoştinţa. Când îşi reveni, era singur în propria sa locuinţă de pe Pământ. Braţul şi umărul îl dureau, iar mai multe dintre coaste păreau să-i fie înnegrite. Pe mâna stângă, purta stigmatul muşcăturii de trichomotred.

Dar, cu mâna sa dreaptă şi însângerată, spărsese oglinda. O sfărâmase, pe ea şi pe Barrent1, complet şi pentru totdeauna.

SFÂRŞIT